

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ สัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษ และ
ความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ในการเรียนภาษาอังกฤษ

เลิศพร ภาละสกุล

รายงานผลการวิจัยของวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

๗๓ ถนนพระราม ๖ กรุงเทพฯ ๑๐๕๐๐

มกราคม ๒๕๒๗

วิทยาคาร ๒

กิติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่องทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ สัมฤทธิผลของการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์หนึ่งในทงประการของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน คือการทำการวิจัย โครงการวิจัยดังกล่าวได้เกิดขึ้นโดยคำริและการมอบหมายของท่านอธิการ อาจารย์ไสว สุทธิพิทักษ์ ให้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยในเรื่องนี้ โดยวิทยาลัยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการวิจัยให้ทั้งหมด

ในด้านกรรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณต่ออาจารย์ประจำศูนย์ภาษา ชั้นปีที่ ๑ ปีที่ ๒ และปีที่ ๓ ทุกท่าน รวมทั้งอาจารย์ อัจฉรา หัสบำเรอ อาจารย์พิเศษของวิทยาลัย ทุกท่านได้ควบคุมทุกขั้นตอนของการแจก การตอบ และรวบรวมแบบสอบถามกลับคืนมาโดยครบถ้วน

ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือในด้านกรลงรหัสข้อมูลจาก อาจารย์สกันธ์ วีระเดชะชาติ อาจารย์พันทิพา ลิมาพงษ์ภาส อาจารย์เสรี เสงี่ยมกำเนิด และอาจารย์พิหิต แก้วประกอบ ถ้าปราศจากความช่วยเหลือของอาจารย์ทั้ง ๔ ท่าน การวิจัยคงจะต้องใช้เวลายาวนานกว่านี้

การวิจัยคงไม่อาจปฏิบัติให้ลุล่วงไปได้เลยถ้าปราศจากความอนุเคราะห์ในด้านการวิเคราะห์ข้อมูลด้วย เครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์คอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณต่อ คุณชลธาร ชัยรัตน์ เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ฯ ซึ่งได้อำนวยความสะดวกอย่างดียิ่งในด้านการเจาะบัตรข้อมูล ตลอดระยะเวลาของการวิเคราะห์ข้อมูล

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอแสดงความขอบคุณต่อ รศ.ละเมียด ลิมาอักษร หัวหน้าศูนย์ภาษา ซึ่งเป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนผู้วิจัยมาโดยตลอด ตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดโครงการ

กิตติกรรมประกาศ

สารบัญ

สารบัญตารางข้อมูล

สารบัญแผนภูมิ

บทที่ ๑	จุดมุ่งหมายของการวิจัย และระเบียบวิธีวิจัย	๑
	- ปัจจัยที่คาดว่าจะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๒
	- การเลือกตัวอย่างนักศึกษา	๕
บทที่ ๒	ทัศนคติของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ	๗
	- การสร้างสเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๗
	- ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาควิชาและคณะต่าง ๆ	๑๐
	- อิทธิพลของผลการเรียนในโรงเรียนเดิมที่มีต่อภาษาอังกฤษ	๑๑
	- ความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาในวิทยาลัย และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๑๑
	- ความสัมพันธ์ระหว่างอายุเมื่อเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๑๒
	- ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียน และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๑๓
	- ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามภูมิลำเนาของนักศึกษา	๑๔
	- ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ	๑๕
	- ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามเพศของนักศึกษา	๑๕
	- ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของนักศึกษากับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๑๖
	- ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามอาชีพของบิดา	๑๗
	- ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในระยะ ๔ ปีแรกที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	
	- ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในระยะ ๔ ปีหลังจากเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ	๑๘
	- ความรู้สึกต่อการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๑๘
บทที่ ๓	ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม กับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๒๐
	- การสร้างสเกลวัดทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม	๒๐
	- ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๒๓
บทที่ ๔	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด	๒๔

บทที่ ๕ ✕	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง	๒๙
	- ชั้นปีและความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๒๙
	- ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามสาขาวิชา และคณะ	๓๐
	- ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนในโรงเรียนเดิม และ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๑
	- ความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาในวิทยาลัย กับความสำเร็จใน การเรียนภาษาอังกฤษ	๓๑
	- ความสัมพันธ์ระหว่างอายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ กับ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๒
	- ประเภทของโรงเรียนที่เรียนในชั้นมัธยม และความสำเร็จใน การเรียนภาษาอังกฤษ	๓๒
	- ภูมิลำเนาของผู้เรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๓
	- รายได้ของบิดากับความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษ	๓๔
	- ปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๔
	- ความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษา และ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๖
	- ความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัยกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๗
	- ทศนคติต่อภาษาอังกฤษ และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๘
บทที่ ๖	โครงสร้างแห่งความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๓๙
บทที่ ๗ ✕	ปัญหาของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ	๔๕
	- ปัญหาในด้านการฟังและพูด	๔๕
	- ปัญหาในด้านการอ่าน	๔๗
	- ปัญหาในด้านการเขียน เรียงความอังกฤษ	๔๙
บทที่ ๘ ✕	ความต้องการของนักศึกษาจากการเรียนภาษาอังกฤษ	๕๓
	- ทักษะที่นักศึกษาต้องการปรับปรุงมากที่สุด	๕๓
	- คาบเวลาที่ต้องการเพื่อเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผล	๕๕
	- ภาษาที่ใช้ในการสอน	๕๖
	- วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ	๕๙
	- ความต้องการในด้านการสอนอ่าน	๖๑
	- ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในด้านการเขียน	๖๓
	- สรุป	๖๘

ภาคผนวก ๑	แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ และ ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ	๖๔
ภาคผนวก ๒	ตารางสหสัมพันธ์สเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๗๔
	- สเกลวัดทัศนคติทางปัญญาธรรม	๘๐
	- สเกลวัดระดับของปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ	๘๑
บรรณานุกรม		๘๒

สารบัญตารางข้อมูล

ตาราง		หน้า
๑-๑	ขนาดตัวอย่างนักศึกษาจำแนกตามคณะและสาขาวิชา	๕
๑-๒	ขนาดตัวอย่างนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี	๖
๒-๑	ข้อความในสเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ : การกระจายของค่าตอบ และ item-total correlations	๘
๒-๒	สเกลและการกระจายของคะแนนทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๑๐
๒-๓	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามคณะและสาขาวิชา	๑๐
๒-๔	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามผลการเรียนในโรงเรียนเดิม	๑๑
๒-๕	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามผลการศึกษาในวิทยาลัย	๑๒
๒-๖	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุเมื่อ เริ่มต้น เรียนภาษาอังกฤษ	๑๒
๒-๗	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นที่ เริ่มต้น เรียนภาษาอังกฤษ	๑๓
๒-๘	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๑๔
๒-๙	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามภูมิลำเนาของนักศึกษา	๑๔
๒-๑๐	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ	๑๔
๒-๑๑	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามเพศของนักศึกษา	๑๖
๒-๑๒	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามกลุ่มอายุ	๑๖
๒-๑๓	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามอาชีพของบิดา	๑๗
๒-๑๔	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามความรู้สึกที่บุคคลมีต่อวิชานี้ ในช่วง ๔ ปีแรก ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ	๑๘
๒-๑๕	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามความรู้สึกที่บุคคลมีต่อวิชานี้ในช่วงหลัง จาก ๔ ปีแรก	๑๘
๒-๑๖	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษที่สอนในวิทยาลัย	๑๘
๓-๑	ข้อความในสเกลวัดทัศนคติในเชิงปัญหาธรรม : การกระจายของค่าตอบ และ Item - Total Correlations	๒๑
๓-๒	สเกลและการกระจายของคะแนนทัศนคติในเชิงปัญหาธรรม	๒๓
๓-๓	ทัศนคติในเชิงปัญหาธรรม และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๒๓
๔-๑	คะแนนของตัวแปรต่อ เนื่องจากที่เป็นตัวแปรอิสระในการกำหนดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๒๖
๔-๒	ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๒๘
๕-๑	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นปี	๓๐
๕-๒	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามแผนกและคณะวิชา	๓๐
๕-๓	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามผลการเรียนในโรงเรียนเดิม	๓๑

๕-๔	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามผลการศึกษาในวิทยาลัย	๓๒
๕-๕	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ	๓๒
๕-๖	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามประเภทของโรงเรียน	๓๓
๕-๗	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามภูมิฐานะเดิมของนักศึกษา	๓๔
๕-๘	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายได้บิดา	๓๕
๕-๙	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามเพศ ประเภทของการศึกษา และอาชีพของบิดา	๓๖
๕-๑๐	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษ เมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษา	๓๗
๕-๑๑	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัย	๓๗
๕-๑๒	ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๓๘
๖-๑	คะแนนของตัวแปรต่อ เนื้อที่เป็นตัวแปรอิสระในการกำหนดความสำเร็จใน การศึกษาภาษาอังกฤษ	๔๐
๖-๒	ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๔๑
๗-๑	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในด้านการฟัง และพูด ของนักศึกษากับชั้นปี ผลการศึกษาในโรงเรียนเดิม และผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	๔๖
๗-๒	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในด้านการอ่านกับชั้นปี สาขาวิชาและ คณะวิชา และผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	๔๘
๗-๓	ข้อความในสเกลวัดปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ : การกระจาย ของคำตอบ และ item - total correlations	๕๐
๗-๔	สเกลและการกระจายของผู้ที่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ	๕๑
๗-๕	ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาในด้านการเขียนเรียงความอังกฤษ กับ สาขาวิชาและผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	๕๒
๘-๑	ทักษะที่ต้องการปรับปรุง จำแนกตามชั้นปี	๕๔
๘-๒	ทักษะที่ต้องการปรับปรุง จำแนกตามผลการเรียนภาษาอังกฤษ	๕๔
๘-๓	คาบเวลาที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นปีของนักศึกษา	๕๕
๘-๔	คาบเวลาที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคณะวิชา	๕๖
๘-๕	ภาษาที่ใช้ในการสอน จำแนกตามชั้นปี	๕๗
๘-๖	ภาษาที่ใช้ในการสอน จำแนกตามคณะและสาขาวิชา	๕๘
๘-๗	ภาษาที่ใช้ในการสอน จำแนกตามความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ	๕๙

ตาราง

หน้า

๘-๘	วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ จำแนกตามชั้นปี	๕๘
๘-๙	วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ จำแนกตามคณะและสาขาวิชา	๖๐
๘-๑๐	วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ จำแนกตามผลการเรียนโดยทั่วไป และ ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	๖๑
๘-๑๑	ความต้องการในด้านการสอนอ่าน จำแนกตามชั้นปี	๖๒
๘-๑๒	ความต้องการในด้านการสอนอ่าน จำแนกตามคณะและสาขาวิชา	๖๒
๘-๑๓	ความต้องการในด้านการสอนอ่าน จำแนกตามผลการเรียนในโรงเรียนเดิม และผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	๖๓
๘-๑๔	ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในการเขียน จำแนกตามชั้นปี	๖๔
๘-๑๕	ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในการเขียน จำแนกตามคณะและสาขาวิชา	๖๕
๘-๑๖	ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในการเขียน จำแนกตามผลการศึกษาในวิทยาลัย	๖๖

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิ	หน้า
๑-๑ จำนวนตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	๔
๔-๑ ทศนคติต่อภาษาอังกฤษ และตัวแปรอิสระที่เกี่ยวข้อง	๒๘
๖-๑ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ และตัวแปรอิสระที่เกี่ยวข้อง	๔๒
๖-๒ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวแปรอิสระและตัวแปรแทรกที่เกี่ยวข้อ	๔๓

จุดมุ่งหมายของการวิจัยและระเบียบวิธีวิจัย

เนื่องจากความเป็นเลิศในด้านภาษาอังกฤษ หรือการมีความรู้ภาษาอังกฤษดี ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นจุดมุ่งหมายประการหนึ่งในหลาย ๆ จุดมุ่งหมายของวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาบังคับของนักศึกษาคณะวิชาการบัญชี และคณะเศรษฐศาสตร์ ซึ่งจะต้องเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดทั้ง ๔ ปีการศึกษา สำหรับคณะวิชาบริหารธุรกิจ นักศึกษาจะต้องเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นปีที่หนึ่งถึงปีที่ ๓ และเป็นวิชาเลือกสำหรับชั้นปีที่ ๔ ในคณะนิติศาสตร์เป็นคณะเดียวที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่น ๆ คือต้องเรียนเพียงในชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ เท่านั้น จะเห็นได้ว่า วิทยาลัยให้ความสำคัญแก่ภาษาอังกฤษมากกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐส่วนมาก เนื่องจากได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษานี้ เพราะนอกจากผู้ที่สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ อาจจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานในวิชาชีพของคนด้วยแล้ว ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องทดสอบอย่างหนึ่งในการคัดเลือกบุคคลเข้าประจำตำแหน่งต่าง ๆ อีกด้วย อาจกล่าวได้ว่าในหลาย ๆ แห่ง ภาษาอังกฤษมักจะถูกใช้เป็นเครื่องตัดสินชี้ขาดในการเลือกบุคคล ๒ คน ซึ่งมีพื้นความรู้ทางด้านวิชาชีพเท่ากัน

แต่เท่าที่เป็นอยู่ วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่มีผู้สอบตกกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นปีที่ ๑ และ ๒ บางครั้งมีผู้สอบตกถึงเกือบร้อยละ ๕๐ ของนักศึกษาที่เข้าสอบวิชานี้ทั้งหมด วิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ และได้พยายามหาทางแก้ไขตลอดมา โดยมีศูนย์ภาษาเป็นผู้รับผิดชอบการแก้ไขปัญหาดังกล่าว และวิทยาลัยเป็นผู้ให้การสนับสนุน เมื่อพิจารณาถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนวิชาใดวิชาหนึ่ง เราสามารถแยกประเด็นที่เกี่ยวข้องได้เป็น ๔ ประเด็นด้วยกัน ได้แก่ หลักสูตร ตัวผู้สอน ตัวผู้เรียน และการวัดผลการเรียนการสอน จะดำเนินไปอย่างไรดี ผลหรือไม่ จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้ง ๔ ที่จะต้องดำเนินไปพร้อม ๆ กันในทิศทางเดียวกัน ความบกพร่องในส่วนใดส่วนหนึ่ง จะทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้

ในการแก้ไขปัญหานี้ จุดที่แก้ยากที่สุดดูเหมือนจะอยู่ที่ตัวผู้เรียนซึ่งถือว่าเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอนที่สำคัญที่สุด สถาบันการศึกษาสามารถจะเขียนและวางหลักสูตรที่ประณีตที่สุดได้ไม่ยากนัก ในทำนองเดียวกัน การคัดเลือกบุคลากรที่ดีที่สุดมาทำหน้าที่ของผู้สอนที่ไม่ใช่สิ่งที่พื้นวิสัย กจรสร้างข้อสอบมาตรฐานก็เป็นสิ่งที่อยู่ภายใต้การควบคุมของมนุษย์ แต่ตัวผู้เรียนเป็นสิ่งที่เราจัดการได้ยากที่สุด และเป็นตัวแปรที่เรามีความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุด ในสภาพการณ์ของวิทยาลัยซึ่งก็ไม่ได้แตกต่างไปจากวิทยาลัยเอกชนอื่น ๆ ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษล้วนประสบปัญหาอย่างเดียวกันในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา ส่วนใหญ่จะพูดกันไปในทำนองเดียวกันว่า นักศึกษาของวิทยาลัยมีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษอ่อน นักศึกษาไม่สนใจภาษาอังกฤษ นักศึกษาเกลียดภาษาอังกฤษ คำกล่าวทั้งหมดสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของผู้เรียนต่อภาษาอังกฤษ และผลของการมีทัศนคติดังกล่าว ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนเป็นเงื่อนไขส่วนหนึ่งของการสอน ผู้สอนจะไม่สามารถเลือกยุทธวิธีการสอนที่เหมาะสมได้ ถ้าหากผู้สอนไม่ทราบถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ที่มีอยู่ อาทิ เช่น ภูมิหลัง อุปนิสัย อายุ และความสามารถของผู้เรียน

ปัจจัยต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนควรจะมีความเข้าใจเป็นอย่างยิ่ง

สิ่งที่ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทุกคนต้องการจะทราบโดยกว้าง ๆ เห็นจะได้แก่ "ความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ขึ้นอยู่กับปัจจัยอะไรบ้าง และถ้าหากมีปัจจัยหลายปัจจัยเป็นตัวกำหนด ปัจจัยใดเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด"

ปัจจัยที่คาดว่าจะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ปัจจัยประการแรกที่จะนำมาพิจารณาได้แก่ ทัศนคติของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ เนื่องจากสถานภาพของนักศึกษา จะต้องมึบทบาทซึ่งจะต้องแสดงควบคู่กันไป แต่การแสดงบทบาทจะประสบความสำเร็จหรือไม่ สิ่งที่สำคัญที่สุด หาใช้ความชำนาญในการแสดงบทบาทนั้นไม่ หากแต่เป็นทัศนคติที่ดีที่บุคคลมีต่อสถานภาพนั้น ดังนั้นการที่นักศึกษาจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่เพียงใด จึงขึ้นอยู่กับว่านักศึกษาเห็นความสำคัญ คุณประโยชน์ของภาษาอังกฤษมากน้อยแค่ไหน นักศึกษามีความรักหรือความเกลียดกลัว หรือความเบื่อหน่ายในการเรียนวิชานี้มากน้อยแค่ไหน ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะเป็นตัวส่งเสริมหรืออุปสรรคต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ปัจจัยอีกประการหนึ่งได้แก่ ความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษในระยะต่าง ๆ ของการเรียนภาษาอังกฤษ นับตั้งแต่ในช่วง ๔ ปีแรกที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษในช่วงหลังจาก ๔ ปีแรก อันได้แก่ ในระยะที่ผู้เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยม และในขณะที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัย ความรู้สึกในระยะต่าง ๆ อันได้แก่ ความรู้สึกชอบ เข้าใจ หรือเบื่อไม่ยอมเรียน ไม่เข้าใจ สับสน จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียน และเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลต่อผลการเรียนในวิชานี้

นอกจากทัศนคติต่อภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีทัศนคติซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับทางอ้อมต่อความสำเร็จในการเรียนวิชานี้ ได้แก่ ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม จากความเชื่อที่ว่าผู้ที่มีความกระหายใคร่รู้ในวิชาการใด ๆ ก็ตาม ย่อมจะได้เรียนรู้ และได้คำตอบต่อปัญหาที่ตนมีอยู่ตามสมควร ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม คือทัศนคติที่ควรจะมีอยู่ในกลุ่มนักศึกษา ปัญญาชนอันเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางปัญญาอันแตกต่างไปจากคนทั่ว ๆ ไป เป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับภายใต้สิ่งแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษา อันมีผลทำให้นักศึกษาเป็นคนที่รู้จักคิด วิพากษ์วิจารณ์ มีอิสระในทางปัญญา มีความชื่นชมกับผลงานที่เกิดจากการใช้สติปัญญาและจินตนาการ ประสบการณ์เหล่านี้ที่จะเกิดขึ้นกับนักศึกษาทุก ๆ คน แม้แต่นักศึกษาที่เป็นคนพื้น ๆ ที่ไม่ได้ศึกษาทางปรัชญาหรือศิลปศาสตร์ก็ตาม^๒ ผู้ที่มีทัศนคติในเชิงปัญญาธรรมในทางบวกย่อมจะส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดี ต่อการไม่หาความรู้ทุก ๆ วิชารวมทั้งวิชาภาษาอังกฤษ และน่าที่จะมีผลต่อความสำเร็จในการศึกษารวิชาภาษาอังกฤษด้วย

๒. D.S. Anderson and J.S. Western in An Inventory to Measure Students' Attitudes, . University of Queensland Press, 1967, p.177.

ผลการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนเข้ามาศึกษาในวิทยาลัย ซึ่งน่าจะเป็นตัวกำหนดผลการศึกษาในวิทยาลัย เป็นตัวแปรอีกสองตัวที่จะกำหนดว่าผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ การศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ หรือวิชาใด ๆ ก็ตามในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นสูง ซึ่งกำหนดว่าผู้ที่ศึกษาในชั้นนี้ควรจะมีพื้นฐานแค่ไหน ดังนั้นนักศึกษาที่มีผลการเรียนดี ในชั้นมัธยม คือมีพื้นฐานความรู้ครบถ้วนย่อมสามารถที่จะเรียนต่อในชั้นอุดมศึกษาได้ดี ถ้าจะคำนึงถึงความเป็นไปได้ในแง่ของสติปัญญาเพียงอย่างเดียว และไม่มีอุปสรรคด้านอื่น เข้ามากระทบ

ประเภทของการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก็เป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่น่าจะมีผลกระทบต่อความสำเร็จในการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่สำเร็จ ม.ศ. ๕ สบายสามัญย่อมจะได้เรียนเนื้อหาของภาษาอังกฤษอย่างละเอียดครบถ้วน มากกว่านักศึกษาที่สำเร็จมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ เช่น พาณิชยการ ช่างกลหรือช่างก่อสร้าง เป็นต้น ซึ่งจะเน้นทางวิชาชีพมากกว่าวิชาการ

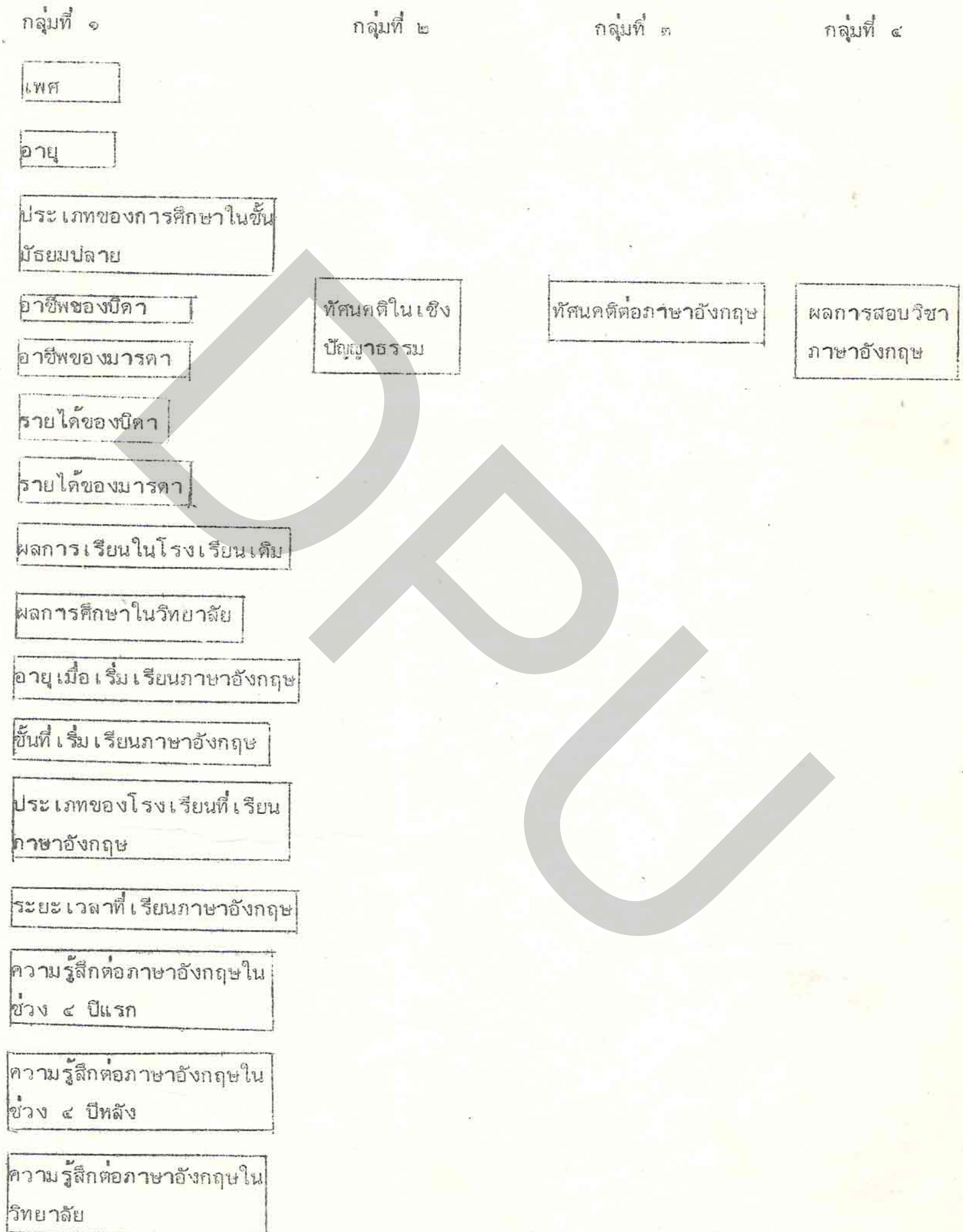
นอกจากปัจจัยหลัก ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งเชื่อว่าน่าจะมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยตรงแล้วการวิจัยนี้จะพิจารณาถึงปัจจัยอื่น ๆ อีก อาทิ เช่น ประวัติทางการศึกษา วิชาภาษาอังกฤษ ว่า นักศึกษาได้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นใด นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเมื่ออายุเท่าใด ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษจนถึงปัจจุบัน และจะพิจารณาทิศทางสังคมต่าง ๆ อันได้แก่ภูมิฐานะเดิมของนักศึกษา เพศ อายุ อาชีพ และรายได้ของบิดา มารดา และขนาดของครอบครัว ชุดของตัวแปรทั้งหมดที่จะนำมาศึกษาถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษแสดงอยู่ในแผนภูมิที่ ๑-๑

ตัวแปรในกลุ่มที่ ๑ เป็นตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศของนักศึกษา อายุ ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของบิดา ของมารดา ผลการเรียนในโรงเรียนเดิม ผลการศึกษาในวิทยาลัย อายุเมื่อเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ประเภทของโรงเรียน ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วง ๔ ปีแรก ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วงหลังจาก ๔ ปีแรก ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย

ตัวแปรในกลุ่มที่ ๒ เป็นตัวแปรซึ่งอยู่ในรูปของสเกลซึ่งประกอบด้วยข้อความ ๑๑ ข้อ ได้แก่ สเกลวัดทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม ตัวแปรในกลุ่มที่ ๓ เป็นสเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยข้อความ ๑๕ ข้อ ตัวแปรในกลุ่มที่ ๔ คือ ผลการสอบวิชาภาษาอังกฤษ

แผนภูมิที่ ๑-๑

จำนวนตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ในชั้นแรกจะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มที่ ๑ กับ ตัวแปรในกลุ่มที่ ๒ ในชั้นที่ ๒ จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มที่ ๑ และตัวแปรในกลุ่มที่ ๓ ในชั้นต่อมาจะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ ในชั้นต่อมาจะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๔ และระหว่าง กลุ่มที่ ๓ กับกลุ่มที่ ๔ ในชั้นสุดท้ายจะแสดงให้เห็นถึงแผนภูมิของความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง ๔ กลุ่มที่มีต่อกัน

การเลือกตัวอย่างนักศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้เลือกสุ่มตัวอย่างนักศึกษาเฉพาะชั้นปีที่ ๑ ถึงชั้นปีที่ ๓ เท่านั้น เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่ของวิทยาลัยได้ถูกกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเพียง ๓ ปี ซึ่ง ได้แก่ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ถึงแม้ว่านักศึกษาคณะวิชาการบัญชี และคณะ เศรษฐศาสตร์จะต้องเรียนภาษาอังกฤษ ถึง ชั้นปีที่ ๔ คือภาษาอังกฤษ ๔ และนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ จะเรียนภาษาอังกฤษเพียงแค่ ๒ ปี คือภาษาอังกฤษ ๑ ถึง ภาษาอังกฤษ ๔ ก็ตาม จำนวนรวมของนักศึกษาทั้ง ๓ คณะ ก็ยังน้อยกว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นนักศึกษาส่วนใหญ่ของวิทยาลัย อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้ในการวิจัยก็ได้เลือกมาจากนักศึกษาทุกคณะและทุกสาขาวิชา ตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ ถึงชั้นปีที่ ๓ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากรายชื่อนักศึกษาแต่ละคณะ แต่ละชั้นปี โดยใช้ตารางการสุ่มตัวอย่าง

เมื่อทราบรายชื่อนักศึกษาที่ตก เป็นตัวอย่างแล้ว ได้มอบแบบสอบถามให้อาจารย์ภาษาอังกฤษที่สอนนักศึกษาเหล่านั้น นำไปแจกแก่นักศึกษาที่เป็นตัวอย่าง ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลได้กระทำในสัปดาห์สุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ ซึ่งเป็นสัปดาห์สุดท้ายของการเรียนการสอน ทำให้ไม่ได้นักศึกษาตามที่ได้เลือกตัวอย่างเอาไว้ครบถ้วน เนื่องจากนักศึกษาในบางส่วนได้หยุดมาฟังบรรยาย และในบางกลุ่มก็ได้งดการบรรยายไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ก็ได้มีการสุ่มตัวอย่างเพิ่มเติมรายชื่อขาดหายไป ขนาดของตัวอย่างและอัตราส่วนร้อยละของตัวอย่าง จำแนกตามคณะและสาขาวิชา และชั้นปี แสดงอยู่ในตารางที่ ๑-๑ และ ๑-๒ ตามลำดับ

ตารางที่ ๑-๑ ขนาดตัวอย่างนักศึกษาจำแนกตามคณะและสาขาวิชา

คณะและสาขาวิชา	จำนวนนักศึกษา	ขนาดตัวอย่าง	ร้อยละ
บริหารธุรกิจ (การเงิน)	๖๓๔	๑๖๓	๒๖
บริหารธุรกิจ (บริหารบุคคล)	๓๔๑	๘๒	๒๑
บริหารธุรกิจ (การตลาด)	๓๕๐	๘๔	๒๓
การบัญชี	๔๗๘	๘๗	๑๗
เศรษฐศาสตร์	๑๘๘	๕๐	๒๖
นิติศาสตร์	๒๐๓	๘๗	๒๓
รวม	๒๓๔๑	๕๓๓	

ตารางที่ ๑-๒ ขนาดตัวอย่างนักศึกษาจำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	จำนวนนักศึกษา	ขนาดตัวอย่าง	ร้อยละ
๑	๑๒๓๙	๒๔๘	๒๐
๒	๗๕๖	๑๕๑	๒๑
๓	๓๖๖	๑๓๕	๓๗
รวม	๒๓๖๑	๕๓๔	

นอกจากจะศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว การวิจัยนี้จะค้นหาปัญหาเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยแยกพิจารณาตามทักษะต่าง ๆ ตั้งแต่ปัญหาในด้านการฟัง พูด การอ่าน และการเขียน โดยจำแนกตามคณะและชั้นปีเป็นหลัก ในท้ายที่สุดจะศึกษาถึงความต้องการในด้านต่าง ๆ ของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษนับตั้งแต่ทักษะที่นักศึกษาต้องการปรับปรุงมากที่สุด คาบเวลาที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละสัปดาห์ ภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการสอน วิธีการสอนพูดของผู้สอน วิธีการสอนอ่าน และวิธีการสอนเขียน

ผลการวิจัยจะทำให้ผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้บริหารได้ทราบถึงปัญหา และอุปสรรคในด้านที่เกี่ยวกับตัวนักศึกษา ซึ่งเรามีความรู้น้อยมาก นอกจากนี้การที่เราจะได้ทราบถึงความต้องการของนักศึกษาจะทำให้ผู้สอนปรับปรุงวิธีการสอนให้เหมาะสมกับนักศึกษา ซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อม ภูมิหลัง ความถนัด และความสนใจที่แตกต่างกัน อันจะทำให้การสอนภาษาอังกฤษได้ผลดียิ่งขึ้น

บทที่ ๒

ทัศนคติของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ

การสร้างสเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ทัศนคติของปัจเจกบุคคลต่อสิ่งใด ๆ ก็ตาม ประกอบด้วยกลุ่มของความคิด ความรู้สึกที่ผู้นั้นมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ดังนั้นในการวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ก็เช่นเดียวกับทัศนคติต่อสิ่งอื่น ๆ จำเป็นจะต้องใช้ข้อความที่แสดงออกถึงความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในแง่มุมต่าง ๆ หลายข้อด้วยกัน อาทิเช่น ข้อความที่แสดงถึงความรู้สึกเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่มีต่อการหางานทำ ต่อความก้าวหน้าในอาชีพ และข้อได้เปรียบของคนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษที่มีต่อการหางานทำ ต่อความก้าวหน้าในอาชีพ และข้อได้เปรียบของคนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในด้านความบันเทิงจากสื่อมวลชนภาษาอังกฤษ ข้อความที่แสดงถึงความรู้สึกต่อวิชาภาษาอังกฤษ ถึงพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ในการศึกษาเรื่องนี้ได้สร้างข้อความ ๑๔ ข้อ เพื่อใช้วัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ข้อความแต่ละข้อวัดความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษทั้งในเชิงบวกและเชิงลบตามวิธีการของ Likert ข้อความที่เป็นข้อความลอย ผู้ตอบจะเลือกตัวเลือกใดตัวเลือกหนึ่ง ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนข้อความที่เจาะจงถึงตัวผู้ตอบโดยตรงโดยมีคำสรรพนามว่า "ท่าน" ผู้ตอบจะเลือกตัวเลือกใดตัวเลือกหนึ่งตั้งแต่จริงที่สุด จนถึงไม่จริงอย่างยิ่ง เช่น

คนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษที่ ย่อมหางานทำได้ง่ายกว่าคนที่อ่อนภาษาอังกฤษ

ก. เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ข. เห็นด้วย	ค. ไม่แน่ใจ
ง. ไม่เห็นด้วย	จ. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	

ท่านไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเลยใช่หรือไม่

ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่แน่ใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	

คำตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือจริงที่สุดต่อข้อความที่แสดงทัศนคติที่เป็นบวก จะได้รับคะแนน ๔ และในทำนองเดียวกัน คำตอบที่ตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือไม่จริงอย่างยิ่งต่อข้อความที่แสดงทัศนคติที่เป็นลบก็จะได้รับคะแนน ๔ เช่นเดียวกัน คำตอบว่าเห็นด้วยหรือจริงต่อข้อความที่แสดงทัศนคติที่เป็นบวกจะได้รับคะแนน ๓ เช่นเดียวกับผู้ที่ตอบว่าไม่จริงต่อข้อความที่แสดงทัศนคติที่เป็นลบก็จะได้รับคะแนน ๓ คำตอบที่แสดงทัศนคติที่เป็นลบต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงออกด้วยการตอบว่าไม่เห็นด้วย หรือไม่จริง ต่อข้อความที่แสดงทัศนคติที่เป็นบวกและเห็นด้วย หรือจริงต่อข้อความที่แสดงทัศนคติในทางลบ จะได้รับคะแนน ๒ คำตอบที่แสดงถึงทัศนคติที่เป็นลบอย่างสิ้นเชิงต่อภาษาอังกฤษโดยตอบว่าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือไม่จริงอย่างยิ่ง ต่อข้อความที่แสดงทัศนคติในทางบวก หรือตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือจริงที่สุดต่อข้อความที่แสดงทัศนคติในทางลบจะได้รับคะแนน ๑ สำหรับผู้ที่ไม่แน่ใจ จะได้รับคะแนน ๐

ตารางที่ ๒-๑ ข้อความในสเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ : การกระจายของค่าตอบ
และ item-total correlations

		เปอร์เซ็นต์					Item-total Correlations
		ระดับความเห็นพ้องด้วย					
		ต่ำสุด				สูงสุด	
๑	๒	๓	๔	๕			
๑.	หากมีความรู้ในวิชาชีพ เป็นอย่างดีแล้ว ย่อมก้าวหน้าในการทำงานได้แม้อังกฤษจะ ไม่ดี	- ๘	๓๔	๒๒	๒๖	๑	๐.๒๒๔
๒.	คนที่ภาษาอังกฤษดีย่อมก้าวหน้าใน การทำงานดีกว่าคนที่อ่อนภาษาอังกฤษ	+ ๑	๑๑	๗	๕๐	๑	๐.๒๔๒
๓.	มีความรู้ภาษาอังกฤษดีหางานทำง่าย กว่า	+ ๑	๕	๔	๕๕	๓๑	๐.๒๖๔
๔.	ภาษาอังกฤษดีมีโอกาสได้รับความรู้ ความบันเทิงจากสื่อมวลชนที่ใช้ภาษา อังกฤษมากกว่าคนที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ	+ ๒	๖	๕	๔๕	๔๑	๐.๒๔๓
๕.	การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยาก ลำบาก หนักสมองและเหน็ดเหนื่อย	- ๒	๔๔	๑๖	๒๗	๗	๐.๓๗๓
๖.	ภาษาอังกฤษมีกฎเกณฑ์ซับซ้อนยากที่ จะเข้าใจ	- ๔	๓๗	๑๘	๓๔	๖	๐.๒๘๐
๗.	วิชาภาษาอังกฤษน่าเบื่อหน่าย	- ๔	๔๕	๒๑	๑๗	๗	๐.๔๕๔
๘.	ควรให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก สำหรับผู้สนใจจริง ๆ	- ๒	๒๓	๓	๕๐	๑๖	๐.๑๙๑
๙.	ข้าพเจ้าเกลียดการทำแบบฝึกหัดและ การบ้านภาษาอังกฤษ	- ๕	๔๘	๑๗	๒๔	๕	๐.๓๔๒
๑๐.	ข้าพเจ้าไม่ชอบอ่านหนังสือภาษา อังกฤษที่อาจารย์กำหนดให้อ่าน	- ๔	๔๔	๑๕	๒๗	๒	๐.๓๔๗
๑๑.	ข้าพเจ้าไม่ชอบอ่านนวนิยายหรือ หนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ	- ๒	๒๙	๑๕	๔๓	๑๐	๐.๓๐๗
๑๒.	ข้าพเจ้าไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ ภาษาอังกฤษ	- ๓	๓๖	๑๗	๓๔	๙	๐.๒๗๐
๑๓.	ไม่ชอบให้อาจารย์มอบหมายให้อ่าน หรือให้ใช้ตำราที่เป็นภาษาอังกฤษ	- ๕	๔๕	๑๕	๒๙	๕	๐.๓๔๒
๑๔.	ข้าพเจ้าไม่เคยสนุกกับการเขียนเรียง ความหรือจดหมายภาษาอังกฤษเลย	- ๖	๔๐	๑๒	๓๑	๙	๐.๓๔๙
๑๕.	ข้าพเจ้าไม่ชอบดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ ที่ไม่พากษ์ไทย หรือไม่บรรยายไทย	- ๑๕	๔๘	๑๐	๒๐	๖	๐.๒๘๓

Standardized item alpha 0.701

ข้อความทั้ง ๑๔ ข้อ เพื่อวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ได้ถูกนำมาทดสอบเพื่อหาค่าความน่าเชื่อถือ ผลปรากฏว่า สเกลนี้มีระดับความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์สูงค่า standardized item alpha เท่ากับ ๐.๗๐. โกล้เคียงกับ ๑.๐๐ ซึ่งเป็นค่าที่แสดงถึงความน่าเชื่อถืออย่างสมบูรณ์ ข้อความที่น่าจะถือได้ว่าเป็นแกนหลักของสเกลนี้ได้แก่ ข้อความที่ ๗, ๑๔, ๑๓, ๕, ๑๐, ๙ และ ๑๑ ทั้งนี้ โดยการพิจารณาจากค่า Item-total correlation ซึ่งมีค่าตั้งแต่ ๐.๕๕๕ ลงมาถึง ๐.๓๐๗ ค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์เหล่านี้ แสดงให้เห็นว่าข้อความที่แสดงถึงทัศนคติต่อภาษาอังกฤษเหล่านี้มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างใกล้ชิด ข้อความที่ประกอบขึ้นเป็นสเกลวัดทัศนคติ พร้อมด้วยการกระจายของคำตอบและค่า Item-total correlation แสดงอยู่ในตารางที่ ๒-๑ เมื่อพิจารณาคำตอบต่อข้อความที่เป็นแกนสำคัญของสเกลจะเห็นแนวโน้มที่น่าสนใจ อัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ไม่เห็นด้วยต่อข้อความที่แสดงทัศนคติที่เป็นลบต่อภาษาอังกฤษมีอยู่สูงมากต่อข้อความที่ ๗, ๑๐, ๙, รองลงมาได้แก่ ข้อความที่ ๑๓, ๕, ๑๔, และ ๑๑ ทัศนคติเหล่านี้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน และเป็นผลต่อเนื่องกัน อาจจะสรุปทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจากผลการศึกษารังนี้ได้ว่า ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษจะไม่รู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่าย จะชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่อาจารย์สอนมอบหมายให้อ่าน และจะพอใจที่จะทำการบ้าน และแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษ ทัศนคติดังกล่าวจะนำไปสู่ความพอใจที่จะอ่านตำราทางวิชาการ ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษ จะไม่รู้สึกว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากลำบาก นักสมอง จะทำให้รู้สึกสนุกกับการเขียนเรียงความ และจดหมายภาษาอังกฤษ และท้ายที่สุดจะทำให้ชอบที่จะเลือกอ่านนวนิยายหรือหนังสืออ่านเล่นที่เป็นภาษาอังกฤษ

เนื่องจากได้กำหนดคะแนนสำหรับทัศนคติที่เป็นบวกต่อภาษาอังกฤษไว้เป็น ๔ และ ๓ และคะแนนสำหรับทัศนคติที่เป็นลบไว้เป็น ๒ และ ๑ ผลรวมของคะแนนทัศนคติที่ผู้ตอบแต่ละคนมีต่อข้อความทั้ง ๑๔ ข้อ จึงมีตั้งแต่ ๖๐ คะแนน ลงมาจนถึงต่ำสุด ๑๕ คะแนน โดยคะแนนสูงสุดหมายถึงทัศนคติที่เป็นบวกต่อภาษาอังกฤษอย่างสมบูรณ์ และคะแนนต่ำสุดหมายถึงทัศนคติที่เป็นลบต่อภาษาอังกฤษอย่างสมบูรณ์ จากผลการวิจัย ปรากฏว่าคะแนนต่ำสุดเป็น ๘ คะแนน ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ตอบบางคนไม่ได้ตอบคำถามเกี่ยวกับทัศนคติครบทั้ง ๑๔ ข้อ คะแนนรวมจึงต่ำกว่าเกณฑ์ต่ำสุดที่ควรจะเป็น เพื่อความสะดวกในการตีความหมายสเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จึงได้ยุบคะแนนทัศนคติซึ่งมีการกระจายตั้งแต่ ๘ คะแนน จนถึง ๖๐ คะแนน ให้เหลือเพียง ๔ กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มที่มีทัศนคติเป็นลบต่อภาษาอังกฤษอย่างสูงหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง กลุ่มที่ไม่ค่อยชอบภาษาอังกฤษนัก กลุ่มที่ชอบภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่ชอบภาษาอังกฤษอย่างมาก รายละเอียดของการยุบคะแนนและการกระจายของคะแนน แสดงอยู่ในตารางที่ ๒-๒

ตารางที่ ๒-๒ สเกลและการกระจายของคะแนนทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	คะแนน	ความถี่	อัตราส่วนร้อยละ
ไม่ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง	๘ - ๓๐	๑๓๗	๒๖
ไม่ชอบภาษาอังกฤษ	๓๑ - ๓๕	๑๔๔	๒๗
ชอบภาษาอังกฤษ	๓๖ - ๔๐	๑๓๑	๒๕
ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง	๔๑ - ๖๐	๑๑๗	๒๒
		(๕๒๙)	(๑๐๐)

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาควิชาและคณะต่าง ๆ

คณะนิติศาสตร์มีนักศึกษาที่มีทัศนคติที่เป็นลบต่อวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่าคณะและภาควิชาอื่นทั้งหมด คือมีอยู่ถึงร้อยละ ๓๔ รองลงมาได้แก่ สาขาการเงิน มีอยู่ร้อยละ ๓๐ คณะวิชาการบัญชี จัดว่าเป็นคณะที่มีนักศึกษาที่มีทัศนคติเป็นลบต่อวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับคณะและภาควิชาอื่น คือมีเพียงร้อยละ ๒๐ เท่านั้น เมื่อพิจารณาในทางกลับกัน สาขาการบริหารงานบุคคล มีนักศึกษาที่มีทัศนคติเป็นบวกอย่างสูง หรือชอบภาษาอังกฤษอย่างมาก เป็นสัดส่วนที่สูงกว่าคณะและภาควิชาอื่นทั้งหมด คือมีอยู่สูงถึงร้อยละ ๓๗ รองลงมาได้แก่ คณะวิชาการบัญชี ซึ่งมีอยู่ร้อยละ ๒๖ ส่วนคณะนิติศาสตร์นั้นเป็นคณะที่มีนักศึกษาที่รักภาษาอังกฤษอย่างมากอยู่น้อยที่สุด คือร้อยละ ๑๕ ของนักศึกษาในคณะนี้ทั้งหมด รายละเอียดปรากฏอยู่ในตารางที่ ๒-๓

ตารางที่ ๒-๓ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามคณะและสาขาวิชา

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ภาควิชาและคณะต่าง ๆ					
	การเงิน %	บุคคล %	ตลาด %	บัญชี %	เศรษฐ %	นิติฯ %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๓๐	๒๖	๒๐	๒๐	๒๖	๓๔
ไม่ชอบ	๒๖	๑๗	๓๗	๓๑	๒๐	๒๖
ชอบ	๒๖	๑๘	๒๒	๒๓	๓๖	๒๖
ชอบอย่างยิ่ง	๑๗	๓๗	๑๘	๒๖	๑๘	๑๕
รวม	(๑๖๓)	(๘๒)	(๙๔)	(๙๗)	(๕๐)	(๔๗)

๕ อิทธิพลของผลการเรียนในโรงเรียนเดิมที่มีต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาในโรงเรียนเดิม คือ ชั้น ม.ศ.๕ หรือ ม.ศ.๖ เป็นตัวแปรที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ นักศึกษาถูกจำแนกออกเป็นสามกลุ่มตามระดับแต้มเฉลี่ยสะสมครั้งสุดท้ายก่อนเข้าศึกษาในวิทยาลัยแห่งนี้ คือ พวกอ่อนได้แต้มเฉลี่ยสะสมระหว่าง ๑ - ๑.๕ ปานกลาง แต้มเฉลี่ยสะสมระหว่าง ๒ - ๒.๕ และพวกเรียนดี จะได้แต้มเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ ๓ ขึ้นไป ผลปรากฏว่าในบรรดานักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนมาจากโรงเรียนเดิมมีสัดส่วนผู้ที่เกลียดภาษาอังกฤษสูงที่สุดคือ ร้อยละ ๓๔ พวกที่มีผลการเรียนปานกลางมีสัดส่วนของผู้ที่เกลียดภาษาอังกฤษอย่างรุนแรงอยู่เพียงร้อยละ ๑๖ เท่านั้น ในทางตรงกันข้ามในบรรดาพวกที่เรียนดีมาจากโรงเรียนเดิม เราจะพบพวกที่มีทัศนคติที่ดีอยู่เป็นสัดส่วนที่สูงถึงร้อยละ ๒๖ เมื่อเทียบกับผู้ที่เรียนอ่อนมาจากโรงเรียนเดิม จะพบพวกรักภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ ๑๕ เท่านั้น สรุปได้ว่า แต้มเฉลี่ยสะสมหรือผลการศึกษาในโรงเรียนเดิม เป็นตัวชี้ตัวหนึ่งว่าทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของเขาจะเป็นอย่างไร เราได้เห็นแล้วว่าพวกเรียนดีมีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และพวกเรียนอ่อนมีแนวโน้มที่จะเกลียดภาษาอังกฤษ ข้อมูลที่แสดงในตารางที่ ๒-๔ ยืนยันข้อสรุปดังกล่าว

ตารางที่ ๒-๔ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามผลการเรียนในโรงเรียนเดิม

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ผลการเรียนในโรงเรียนเดิม		
	อ่อน %	ปานกลาง %	ดี %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๓๔	๒๓	๑๖
ไม่ชอบ	๒๔	๒๘	๓๒
ชอบ	๒๗	๒๖	๒๖
ชอบอย่างยิ่ง	๑๕	๒๓	๒๖
รวม	(๑๑๖)	(๓๖๘)	(๓๑)

ความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาในวิทยาลัยและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาเมื่อนักศึกษาได้เข้ามาศึกษาในวิทยาลัยแล้ว ก็มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่นักศึกษามีต่อภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน ในทำนองเดียวกับผลการเรียนในโรงเรียนเดิม นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี และผลการเรียนปานกลาง กล่าวคือ พวกที่มีผลการเรียนตั้งแต่ ๒.๐๐ ขึ้นไป เราจะพบว่าผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมีอยู่เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่า พวกที่จัดว่าอยู่ในพวกเรียนอ่อนและอ่อนมาก และในทางกลับกันในกลุ่มพวกที่เรียนอ่อน เราจะพบว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทัศนคติเป็นลบมีอยู่สูงกว่า กลุ่มที่มีผลการเรียนปานกลาง และผลการเรียนดี รายละเอียดของข้อสรุปดังกล่าว แสดงให้เห็นในตารางที่ ๒-๕

ตารางที่ ๒-๕ ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามผลการศึกษาในวิทยาลัย

ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษ	ผลการเรียนในวิทยาลัย			
	ชอบมาก %	ชอบ %	ปานกลาง %	ดี %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒๒	๒๔	๒๔	๒๑
ไม่ชอบ	๓๔	๒๔	๒๗	๒๑
ชอบ	๒๔	๒๓	๒๓	๓๔
ชอบอย่างยิ่ง	๑๓	๑๔	๒๔	๒๓
รวม	(๓๒)	(๑๖๐)	(๒๓๔)	(๔๔)

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุเมื่อเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ และทักษะดีต่อภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ทักษะดีที่เป็นบวกหรือเป็นลบต่อวิชาภาษาอังกฤษถูกกำหนดด้วยอายุของบุคคลที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน ในกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อมีอายุต่ำกว่า ๗ ปี จะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่เกลียดภาษาอังกฤษต่ำกว่ากลุ่มที่เริ่มเรียนเมื่อมีอายุมากขึ้น ในทางกลับกัน กลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อมีอายุน้อยต่ำกว่า ๗ ปี จะมีจำนวนผู้ที่มีทักษะดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่า กลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อมีอายุมากขึ้น ในบรรดาผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อมีอายุน้อยมีผู้ที่มีทักษะดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ร้อยละ ๒๗ ในกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในช่วงอายุ ๗-๑๐ ปี อัตราส่วนของผู้ที่มีทักษะดีต่อภาษาอังกฤษ ลดลงเหลือร้อยละ ๒๑ และในกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อมีอายุตั้งแต่ ๑๑ ปีขึ้นไป อัตราส่วนของผู้ที่มีทักษะดีต่อภาษาอังกฤษลดลงเหลือเพียงร้อยละ ๑๔ เท่านั้น ตารางที่ ๒-๖ แสดงให้เห็นข้อสรุปดังกล่าว

ตารางที่ ๒-๖ ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามอายุเมื่อเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ

ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษ	อายุเมื่อเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ		
	ต่ำกว่า ๗ ปี %	๗ - ๑๐ ปี %	๑๑ ปีขึ้นไป %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒๔	๒๕	๒๗
ไม่ชอบ	๒๔	๒๗	๓๒
ชอบ	๒๔	๒๗	๒๔
ชอบอย่างยิ่ง	๒๗	๒๑	๑๔
รวม	(๑๖๖)	(๑๘๒)	(๑๕๑)

ผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อมีอายุน้อยมักจะเริ่มต้นตั้งแต่ชั้นอนุบาล ส่วนผู้ที่เริ่มเรียน เมื่อมีอายุมากขึ้นมักจะเริ่มต้นในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ขึ้นไป จนถึง ประถม ๗ จึงไม่น่าแปลกใจที่จะพบว่า ผู้ที่เริ่มต้นเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาล จะมีแนวโน้มที่จะมีอัตราส่วนของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สูงกว่า กลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นที่สูงขึ้น ทั้งนี้ สอดคล้องกับความเชื่อของนักการศึกษาบางคน ที่เชื่อว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นยิ่งเริ่มต้นเมื่ออายุน้อยเท่าไร ความสามารถและโอกาสในการประสพผลสำเร็จในการเรียนที่จะยิ่งสูงขึ้นตามไปด้วย รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๒-๗

ตารางที่ ๒-๗ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ชั้นที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษ	
	อนุบาล %	ป.๑ - ป.๗ %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒๗	๒๕
ไม่ชอบ	๒๗	๒๘
ชอบ	๒๒	๒๖
ชอบอย่างยิ่ง	๒๔	๒๑
รวม	(๑๒๐)	(๓๔๕)

ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าในกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนจะมีจำนวนผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่าผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล ในกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลมีอยู่เพียงร้อยละ ๑๘ ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ในขณะที่ในกลุ่มที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนมีผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ถึงร้อยละ ๒๖ ในทางกลับกันในกลุ่มผู้เรียนภาษาจากโรงเรียนรัฐบาล จะพบว่าไม่มีผู้ที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษอย่างรุนแรง อยู่ร้อยละ ๒๘ ส่วนในกลุ่มผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนมีอยู่ร้อยละ ๒๔ แสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนมีส่วนสำคัญในการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากกว่าในโรงเรียนรัฐบาล ดังรายละเอียดที่แสดงไว้ในตารางที่ ๒-๘

ตารางที่ ๒-๘ ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามประเภทของโรงเรียน

ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษ	ประเภทของโรงเรียนที่ เริ่มต้น เรียนภาษาอังกฤษ	
	รัฐบาล %	เอกชน %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒๔	๒๔
ไม่ชอบ	๒๔	๒๖
ชอบ	๒๔	๒๔
ชอบอย่างยิ่ง	๑๔	๒๖
รวม	(๒๒๔)	(๒๔๗)

ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามภูมิลำเนาของนักศึกษา

เมื่อพิจารณาทักษะดีต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มาจากแต่ละภาค พบว่ามีความแตกต่างทางทักษะดีอย่างมีนัยสำคัญในแง่ของทักษะดี นักศึกษาที่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนที่มีทักษะดีที่ต่อภาษาอังกฤษอยู่เป็นอัตราส่วนที่สูงกว่านักศึกษาที่มาจากภาคอื่น ๆ รวมทั้งกรุงเทพฯ คือมีอยู่ถึงร้อยละ ๔๒ รองลงมาได้แก่นักศึกษาที่มาจากภาคเหนือ ร้อยละ ๒๕ ส่วนกรุงเทพฯและภาคใต้มีจำนวนนักศึกษาที่มีทักษะดีที่ต่อภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนเท่ากัน คือร้อยละ ๒๓ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทักษะดีในเชิงลบต่อภาษาอังกฤษสูงที่สุดคือร้อยละ ๒๔ รองลงมาได้แก่นักศึกษาที่มาจากภาคเหนือซึ่งมีอยู่ร้อยละ ๒๔ สำหรับนักศึกษาที่มาจากภาคใต้เป็นกลุ่มที่มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทักษะดีเป็นลบต่อภาษาอังกฤษน้อยที่สุด คือมีอยู่เพียงร้อยละ ๑๕ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๒-๙

ตารางที่ ๒-๙ ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามภูมิลำเนาของนักศึกษา

ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษ	ภูมิลำเนา				
	ภาคเหนือ %	ภาคกลาง %	กรุงเทพฯ %	ตะวันออกเฉียงเหนือ %	ใต้ %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒๔	๒๔	๒๔	๒๓	๑๕
ไม่ชอบ	๒๒	๒๔	๒๔	๒๖	๓๕
ชอบ	๒๔	๒๗	๒๗	๔	๒๗
ชอบอย่างยิ่ง	๒๔	๑๖	๒๓	๔๒	๒๓
รวม	(๓๒)	(๑๖๓)	(๑๘๓)	(๔๓)	(๗๘)

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ

เราได้ทราบมาแล้วว่าผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ยังอยู่ในชั้นอนุบาล และผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่อายุยังน้อย มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ข้อเท็จจริงดังกล่าวถูกสนับสนุนด้วยลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาที่นักศึกษาได้ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ผู้ที่เริ่มศึกษาภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุน้อย ย่อมจะมีเวลาคลุกคลีกับภาษาอังกฤษนานกว่าผู้ที่เริ่มศึกษาเมื่ออายุมากขึ้น จึงไม่น่าแปลกที่พบว่า ในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานตั้งแต่ ๑๔ ปีขึ้นไป จะมีจำนวนนักศึกษาที่ชอบภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก อยู่ถึงร้อยละ ๒๙ ในขณะที่พวกที่เรียนมา ๑๑ - ๑๓ ปี มีอยู่ร้อยละ ๒๒ ที่ชอบภาษาอังกฤษมาก และกลุ่มที่เรียนมา ๘ - ๑๐ ปี มีอยู่เพียงร้อยละ ๑๗ เท่านั้นที่ชอบภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เมื่อมองในทางกลับกันในกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษมาเพียง ๗ ปี หรือต่ำกว่า จะพบว่าผู้ที่มีทัศนคติเป็นลบต่อภาษาอังกฤษมีอยู่สูงถึงร้อยละ ๔๖ อัตราส่วนนี้จะลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ระยะเวลาในการศึกษาภาษาอังกฤษยาวนานขึ้น คือในกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาตั้งแต่ ๑๔ ปี เป็นต้นไปมีเพียงร้อยละ ๒๔ เท่านั้น ที่มีทัศนคติไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ ข้อสรุปแสดงอยู่ในตารางที่ ๒-๑๐

ตารางที่ ๒-๑๐ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ			
	ไม่เกิน ๗ ปี %	๘ - ๑๐ ปี %	๑๑ - ๑๓ ปี %	๑๔ ปีขึ้นไป %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๔๖	๒๔	๒๗	๒๔
ไม่ชอบ	๑๔	๓๓	๒๒	๒๘
ชอบ	๒๓	๒๖	๒๙	๑๘
ชอบอย่างยิ่ง	๑๔	๑๗	๒๒	๒๘
รวม	(๒๒)	(๑๗๒)	(๑๖๔)	(๑๕๓)

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามเพศของนักศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลได้พบว่าเพศของนักศึกษามีส่วนสัมพันธ์กับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ด้วยนักศึกษาชายส่วนมากมีทัศนคติที่เป็นลบต่อภาษาอังกฤษอย่างรุนแรง (ร้อยละ ๓๐) ในขณะที่นักศึกษาหญิงที่มีทัศนคติอย่างเดียวกันมีร้อยละ ๒๓ ในทางกลับกันก็พบว่า นักศึกษาหญิงที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษก็มีอัตราส่วนที่สูงกว่านักศึกษาชายเล็กน้อย นั่นคือนักศึกษาหญิงที่มีความโน้มเอียงว่าชอบภาษาอังกฤษมีอยู่ร้อยละ ๒๖ ในขณะที่นักศึกษาชายมีอยู่ร้อยละ ๒๓ นักศึกษาหญิงที่ชอบภาษาอังกฤษอย่างมากมีอยู่ร้อยละ ๒๓ ส่วนนักศึกษาชายมีอยู่ร้อยละ ๒๑ สรุปได้ว่านักศึกษาหญิงมีความโน้มเอียงที่จะชอบภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาชาย รายละเอียดปรากฏอยู่ในตารางที่ ๒-๑๑

ตารางที่ ๒-๑๑ ทิศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตาม เพศของนักศึกษา

ทิศนคติต่อภาษาอังกฤษ	เพศของนักศึกษา	
	ชาย %	หญิง %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๓๐	๒๓
ไม่ชอบ	๒๕	๒๔
ชอบ	๒๓	๒๖
ชอบอย่างยิ่ง	๒๑	๒๓
รวม	(๑๕๕)	(๓๖๔)

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุของนักศึกษากับทิศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีอายุน้อยมักจะมีจำนวนผู้ที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่าผู้เรียนที่มีอายุมาก นักศึกษาในกลุ่มอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี มีผู้ที่มีทิศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ร้อยละ ๒๗ แต่นักศึกษาในกลุ่มอายุ ๒๔ ปี ขึ้นไปมีผู้ที่มีทิศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่เพียงร้อยละ ๑๕ ตรงกันข้ามในกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุ ๒๔ ปีขึ้นไป จะพบว่า มีผู้ที่มีทิศนคติที่ดีมากต่อภาษาอังกฤษอยู่ถึงร้อยละ ๓๕ อัตราส่วนของนักศึกษาที่มีทิศนคติดังกล่าวจะลดลงตามกลุ่มอายุที่ลดน้อยลงไปด้วย เช่นในกลุ่มอายุน้อยจะมีผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษมากอยู่เพียงร้อยละ ๑๕ ตารางที่ ๒-๑๒ แสดงให้เห็นภาพดังกล่าว

ตารางที่ ๒-๑๒ ทิศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามกลุ่มอายุ

ทิศนคติต่อภาษาอังกฤษ	กลุ่มอายุของนักศึกษา		
	๑๘ - ๒๐ ปี %	๒๑ - ๒๓ ปี %	๒๔ ปีขึ้นไป %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒๗	๒๕	๑๕
ไม่ชอบ	๒๗	๒๔	๑๕
ชอบ	๒๔	๒๒	๓๑
ชอบอย่างยิ่ง	๑๕	๒๔	๓๕
รวม	(๑๕๖)	(๒๕๗)	(๒๖)

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามอาชีพของบิดา

ในบรรดาอาชีพต่าง ๆ ของบิดาของนักศึกษาที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของผู้เป็นบุตรธิดาที่เป็นนักศึกษาอยู่ไม่น้อย นักศึกษาที่บิดามีอาชีพค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ หรืออาชีพที่ไม่ใช้ฝีมือ มักจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ มากกว่านักศึกษาที่บิดามีอาชีพอื่น ๆ ร้อยละ ๓๖ ของนักศึกษาที่บิดามีอาชีพค้าขาย หรืออาชีพที่ไม่ใช้ฝีมือ ไม่ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง ในขณะที่ ร้อยละ ๒๗ ของนักศึกษาที่บิดาประกอบอาชีพทางวิชาชีพชั้นสูง มีทัศนคติอย่างเดียวกัน นักศึกษาที่มีทัศนคติไม่ดีต่อภาษาอังกฤษมีผู้น้อยมากในกลุ่มที่บิดามีอาชีพค้าขายหรือเป็นช่างฝีมือ คือมีเพียงร้อยละ ๒๑ เท่านั้น ในทางกลับกันในกลุ่มที่บิดาเป็นพ่อค้ารายเล็กหรืออาชีพที่ไม่ใช้ฝีมือ จะพบว่ามีอัตราส่วนของผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษอยู่ต่ำมาก คือเพียงร้อยละ ๑๓ เท่านั้น สำหรับกลุ่มอาชีพอื่น ๆ มีอัตราส่วนของผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษมากอยู่ใกล้เคียงกัน คือประมาณร้อยละ ๒๓ ถึง ๒๔ ดังรายละเอียดที่แสดงอยู่ในตารางที่ ๒-๑๓

ตารางที่ ๒-๑๓ ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามอาชีพของบิดา

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	อาชีพของบิดา				
	เกษตรกร %	พ่อค้ารายย่อย %	ค้าขาย-ช่าง %	รับราชการ %	วิชาชีพ %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๒๖	๓๖	๒๑	๒๖	๒๗
ไม่ชอบ	๒๓	๒๓	๓๒	๒๗	๓๑
ชอบ	๒๔	๒๔	๒๓	๒๔	๑๔
ชอบอย่างยิ่ง	๒๓	๑๓	๒๔	๒๓	๒๔
รวม	(๔๓)	(๖๒)	(๑๖๐)	(๑๔๕)	(๓๓)

ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในระยะ ๔ ปีแรกที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษเมื่อแรกเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระยะ ๔ ปีแรก ได้แก่ ในระหว่างเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลถึงชั้นประถม หรือในช่วงประถมหนึ่งถึงประถมสี่ จะมีผลถึงทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในปัจจุบัน บุคคลจะชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับทัศนคติในระยะแรกของการเริ่มต้นศึกษา ถ้าหากบุคคลผู้นั้นชอบภาษาอังกฤษ เรียนภาษาอังกฤษเข้าใจหรือสนุกสนานกับการเรียนภาษาอังกฤษในช่วง ๔ ปี แรก มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษในปัจจุบัน หรือเพียงแต่รู้สึกไม่เกลียดภาษาอังกฤษในระยะแรก เริ่มก็ดูจะเห็นการเพียงพอที่จะทำให้บุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษในภายหลัง ตารางที่ ๒-๑๔ แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มที่ชอบและสนุกกับภาษาอังกฤษในช่วง ๔ ปีแรก เราจะพบว่ามีผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่เป็นอัตราส่วนที่สูงกว่า ผู้ที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ (ร้อยละ ๓๑ ต่อร้อยละ ๒๑ และร้อยละ ๒๓ ต่อร้อยละ ๑๔ ตามลำดับ) ในทางกลับกันในกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษเข้าใจ ชอบภาษาอังกฤษในระยะ ๔ ปีแรกของการเรียนวิชาี้ จะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทัศนคติเป็นลบต่อวิชานี้ต่ำกว่าผู้ที่มีความรู้สึกไม่ชอบในระยะแรก (ร้อยละ ๑๔ ต่อร้อยละ ๓๐)

ตารางที่ ๒-๑๔ ทศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามความรู้สึกที่บุคคลมีต่อวิชานี้ในช่วง ๔ ปีแรกที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วง ๔ ปีแรก		
	ชอบ %	ไม่เกลียด (เฉย ๆ) %	ไม่ชอบ %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๑๔	๒๔	๓๐
ไม่ชอบ	๒๗	๒๔	๓๐
ชอบ	๓๑	๒๐	๒๑
ชอบอย่างยิ่ง	๒๖	๒๖	๑๔
รวม	(๑๘๔)	(๑๑๓)	(๒๐๓)

ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในระยะ ๔ ปีหลังจากเริ่มเรียนภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

นอกจากความรู้สึกต่อวิชาภาษาอังกฤษในระยะ ๔ ปีแรกจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในปัจจุบันแล้ว ความรู้สึกต่อวิชานี้ในระยะหลัง ๔ ปีแรกจนถึงปัจจุบันก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน ผลของความรู้สึกในระยะหลังก็เป็นเช่นเดียวกับความรู้สึกในระยะแรกนั้น ก็คือ ถ้าบุคคลมีความรู้สึกสนุกสนาน และเข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษในช่วงที่อยู่ในโรงเรียนมัธยม จะทำให้เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษในปัจจุบันจากข้อมูลที่แสดงอยู่ในตารางที่ ๒-๑๔ จะเห็นว่าผู้ที่รู้สึกชอบภาษาอังกฤษในช่วง ๔ ปีหลังหรือในระยะที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมจะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ถึงร้อยละ ๔๒ ส่วนกลุ่มที่ชอบปานกลางจะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ร้อยละ ๒๐ ส่วนกลุ่มที่ไม่รู้สึกชอบภาษาอังกฤษเมื่อครั้งอยู่ในโรงเรียนมัธยมปรากฏว่ามีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำมาก คือเพียงร้อยละ ๑๑ เท่านั้น ในทางกลับกันเราก็จะพบว่าผู้ที่ไม่รู้สึกชอบภาษาอังกฤษในระยะที่อยู่ในโรงเรียนมัธยม ส่วนใหญ่คือร้อยละ ๓๗ จะมีทัศนคติที่เป็นลบต่อภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษในระยะเดียวกัน จะมีผู้ที่มีทัศนคติที่เป็นลบต่อภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำกว่ามาก คือเพียงร้อยละ ๘ เท่านั้น

ตารางที่ ๒-๑๕ ทศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามความรู้สึกที่บุคคลมีต่อวิชานี้ในช่วงหลัง จาก ๔ ปีแรก

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วงหลังจาก ๔ ปีแรก		
	ชอบ %	ไม่เกลียด (เฉย ๆ) %	ไม่ชอบ %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๘	๒๗	๓๗
ไม่ชอบ	๒๓	๒๗	๓๒
ชอบ	๒๘	๒๖	๒๐
ชอบอย่างยิ่ง	๔๒	๒๐	๑๑
รวม	(๑๒๐)	(๒๑๘)	(๑๖๓)

ความรู้สึกต่อการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ความรู้สึกของนักศึกษาต่อระบบการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย สามารถจำแนกได้เป็นหลายประเภทด้วยกัน ตั้งแต่ความรู้สึกชอบเพราะเรียนเข้าใจดี ควรปรับปรุงเพราะเนื้อหาอ่อนเกินไป ชอบเรียนแต่ไม่ค่อยเข้าใจ ลงไปจนถึงพวกที่มีความรู้สึกเฉย ๆ และกลุ่มที่มีความรู้สึกในทางลบ คือไม่ชอบการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยเลย ความรู้สึกที่มีแตกต่างกันเหล่านี้ มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ โดยที่ความรู้สึกต่อการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยจะเป็นตัวกำหนดทัศนคติ ข้อมูลในตารางที่ ๒-๑๖ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มที่มีความรู้สึกชอบการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยส่วนใหญ่จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ (ร้อยละ ๓๘) กลุ่มที่เห็นว่าควรปรับปรุงซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นพวกชอบเรียนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน จะเป็นกลุ่มที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษถึงร้อยละ ๒๘ ในทางตรงกันข้าม กลุ่มที่ไม่มีความชอบเรียนภาษาอังกฤษเลย จะมีผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษในอัตราส่วนที่ต่ำที่สุด คือ เพียงร้อยละ ๙ เท่านั้น เพราะส่วนใหญ่ของกลุ่มนี้ จะเป็นพวกที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง สรุปได้ว่า การที่บุคคลจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยด้วย

ตารางที่ ๒-๑๖ ทศนคติต่อภาษาอังกฤษจำแนกตามความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษที่สอนในวิทยาลัย

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย				
	ไม่ชอบ %	เฉย ๆ %	ชอบแต่ไม่เข้าใจ %	ควรปรับปรุง %	ชอบเข้าใจดี %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๓๕	๒๕	๒๓	๒๒	๑๒
ไม่ชอบ	๓๐	๓๕	๓๓	๒๖	๑๙
ชอบ	๒๖	๒๕	๑๕	๒๔	๓๐
ชอบอย่างยิ่ง	๙	๑๖	๒๙	๒๘	๓๘
รวม	(๑๔๕)	(๗๓)	(๔๘)	(๔๖)	(๑๒๕)

บทที่ ๓

ทัศนคติในเชิงปัญาธรรม กับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ในบทที่ ๒ เราได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับตัวแปรต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยทางสังคมและปัจจัยที่เป็นภูมิหลังทางการศึกษา เราได้เห็นแล้วว่า การที่บุคคลจะมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีต่อภาษาอังกฤษล้วนเกี่ยวพันกับปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน ในการศึกษาเรื่องนี้เราจะพยายามค้นหาถึงปัจจัยที่น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ปัจจัยหนึ่งที่น่าจะนำมาวิเคราะห์หาค่าได้แก่ ทัศนคติในเชิงปัญาธรรม ซึ่งน่าจะเป็นทัศนคติของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ เพราะวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาชั้นสูง เน้นในเรื่องวิญญานของการใฝ่รู้ อย่างเสรี การค้นคว้าหาความจริง การใช้ความคิดความงอกงามทางจิตใจ และความเข้าใจในเรื่องของสังคมและการเมือง นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในชั้นนี้ น่าที่จะได้รับการปลูกฝังหรือ เรียนรู้ทัศนคติดังกล่าว อันจะทำให้ นักศึกษามีลักษณะที่แตกต่างไปจากคนที่ไม่มีโอกาสได้ศึกษาถึงชั้นอุดมศึกษา คือ เป็นคนที่มีทัศนคติของความกระหายใคร่รู้ในวิชาการแขนงต่าง ๆ รวมทั้งภาษาด้วย และผู้ที่มีทัศนคติดังกล่าวนี้ น่าที่จะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทางการศึกษามากกว่าผู้ที่ไม่มีความกระหายใคร่รู้หรือมีทัศนคติในทางลบต่อเรื่องของปัญาธรรม

การสร้างสเกลวัดทัศนคติในเชิงปัญาธรรม

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าทัศนคติเป็นกลุ่มของความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การวัดทัศนคติจึงไม่สามารถจะวัดได้โดยใช้คำถามเพียงคำถามเดียวได้ หากแต่จะต้องใช้กลุ่มของคำถามหรือข้อความต่าง ๆ ซึ่งแสดงถึงแง่มุมต่าง ๆ ของความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับปัญาธรรม ประกอบกันขึ้นเป็นสเกล เช่นเดียวกับการวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ สเกลวัดทัศนคติในเชิงปัญาธรรมที่ใช้ในการวิจัยนี้คิดแปลงมาจากผลการศึกษาของ Anderson และ Western^๑ สเกลนี้ประกอบด้วยข้อความ ๑๑ ข้อ คำตอบต่อข้อความเหล่านี้ ดำเนินตามแบบของ Likert กล่าวคือแสดงความคิดเห็น หรือความรู้สึก เป็น ๕ ระดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความที่ใช้มีทั้งข้อความที่แสดงทัศนคติ ทั้งในทางบวก และในทางลบ ผู้ที่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อข้อความที่เป็นทัศนคติในทางบวกหรือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อข้อความที่เป็นทัศนคติในทางลบ จะได้คะแนน ๕

๑. ดู Anderson และ Western

ตารางที่ ๓-๑ ข้อความในสเกลวัดทัศนคติในเชิงปัญหาธรรม : การกระจายของคำตอบ และ Item-Total Correlations

	เปอร์เซ็นต์					Item-Total Correlations
	ระดับความเห็นพ้องด้วย					
	สูงสุด				ต่ำสุด	
	๔	๓	๒	๑	๑	
๑. ท่านชอบพูดคุยหรือถกปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนในเรื่องที่เกี่ยวกับปรัชญา หลักความจริง ตรรกศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ (+)	๔	๓๔	๒๕	๒๐	๓	๐.๒๔๗
๒. ท่านมักจะคิดทบทวนสิ่งที่อาจารย์พูดและสอนเสมอ ท่านมักจะตั้งคำถามในใจและไม่เชื่อทุกสิ่งทุกอย่าง (+)	๔	๒๗	๓๔	๒๔	๓	๐.๑๙๓
๓. ท่านชอบพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องสังคมและการเมืองในอุดมคติมาก (+)	๔	๒๗	๒๕	๓๕	๕	๐.๒๕๒
๔. ท่านชอบพูดคุยถกเถียงกับเพื่อน ๆ เกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการเมืองภายในและภายนอก การแก้ปัญหาบ่อย ๆ (+)	๒	๑๕	๘	๖๐	๑๒	๐.๓๑๕
๕. ท่านชอบอ่านเรื่องราวความสำเร็จของมนุษย์ในด้านศิลปวรรณคดีมาก (+)	๑๐	๔๖	๑๔	๒๖	๒	๐.๒๑๐
๖. ท่านชอบอ่านโคลงฉันท์ กาพย์ กลอนมาก (+)	๑๒	๔๑	๑๑	๓๑	๓	๐.๒๕๕
๗. ท่านเคยรู้สึกอยากทำการค้นคว้าวิจัยที่ต้องใช้เวลานาน ๆ (+)	๔	๓๘	๑๘	๓๒	๓	๐.๒๖๔
๘. ท่านชอบให้มีผู้อธิบายหลักเกณฑ์ให้มากกว่าที่ท่านจะไปค้นคว้าหาคำอธิบายด้วยตัวเอง (-)	๑๓	๕๔	๑๑	๑๗	๒	๐.๑๓๘
๙. ท่านมักชอบเสียเวลามาก ๆ ในการแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง (-)	๑๔	๔๒	๑๔	๒๓	๔	๐.๑๑๗
๑๐. เรื่องที่ท่านสนทนากับเพื่อนเป็นเรื่องที่คุ้นเคยกันเป็นการส่วนตัว หรือเรื่องงานสังคมทั่ว ๆ ไป (-)	๑๑	๖๖	๑๐	๘	๑	๐.๒๔๓
๑๑. ท่านเห็นว่าวิชาที่ศึกษาอยู่มีคำตอบอยู่แล้ว เพียงแต่พยายามจำเนื้อหาให้ได้เท่านั้น (-)	๑๑	๕๖	๕	๑๗	๓	๐.๑๓๒

Standardized item alpha 0.543

ผู้ที่เห็นด้วยต่อทัศนคติที่เป็นบวก หรือไม่เห็นด้วยต่อทัศนคติที่เป็นลบจะได้คะแนน ๓ ผู้ที่ไม่เห็นด้วยต่อทัศนคติที่เป็นบวกหรือเห็นด้วยต่อทัศนคติที่เป็นลบจะได้คะแนน ๒ และผู้ที่ไม่เห็นด้วยอย่างแข็งต่อทัศนคติที่เป็นบวกและเห็นด้วยอย่างแข็งต่อทัศนคติที่เป็นลบจะได้คะแนน ๑ สำหรับผู้ที่ตอบว่าไม่แน่ใจจะได้คะแนน ๐ ข้อความทั้ง ๑๑ ข้อ ถูกนำมาทดสอบความน่าเชื่อถือ ปรากฏว่า สเกลวัดทัศนคติเชิงปัญญาธรรมมีความน่าเชื่อถือในระดับปานกลาง โดยค่า standardized item alpha เท่ากับ ๐.๕๔๓ ค่า Item-total correlation ซึ่งแสดงอยู่ในตารางที่ ๓-๑ แสดงให้เห็นว่าข้อความทั้ง ๑๑ ข้อ มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างหลวม ๆ ข้อความที่ถือได้ว่าเป็นแกนสำคัญของสเกลได้แก่ข้อความหมายเลข ๕, ๖, ๗, ๑, ๓, ๔ และ ๑๐ การกระจายของคำตอบต่อข้อความทั้ง ๑๑ ข้อ แสดงให้เห็นแนวโน้มที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

ข้อความที่มีผู้เห็นด้วยมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งได้แก่ หมายเลข ๕, ๖ ซึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับศีลปารรณคดี และโคลงฉันท์ ข้อความที่มีผู้เห็นด้วยมากเป็นอันดับสอง ได้แก่ หมายเลข ๗, ๑ ได้แก่การทำกรวิจัยและค้นคว้าที่ต้องใช้เวลานาน และการพูดเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นปรัชญาหรือตรรกศาสตร์ ข้อความที่เป็นที่นิยมในอันดับรองลงมาได้แก่ หมายเลข ๓, ๔ ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องของสังคมและการเมืองในอุดมคติและปัญหาการเมืองภายในและภายนอกประเทศ ห้ายที่สุดคือการสนทนาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่คุ้นเคยกันเป็นการส่วนตัวและเรื่องงานสังคมทั่ว ๆ ไป จากแนวการตอบจะเห็นได้ว่า หมู่นักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อปัญญาธรรมจะ เริ่มต้นจากความซาบซึ้งในสิ่งที่เป็นความสำเร็จของมนุษย์ในด้านศีลปารรณคดี และโคลงฉันท์ ต่อมาจะก้าวไปสู่สิ่งที่เป็นวิชาการ ซึ่งได้แก่ การค้นคว้าวิจัย หรือมีฉะนั้นก็จะไปสู่การพูดถกเถียงในเชิงปรัชญา และตรรกศาสตร์ ในขั้นต่อมานักศึกษาจึงจะหันมาสนใจในเรื่องกว้าง ๆ เกี่ยวกับสังคม การเมือง โดยจะสนใจในสิ่งที่เป็นอุดมคติก่อนแล้วจึงจะสนใจสิ่งที่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในกลุ่มที่ไม่ปัญญาธรรมจะคุยกันถึงเรื่องส่วนตัวและเรื่องงานสังคมทั่วไปเป็นครั้งสุดท้าย

เนื่องจาก ได้กำหนดคะแนนของคำตอบที่แสดงถึงทัศนคติที่เป็นบวกต่อปัญญาธรรมอย่างสูงเป็น ๔ และทัศนคติที่เป็นบวกต่อปัญญาธรรมในระดับรองลงมาเป็น ๓ ทัศนคติที่เป็นลบเท่ากับ ๒ และทัศนคติที่ต่อต้านปัญญาธรรมอย่างรุนแรงจะได้คะแนน ๑ เนื่องจากข้อความที่ประกอบเป็นสเกลวัดทัศนคติทางปัญญาธรรม มี ๑๑ ข้อ คะแนนสูงสุดจึงเท่ากับ ๔๔ ซึ่งแสดงถึงทัศนคติที่เป็นบวกต่อปัญญาธรรมอย่างสมบูรณ์ และคะแนน ๑๑ หรือต่ำกว่าแสดงถึงทัศนคติที่เป็นลบอย่างสิ้นเชิง จากผลที่ปรากฏจากการวิจัยคะแนนทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม มีตั้งแต่คะแนนสูงสุดเท่ากับ ๓๖ และต่ำสุดเท่ากับ ๔ เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคตินี้กับตัวแปรอื่น ๆ โดยใช้ตาราง คะแนนทัศนคติเหล่านี้จึงถูกยุบลงมาให้เหลือเพียง ๔ ระดับด้วยกัน โดยคะแนนตั้งแต่ ๔ ถึง ๒๒ ถูกกำหนดค่าเท่ากับ ๑ ซึ่งหมายถึงทัศนคติที่ปราศจากคุณลักษณะทางปัญญาธรรม หรือมีทัศนคติต่อปัญญาธรรมในระดับต่ำมาก คะแนนตั้งแต่ ๒๓ ถึง ๒๔ ถูกกำหนดค่าเท่ากับ ๒ หมายถึงทัศนคติต่อปัญญาธรรมในระดับค่อนข้างต่ำ คะแนนช่วง ๒๕ ถึง ๒๗ ถูกกำหนดค่าเท่ากับ ๓ หมายถึงการมีทัศนคติต่อปัญญาธรรมในระดับค่อนข้างสูง และคะแนนตั้งแต่ ๒๘ ถึง ๓๖ ถูกกำหนดค่าเท่ากับ ๔ ซึ่งจะแทนการมีทัศนคติที่ดีมากต่อปัญญาธรรม รายละเอียดของการยุบคะแนนทัศนคติในเชิงปัญญาธรรมให้เหลือเพียง ๔ กลุ่ม แสดงอยู่ในตารางที่ ๓-๒

ตารางที่ ๓-๒ สเกลและการกระจายของคะแนนทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม

ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม	คะแนน	ความถี่	อัตราส่วนร้อยละ
ต่ำมาก	๔-๒๒	๓๑๐	๕๘
ต่ำ	๒๓-๒๔	๗๔	๑๔
สูง	๒๕-๒๗	๘๐	๑๕
สูงมาก	๒๘-๓๖	๖๗	๑๓
		(๕๓๑)	(๑๐๐)

ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรมและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรมเป็นตัวกำหนดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษที่สำคัญอันหนึ่ง นักศึกษากลุ่มที่มีคุณลักษณะเป็น "นักวิชาการ" หรือ "นักคิด" จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก กลุ่มที่ขาดลักษณะของนักวิชาการหรือกลุ่มที่มีทัศนคติในเชิงปัญญาธรรมในระดับต่ำมักจะเป็นกลุ่มที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ จากข้อมูลที่แสดงไว้ในตารางที่ ๓-๓ จะเห็นได้ว่า ร้อยละ ๓๔ ของนักศึกษากลุ่มที่ไม่ใช่ นักวิชาการไม่ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง และอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษจะลดลงไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรมมีระดับสูงขึ้น เช่น เพียงร้อยละ ๑๕ ของกลุ่มที่เป็นนักวิชาการไม่ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง ในทำนองกลับกันกลุ่มที่เป็นนักวิชาการเต็มตัวที่ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่งมีถึงร้อยละ ๓๖ ในขณะที่กลุ่มที่ไม่ใช่ นักวิชาการ แต่ชอบภาษาอังกฤษอย่างยิ่งมีอยู่เพียงร้อยละ ๑๖ เท่านั้น จึงอาจสรุปได้ว่าถ้า นักศึกษาผู้หนึ่งผู้ใดมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาการ มีวิญญานของนักศึกษาอย่างแท้จริง ย่อมจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษด้วย

ตารางที่ ๓-๓ ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม			
	ต่ำมาก %	ต่ำ %	สูง %	สูงมาก %
ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๓๔	๑๖	๑๓	๑๕
ไม่ชอบ	๒๔	๒๔	๒๔	๒๔
ชอบ	๒๐	๓๑	๓๖	๒๕
ชอบอย่างยิ่ง	๑๖	๒๘	๒๘	๓๖
รวม	(๓๑๐)	(๗๔)	(๘๐)	(๖๗)

บทที่ ๔

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด

เราได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับตัวแปรต่าง ๆ มาแล้ว และได้พบว่าตัวแปรเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษทั้งสิ้น เราได้พบว่านักศึกษาต่างสาขาวิชาและต่างคณะมีทัศนคติที่เป็นบวกและเป็นลบแตกต่างกันไป นักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาบริหารงานบุคคล และนักศึกษาคณะวิชาการบัญชี มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษสูงกว่าคณะอื่น ๆ ทั้งหมด ผลการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก็เป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีผลการเรียนดีในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษส่วนผู้ที่เรียนอ่อนส่วนใหญ่จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ ไม่เพียงแต่ผลการศึกษาในชั้นมัธยมเท่านั้นที่กำหนดทัศนคติดังกล่าว ผลการศึกษาในชั้นอุดมศึกษา ก็ในวิทยาลัยก็เป็นตัวกำหนดทัศนคติ แนวโน้มก็เป็นไปในทำนองเดียวกันกับผลการศึกษาในชั้นมัธยม กล่าวคือ ผู้ที่เรียนดี ส่วนใหญ่จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเนื่องจากว่าผลการศึกษาทั้งในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และในชั้นอุดมศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดนั่นเอง

ภูมิหลังทางการศึกษาในวัย เด็กก็ได้แสดงให้เห็นอิทธิพลต่อทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษอย่างเด่นชัด ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุน้อย คือต่ำกว่า ๗ ขวบ และผู้ที่เริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาลส่วนใหญ่จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ทัศนคติดังกล่าวนี้อาจพบในกลุ่มผู้ที่ใช้ชีวิตทางการศึกษาส่วนใหญ่ในโรงเรียน เอกชนมากกว่ากลุ่มที่มาจากโรงเรียนรัฐบาล ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษซึ่งสัมพันธ์กับอายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ และชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษก็ได้สนับสนุนการค้นพบดังกล่าว เพราะยิ่งผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานเท่าไร ก็จะมีอัตราส่วนของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษสูงขึ้นเท่านั้น ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษซึ่งสัมพันธ์กับอายุของผู้เรียนจึงทำให้พบว่าในกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีอายุมากตั้งแต่ ๒๔ ปีขึ้นไป มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า

นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักศึกษาที่มาจากแต่ละภาคมีความชอบภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน นักศึกษาที่มาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่านักศึกษาจากภาคอื่น ๆ นักศึกษาหญิงมักจะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาชาย ความรู้สึกที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษในแต่ละระยะของวัยหรือช่วงเวลาของการเรียนภาษาอังกฤษ ก็มีส่วนในการกำหนดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ความรู้สึกชอบ และสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นในระยะ ๔ ปีแรกของการเรียน หรือหลังจาก ๔ ปีแรกจนจบจากโรงเรียนหรือในขณะที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยก็ตาม จะส่งผลให้บุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังมีทัศนคติอีกอย่างหนึ่งซึ่งเชื่อว่าน่าจะเป็นทัศนคติเฉพาะของผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา ซึ่งได้แก่ ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม หรือทัศนคติที่แสดงถึงการใช้ความคิดอย่างเสรีในการแสวงหาความรู้ ความจริง และค่านิยมเกี่ยวกับการเมืองและสังคม ได้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีทัศนคติในเชิงบวกส่วนใหญ่จะมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ มากกว่าผู้ที่อยู่ในเชิงปัญญาธรรม

เมื่อเราได้ทราบแล้วว่าทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับตัวแปรใดบ้าง ในขั้นต่อไป เราจะใช้วิธีการทางสถิติที่เรียกว่า การถดถอยพหุคูณ หรือการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression) วิเคราะห์ดูว่าในบรรดาตัวแปรเหล่านี้ ตัวแปรใด มีความสำคัญต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมากที่สุด และมีความสำคัญรองลงมาตามลำดับ โดยจะใช้ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงศักยภาพของตัวแปรแต่ละตัวในการอธิบายทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อนประกอบด้วยตัวแปรอิสระ ๑๔ ตัว ซึ่งทั้งหมดมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษดังที่ได้อภิปรายมาแล้ว ตัวแปรทั้ง ๑๔ ตัวนี้ ถือว่าเป็นตัวแปรต่อเนื่อง และได้ถูกกำหนดน้ำหนักคะแนนต่อ เนื่องกันดังที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔-๑

จากผลการวิเคราะห์ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ ๔-๒ ค่าสัมประสิทธิ์ของการอธิบาย r^2 มีค่าเท่ากับ ๐.๒๓ หมายความว่า ร้อยละ ๒๓ ของความแปรปรวนในทัศนคติต่อภาษาอังกฤษสามารถจะอธิบายได้ด้วยตัวแปรที่สำคัญ ๖ ตัว ร่วมกันได้แก่ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วงหลังจาก ๔ ปีแรกที่เริ่มเรียน ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในขณะที่อยู่ในวิทยาลัย ประเภทของโรงเรียนที่ได้ศึกษามาก่อนมาศึกษาในวิทยาลัย อายุของนักศึกษา และเพศของนักศึกษาในบรรดาตัวแปรทั้ง ๖ ตัวนี้ ความรู้สึกต่อวิชาภาษาอังกฤษในช่วง ๔ ปีหลังจากที่เริ่มเรียน ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม และความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในขณะที่อยู่ในวิทยาลัย มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ระดับนัยสำคัญที่ .๐๐๑ ซึ่งนับว่าเป็นตัวอธิบายทัศนคติต่อภาษาอังกฤษที่ดีที่สุด สำหรับตัวแปรที่มีอำนาจในการอธิบายรองลงมาได้แก่ ประเภทของโรงเรียนที่นักศึกษาได้ศึกษาก่อนมาศึกษาในวิทยาลัย อายุ และเพศของนักศึกษาตามลำดับ ตัวแปรทั้ง ๓ นี้ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ระดับนัยสำคัญที่ .๐๕ รายละเอียดของผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแสดงอยู่ในตารางที่ ๔-๒ ผลการวิเคราะห์สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ได้นำเสนอในรูปตารางที่ตอนแรก โดยสรุปได้ว่า ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษหลังจากที่ได้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา ๔ ปี เป็นตัวกำหนดที่สำคัญที่สุดต่อทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในปัจจุบัน รองลงมาได้แก่ ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม หรือคุณสมบัติของการเป็นนักคิดที่คมีส่วน เสริมสร้างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษด้วยคุณสมบัติสองประการนี้ประกอบด้วยความรู้สึกที่นักศึกษามีต่อภาษาอังกฤษ ในขณะที่กำลังเป็นนักศึกษาอยู่ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้บุคคลนั้นมีทัศนคติที่เป็นบวกหรือลบต่อภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับตัวแปรที่เป็นปัจจัยสำคัญ แสดงอยู่ในแผนภูมิที่ ๔-๑

ตารางที่ ๔-๑ คะแนนของตัวแปรต่อ เนื้อที่เป็นตัวแปรอิสระในการกำหนดทัศนคติต่อ
ภาษาอังกฤษ

ตัวแปรอิสระ	คะแนน
ภาควิชาและคณะต่าง ๆ คณะวิชาบริหารธุรกิจ	
- แผนกวิชาการเงิน	๑
- แผนกวิชาการตลาด	๒
- แผนกวิชาการบริหารงานบุคคล	๓
คณะวิชาการบัญชี	๔
คณะ เศรษฐศาสตร์	๕
คณะนิติศาสตร์	๖
ผลการเรียนในโรงเรียน	
อ่อน	๑
ปานกลาง	๒
ดี	๓
ผลการเรียนในวิทยาลัย	
อ่อนมาก	๑
อ่อน	๒
ปานกลาง	๓
ดี	๔
อายุ เมื่อ เริ่มต้น เรียนภาษาอังกฤษ	
ต่ำกว่า ๗ ขวบ	๑
ระหว่าง ๗-๑๐ ขวบ	๒
๑๑ ขวบขึ้นไป	๓
ชั้นที่ เริ่มต้น เรียนภาษาอังกฤษ	
ชั้นอนุบาล	๑
ตั้งแต่ประถมหนึ่งขึ้นไป	๒
ประเภทของโรงเรียน เติม	
โรงเรียนรัฐบาล	๑
โรงเรียนเอกชน	๒
ภูมิลำเนาที่อยู่เมื่ออยู่ในชั้นมัธยม	
ภาคเหนือ	๑
ภาคกลาง (ไม่รวมกรุงเทพฯ)	๒
กรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง	๓
ตะวันออก เฉียงเหนือ	๔
ภาคใต้	๕
ระยะเวลาที่เรียนภาษาอังกฤษ	
ไม่เกิน ๗ ปี	๑
๘ - ๑๐ ปี	๒
๑๑ - ๑๓ ปี	๓
๑๔ ปีขึ้นไป	๔

ตัวแปรอิสระ

คะแนน

เพศของผู้เรียน	ชาย	๑
	หญิง	๒
อายุของผู้เรียน	๑๘ - ๒๐ ปี	๑
	๒๑ - ๒๓ ปี	๒
	๒๔ ปีขึ้นไป	๓
อาชีพของบิดา	ไม่มีอาชีพ	๑
	เกษตรกร	๒
	ช่างกึ่งฝีมือพ่อค้าย่อย	๓
	ช่างฝีมือ ค้าขายขนาดใหญ่	๔
	ข้าราชการชั้นกลาง รับจ้าง	๕
	วิชาชีพชั้นสูง ข้าราชการชั้นสูง	๖
ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วง ๕ ปีแรกที่เริ่มเรียนวิชานี้	ไม่ชอบ ไม่เข้าใจ เบื่อ	๑
	เฉย ๆ ชอบพอประมาณ	๒
	ชอบ เข้าใจ สนุก	๓
ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษหลังจาก ๕ ปีแรกที่เริ่มเรียน	ไม่ชอบ ไม่เข้าใจ เบื่อ	๑
	ชอบพอประมาณ เฉย ๆ	๒
	ชอบ เข้าใจ สนุก	๓
ความรู้สึกต่อการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย	ไม่ชอบ ยาก เบื่อ	๑
	เฉย ๆ ไม่เบื่อ	๒
	ชอบแต่ชั้นเรียนใหญ่เกินไป	๓
	ควรปรับปรุงให้มีเนื้อหามากขึ้น	๔
	ชอบเข้าใจดี สนุก	๕
ทัศนคติในเชิงปัญญาธรรม	ต่ำมาก	๑
	ต่ำ	๒
	สูง	๓
	สูงมาก	๔

ตารางที่ ๔-๒ ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ตัวแปรอิสระ	สัมประสิทธิ์การถดถอย (B)	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ระดับนัยสำคัญ
ความรู้สึกรู้สึกต่อภาษาอังกฤษ			
หลังจาก ๔ ปีแรก	๐.๒๑	๐.๐๗	.๐๐๑
ทัศนคติในเชิงปัญหาธรรม	๐.๒๔	๐.๐๔	.๐๐๑
ความรู้สึกรู้สึกต่อการสอน			
ภาษาอังกฤษในวิทยาลัย	๐.๒๑	๐.๐๓	.๐๐๑
ประเภทของโรงเรียนเดิม	๐.๑๐	๐.๑๐	.๐๕
อายุของผู้เรียน	๐.๑๐	๐.๐๔	.๐๕
เพศของผู้เรียน	๐.๐๔	๐.๑๑	.๐๕
สัมประสิทธิ์ของการอธิบาย	R ^๒ ๐.๒๓		

แผนภูมิที่ ๔ - ๑

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและตัวแปรอิสระที่เกี่ยวข้อง

บทที่ ๕

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวัดผลการศึกษาโดยทั่วไปในระบบการศึกษาปัจจุบัน กำหนดความสำเร็จของผู้เรียนในรูปของเกรด ถ้ายึดหลักการอิงเกณฑ์ ผู้ที่ทำคะแนนได้ดีเยี่ยมคือร้อยละ ๘๐ ขึ้นไปจะได้รับเกรด A ผู้ที่ได้คะแนนในระดับดีรองลงมา คือได้คะแนนในระหว่างร้อยละ ๘๐ ถึง ๘๙ จะได้รับเกรด B ผู้ที่ได้คะแนนในระดับพอใช้คือระหว่างร้อยละ ๗๐ ถึง ๗๙ จะได้เกรด C ผู้ที่ผลการเรียนอ่อนคือ ผลการสอบอยู่ในระหว่างร้อยละ ๖๐ - ๖๙ จะได้เกรด D สำหรับผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน คือผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ จะได้เกรด F ในการวิจัยดังกล่าวได้ขอให้นักศึกษาระบุเกรดวิชาภาษาอังกฤษที่นักศึกษาได้รับจากการสอบภาษาอังกฤษครั้งสุดท้าย ทั้งนี้ ถือว่าผลการสอบครั้งสุดท้ายจะเป็นตัวแทนของผลการสอบครั้งก่อน ๆ ด้วย โดยอนุโลมในกรณีที่ผู้ตอบเป็นนักศึกษาปีที่ ๒ และ ๓ ในระบบการวัดผลการศึกษาของวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ใช้หลักการวัดผลแบบอิง เกณฑ์ในการกำหนด เกรดที่นักศึกษาจะได้รับ ในการวิจัยนี้จึงใช้เกรดที่นักศึกษาได้รับ เป็น เครื่องชี้ถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ในบทนี้เราจะพิจารณาดูว่ามีปัจจัยทางการศึกษาและปัจจัยทางสังคมอะไรบ้างที่จะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ชั้นปีและความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลในตารางที่ ๕-๑ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ประสบความล้มเหลวในการศึกษามากกว่าชั้นปีที่ ๒ และ ๓ นอกจากนี้โอกาสในการที่จะเรียนให้ได้เกรดสูงอย่าง A หรือ B นั้นมีน้อยมาก และดูเหมือนว่ายิ่งชั้นปีสูงขึ้นโอกาสที่จะเรียนให้ได้เกรดดีขึ้นจะมีมากกว่าในชั้นปีที่ ๑ จากตารางจะเห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ที่ได้เกรด A และ B ในวิชาภาษาอังกฤษมีอยู่ร้อยละ ๒๖ นักศึกษาปีที่ ๒ มีอยู่ร้อยละ ๑๘ แต่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ เพียงร้อย ๓ เท่านั้น ในชั้นปีที่ ๑ มีผู้สอบตกวิชานี้ถึงร้อยละ ๓๖ ชั้นปีที่ ๒ สอบตกร้อยละ ๑๖ ส่วนชั้นปีที่ ๓ ตกน้อยที่สุด คือร้อยละ ๕ เท่านั้น เหตุที่ชั้นปีที่ ๒ และ ๓ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษ อาจเป็นเพราะเป็นพวกที่ผ่านการสอบในชั้นปีที่ ๑ จึงนับว่าเป็นพวกที่มีผลการเรียนอยู่ในชั้น "ใช้ได้" เพราะในชั้นปีที่ ๑ จะเป็นด่านแรกที่จะตัดสินว่านักศึกษาจะสามารถศึกษาภาษาอังกฤษในชั้นสูงขึ้นไปได้หรือไม่ นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ และ ๓ บ่อยจะมีความคุ้นเคยกับวิธีการสอน และลักษณะของข้อสอบมากกว่า ชั้นปีที่ ๑ จึงทำให้ผลการสอบออกมาเป็นที่น่าพอใจมากกว่า ดังจะเห็นได้ว่าโอกาสในการทำคะแนนให้สูงขึ้นจะมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามชั้นปีที่เพิ่มขึ้น เช่น ในชั้นปีที่ ๒ จะมีนักศึกษาได้เกรด D ร้อยละ ๔๔ ซึ่งสูงกว่าชั้นปีอื่น ๆ และในชั้นปีที่ ๓ อัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ได้เกรด C และ B จะเป็นร้อยละ ๔๐ และร้อยละ ๒๖ ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่สูงกว่าชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒

ตารางที่ ๔-๑ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามชั้นปี

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ชั้นปี		
	๑ %	๒ %	๓ %
F	๓๖	๑๖	๔
D	๓๔	๔๔	๒๔
C	๑๙	๒๑	๔๐
B และ A	๓	๑๔	๒๖
รวม	(๒๔๔)	(๒๕๔)	(๑๓๑)

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสาขาวิชาและคณะ

นักศึกษาในสาขาวิชาบริหารการตลาด นับว่าเป็นสาขาวิชาที่ประสบความสำเร็จน้อยที่สุดในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะมีผู้สอบตกอยู่ถึงร้อยละ ๔๐ รองลงมา ได้แก่ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ซึ่งมีผู้สอบตกร้อยละ ๓๖ และปรากฏว่านักศึกษาสองกลุ่มนี้ มีผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษได้เกรด A หรือ B อยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำมาก กล่าวคือผู้ที่ได้เกรด A หรือ B เป็นคณะบริหารธุรกิจสาขาวิชาการตลาด เพียงร้อยละ ๓ และเป็นนักศึกษาคณะนิติศาสตร์เพียงร้อยละ ๔ เท่านั้น ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาคณะวิชาการบัญชี เป็นคณะที่นับว่าประสบความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ได้เกรด A, B สูงกว่าคณะอื่นทั้งหมด คือร้อยละ ๒๗ และมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่สอบตกต่ำที่สุด คือเพียงร้อยละ ๖ เท่านั้น สาขาวิชาและคณะที่มีระดับความสำเร็จในการศึกษารวิชานี้ในระดับปานกลางก็ได้แก่ สาขาวิชาบริหารงานบุคคล คณะเศรษฐศาสตร์ และสาขาวิชาการเงิน โดยที่คณะเศรษฐศาสตร์จะมีผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเก่งมาก จนได้เกรด A, B อยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่าสาขาวิชาบริหารงานบุคคลเล็กน้อย คือ ร้อยละ ๒๐ ต่อร้อยละ ๑๗ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๔-๒

ตารางที่ ๔-๒ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามแผนกและคณะวิชา

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	แผนกและคณะวิชา					
	การเงิน	บุคคล	การตลาด	บัญชี	เศรษฐศาสตร์	นิติศาสตร์
	%	%	%	%	%	%
F	๒๐	๒๐	๔๐	๖	๒๒	๓๒
D	๔๑	๓๒	๓๔	๒๙	๓๒	๔๔
C	๒๔	๒๔	๑๕	๓๕	๒๒	๑๔
B และ A	๙	๑๗	๓	๒๗	๒๐	๔
รวม	(๑๖๓)	(๘๒)	(๔๔)	(๘๗)	(๕๐)	(๔๗)

ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนในโรงเรียนเดิม และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่งผลถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นอุดมศึกษาคือ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้มีผลการเรียนอ่อนในชั้นมัธยม มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นสูงมากกว่าผู้มีผลการเรียนในชั้นปานกลางและชั้นดี จะเห็นว่า ร้อยละ ๓๔ ของผู้ที่เรียนอ่อนในชั้นมัธยมจะสอบตกวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะที่ร้อยละ ๑๖ ของผู้ที่เรียนดี สอบตกวิชานี้ ผู้ที่เรียนดีในโรงเรียนมัธยมมีส่วนอย่างมากที่จะทำให้เขาได้รับเกรดสูงในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นอุดมศึกษา ร้อยละ ๒๔ ของผู้ที่เรียนดีจากโรงเรียนเดิม จะได้เกรด B หรือสูงกว่านั้นในการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะที่ ร้อยละ ๑๓ ของผู้ที่มีผลการเรียนปานกลางจะสอบได้เกรด A และ B และร้อยละ ๑๐ ของผู้ที่เรียนอ่อนจะสอบได้เกรด A และ B ข้อมูลแสดงอยู่ในตารางที่ ๕-๓

ตารางที่ ๕-๓ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามผลการเรียนในโรงเรียนเดิม

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ผลการเรียนในโรงเรียนเดิม		
	อ่อน %	ปานกลาง %	ดี %
F	๓๔	๒๐	๑๖
D	๓๗	๓๔	๒๖
C	๑๘	๒๗	๒๔
B และ A	๑๐	๑๓	๒๔
รวม	(๑๑๖)	(๓๑๘)	(๓๑)

ความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาในวิทยาลัย กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการศึกษา โดยทั่วไปในวิทยาลัยอย่างใกล้ชิด นักศึกษาที่เรียนอ่อนในวิชาอื่น ๆ มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วย ในทำนองเดียวกัน นักศึกษาที่เรียนดีในวิชาอื่น ๆ มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วย ข้อมูลที่น่าสนใจในตารางที่ ๕-๔ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ได้เกรด A หรือ B ในภาษาอังกฤษซึ่งเราถือว่าประสบความสำเร็จในการศึกษาวินิจฉัยเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามระดับความสำเร็จของการศึกษาโดยทั่วไปในวิทยาลัย อาจสรุปได้ว่า ผู้ใดก็ตามที่มีความสามารถในทางวิชาการสาขาอื่น ๆ สูงขึ้นเท่าใดก็ทำให้โอกาสในการที่จะประสบความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษสูงมากขึ้นเท่านั้น

ตารางที่ ๕-๔ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามผลการศึกษาในวิทยาลัย

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ผลการศึกษาในวิทยาลัย			
	อ่อนมาก %	อ่อน %	ปานกลาง %	ดี %
F	๖๙	๓๙	๙	๒
D	๒๕	๕๖	๓๖	๒๗
C	๖	๑๓	๓๗	๒๗
B และ A	-	๒	๑๘	๔๔
รวม	(๓๒)	(๑๕๕)	(๒๓๓)	(๔๘)

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ถึงแม้ว่าไม่ทุกคนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุน้อย จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นอุดมศึกษา แต่ผู้ที่เริ่มเรียนตั้งแต่อายุน้อยก็มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชานี้มากกว่าผู้ที่เริ่มเมื่ออายุมาก ผู้ที่เริ่มเรียนเมื่ออายุต่ำกว่า ๗ ขวบ มีผู้ที่สอบตกวิชานี้ร้อยละ ๒๔ แต่ผู้ที่เริ่มเรียนเมื่อมีอายุ ๑๑ ปีขึ้นไปมีผู้สอบตกวิชานี้ร้อยละ ๒๗ ในกลุ่มผู้ที่เริ่มเรียนเมื่ออายุมาก จะพบว่าผู้ที่เรียนอ่อนอยู่เป็นอัตราส่วนที่สูงกว่า กลุ่มผู้ที่เริ่มเรียนเมื่อมีอายุน้อย ก็ร้อยละ ๓๗ ต่อร้อยละ ๓๔ ในกลุ่มผู้เริ่มเรียนเมื่ออายุน้อยเราจะพบว่า มีอัตราส่วนของผู้ที่มีการเรียนปานกลาง และผลการเรียนคืออยู่เป็นอัตราส่วนที่สูงกว่าผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่อมีอายุมาก รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๕-๕

ตารางที่ ๕-๕ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามอายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	อายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ		
	ต่ำกว่า ๗ ปี %	๗-๑๐ ปี %	๑๑ ปีขึ้นไป %
F	๒๔	๒๐	๒๗
D	๓๔	๓๗	๓๗
C	๒๖	๒๗	๒๐
B และ A	๑๔	๑๔	๑๑
รวม	(๑๖๖)	(๑๘๒)	(๑๕๑)

ประเภทของโรงเรียนที่เรียนในชั้นมัธยมและความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่แสดงอยู่ในตารางที่ ๕-๖ ชี้ให้เห็นว่าความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นอุดมศึกษาขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียนที่ผู้เรียนได้เข้าไปศึกษาอยู่ในชั้นประถมและมัธยม นักศึกษาที่ได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในโรงเรียนเอกชนมักจะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย

มากกว่า มีข้อมูลที่ทำให้เชื่อได้ว่าผู้ที่เรียนมาในโรงเรียน เอกชนมีอัตราส่วนร้อยละของผู้สอบตกภาษาอังกฤษต่ำกว่าผู้มาจากโรงเรียนรัฐบาล มีอัตราส่วนของผู้เรียนอ่อนต่ำกว่า และที่แน่นอนก็คือมีอัตราส่วนของผู้ที่มีผลการเรียนปานกลาง และผลการเรียนดีสูงกว่าผู้มาจากโรงเรียนรัฐบาล จากตารางจะเห็นได้ว่า นักศึกษาที่มาจากโรงเรียน เอกชนจะเป็นผู้ที่ได้รับเกรด B ถึง A ร้อยละ ๑๕ สำหรับนักศึกษาที่มาจากโรงเรียนรัฐบาลมีผู้ได้รับเกรด B ถึง A อยู่ร้อยละ ๑๑ ผู้ที่มาจากโรงเรียน เอกชนมีผู้ที่มีผลการเรียนในชั้นปานกลางคือได้รับ เกรด C อยู่ร้อยละ ๒๖ สำหรับผู้ที่มาจากโรงเรียนรัฐบาลมีผู้ที่มีผลการเรียนปานกลางร้อยละ ๒๒

ตารางที่ ๕-๖ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามประเภทของโรงเรียน

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ประเภทของโรงเรียนในชั้นประถม-มัธยม	
	รัฐบาล %	เอกชน %
F	๒๔	๒๒
D	๓๘	๓๖
C	๒๒	๒๖
B และ A	๑๑	๑๕
รวม	(๒๒๘)	(๒๘๗)

ภูมิฐานะของผู้เรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

นักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในกรุงเทพฯ คงได้เปรียบว่านักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ต่างจังหวัดในแง่ของความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะปรากฏว่านักศึกษาจากกรุงเทพฯ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ได้เกรด A และ B ในวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งหมด คือร้อยละ ๑๕ รองลงมาได้แก่นักศึกษาที่มาจากภาคเหนือ ร้อยละ ๑๖ ความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษจะปรากฏในหมู่นักศึกษาจากภาคใต้น้อยที่สุด เพราะมีผู้ที่เรียนถึงขั้นดีเพียงร้อยละ ๖ เท่านั้น และในกลุ่มนักศึกษาจากกรุงเทพฯ อีกเช่นกันที่พบว่า มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีผลการเรียนในชั้นปานกลางอยู่ในระดับสูงคือร้อยละ ๒๕ รองลงมาจากนักศึกษาที่มีภูมิฐานะจากภาคกลาง ซึ่งมีอัตราส่วนของผู้เรียนภาษาอังกฤษในชั้นปานกลางร้อยละ ๒๔ ถ้าจะพิจารณาถึงความล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษบ้าง จะพบว่านักศึกษาจากภาคกลางเป็นกลุ่มที่ล้มเหลวมากที่สุดคือมีผู้สอบตกร้อยละ ๒๖ รองลงมาได้แก่นักศึกษาจากกรุงเทพฯ ซึ่งมีผู้สอบตกร้อยละ ๒๓ ติดตามด้วยกลุ่มนักศึกษาจากภาคใต้ร้อยละ ๒๒ อย่างไรก็ตามจากข้อมูลโดยทั่ว ๆ ไป ทำให้สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีภูมิฐานะอยู่ในกรุงเทพฯ เป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมากที่สุด เพราะมีผู้ที่เรียนดีอยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มอื่น และมีผู้ที่มีผลการเรียนอ่อนในอัตราส่วนที่น้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ นักศึกษาจากภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้นั้น ส่วนใหญ่ผลการเรียนอยู่ในระดับที่อ่อน ข้อมูลแสดงอยู่ในตารางที่ ๕-๗

ตารางที่ ๕-๗ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษา

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษา				
	เหนือ %	กลาง %	กรุงเทพฯ %	อีสาน %	ใต้ %
F	๑๓	๒๖	๒๓	๑๙	๒๒
D	๕๐	๓๔	๓๒	๔๗	๕๒
C	๒๒	๒๙	๒๕	๑๒	๒๒
B และ A	๑๖	๑๐	๑๙	๑๒	๖
รวม	(๓๒)	(๑๖๓)	(๑๙๓)	(๔๓)	(๗๘)

รายได้ของบิดากับความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษ

รายได้ของบิดาเป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษที่สำคัญอีกประการหนึ่ง นักศึกษาที่บิดามีรายได้ต่ำ (ไม่เกิน ๔,๔๔๔ บาทต่อเดือน) จะ เป็นกลุ่มที่เสียเปรียบกลุ่มที่มีบิดามีรายได้ปานกลาง (เดือนละ ๕,๐๐๐ - ๖,๔๔๔ บาท) และรายได้สูง (๑๑,๐๐๐ บาท) ในแง่ที่ว่ากลุ่มนี้มีอัตรา ส่วนของผู้ที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มดังกล่าวข้างต้น คือร้อยละ ๒๙ ในขณะที่กลุ่มที่มีรายได้ปานกลางมีผู้ที่สอบตกเพียงร้อยละ ๑๐ และกลุ่มที่มีรายได้สูงมีผู้สอบตกร้อยละ ๒๑ กลุ่มที่บิดามีรายได้ต่ำ ยังมีผู้ที่เรียนอ่อนคือสอบได้เกรด D อยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ อีกด้วย คือร้อยละ ๕๐ และใน กลุ่มนี้เราจะพบว่า มีผู้เรียนดีในอัตราส่วนที่ต่ำมาก คือเพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เรายังไม่อาจสรุปได้ว่า การที่บิดามีรายได้ค่อนข้างสูง และรายได้สูงจะป้องกันมิให้บุตรของคนเหล่านั้นสอบตกน้อยลง ทั้งนี้ ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่บิดามีรายได้สูงนั้นมีจำนวนผู้ที่สอบภาษาอังกฤษตกถึงร้อยละ ๒๑ และนักศึกษาที่บิดามีรายได้ค่อนข้างสูงมีจำนวนผู้ที่สอบตกถึงร้อยละ ๒๙ และการที่บิดามีรายได้ต่ำ ก็ไม่จำเป็นว่าจะทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำลงไปด้วย นั่นคือ เราได้พบสิ่งที่แปลกแต่จริงประการหนึ่งที่ว่า นักศึกษากลุ่มที่บิดามีรายได้ปานกลาง เป็นกลุ่มที่มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่สุดคือเพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้น และอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่สอบภาษาอังกฤษได้เกรด B หรือ A ก็สูงถึงร้อยละ ๑๗ ซึ่งสูงกว่านักศึกษาซึ่งบิดามีรายได้สูงมาก ซึ่งมีผู้ที่สอบได้เกรด B หรือ A ในวิชาภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ ๑๓ เท่านั้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๕-๘

ตารางที่ ๕-๘ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายได้ของบิดา

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	รายได้ของบิดาต่อ เดือน			
	ต่ำ ไม่เกิน ๕,๔๔๔ บาท %	ปานกลาง ๕,๐๐๐-๖,๔๔๔ บาท %	ค่อนข้างสูง ๗,๐๐๐-๑๐,๔๔๔ บาท %	สูง ๑๐,๐๐๐+ บาท %
F	๒๔	๑๐	๒๔	๒๑
D	๔๐	๓๔	๓๔	๓๐
C	๒๒	๓๐	๑๗	๓๐
B และ A	๑๐	๑๗	๑๘	๑๓
รวม	(๑๐๑)	(๑๐๒)	(๗๘)	(๖๓)

ปัจจัยอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

มีปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ อาทิเช่น เพศของผู้เรียน นักศึกษาหญิง มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า นักศึกษาชาย และประสบความสำเร็จน้อยกว่าในการเรียนน้อยกว่านักศึกษาชาย ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นปานกลางมีอยู่ร้อยละ ๒๖ แต่ นักศึกษาชายที่มีผลการเรียนอย่างเดียวกันมีอยู่ร้อยละ ๒๒ นักศึกษาหญิงที่มีผลการเรียนดีมีอยู่ร้อยละ ๑๔ แต่ นักศึกษาชายมีอยู่ ร้อยละ ๑๓ ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาชายที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษมีอัตราส่วนสูงถึงร้อยละ ๓๐ แต่ นักศึกษาหญิงมีอยู่เพียงร้อยละ ๑๔ เท่านั้น

ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก็เป็นตัวแปรอีกประการหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่สำเร็จมาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ (ม.ศ.๕) มีแนวโน้มที่แสดงว่าประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าที่สำเร็จมาจาก มัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ (ป.ว.ช.) นักศึกษาที่จบจาก ม.ศ.๕ ที่มีผลการเรียนดีมีถึงร้อยละ ๑๗ ในขณะที่นักศึกษาที่จบ ป.ว.ช. ที่เรียนภาษาอังกฤษได้ดีมีเพียงร้อยละ ๖ เท่านั้น นอกจากนี้เรายังพบว่า นักศึกษาที่จบจาก ม.ศ.๕ ที่มีผลการเรียนในชั้นปานกลางมีอยู่มากกว่านักศึกษาที่จบ ป.ว.ช. ที่ สอบตกภาษาอังกฤษมีถึงร้อยละ ๓๐ แต่ นักศึกษาที่จบจากชั้น ม.ศ.๕ ที่สอบตกภาษาอังกฤษมีเพียงร้อยละ ๑๔ เท่านั้น

ตัวแปรที่น่าสนใจอีกอันหนึ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ก็คืออาชีพของ บิดา นักศึกษาที่บิดาเป็นผู้ประกอบอาชีพทางด้านวิชาชีพ เช่น เป็นแพทย์ วิศวกร นักกฎหมาย หรือครู อาจารย์ จะเป็นกลุ่มที่ประสบความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่มีบิดาประกอบอาชีพ อื่นทั้งหมด คือมีอยู่ถึงร้อยละ ๓๓ นักศึกษาที่บิดาประกอบอาชีพทางการเกษตรที่เรียนภาษาอังกฤษได้

เกรด A และ B มีอยู่รองลงมาคือร้อยละ ๑๖ สำหรับนักศึกษาที่บิดาประกอบอาชีพค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือช่างไม่มีฝีมือไม่ปรากฏว่ามีผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษได้รับเกรดถึงชั้น B หรือ A เลย ในทางตรงกันข้าม นักศึกษากลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษสูงที่สุด คือ ร้อยละ ๓๑ สำหรับนักศึกษาที่บิดาประกอบอาชีพทางวิชาชีพมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่สุด คือเพียงร้อยละ ๑๔ รายละเอียดทั้งหมดสรุปอยู่ใน ตารางที่ ๕-๕

ตารางที่ ๕-๕ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตาม เพศ ประเภทของ การศึกษา และอาชีพของบิดา

เกรดวิชา ภาษาอังกฤษ	เพศ		ประเภทการศึกษา		อาชีพของบิดา				
	ชาย %	หญิง %	ม.ศ.๕ %	ป.ว.ช. %	เกษตรกรรม %	พ่อค้าช่าง กึ่งฝีมือ %	ค้าขาย ช่างฝีมือ %	รับราชการ รับจ้าง %	วิชาชีพ ชั้นสูง %
F	๓๐	๑๘	๑๘	๓๐	๑๖	๓๑	๒๔	๒๒	๑๔
D	๓๓	๓๘	๓๓	๔๑	๔๐	๓๗	๓๗	๓๗	๒๔
C	๒๒	๒๖	๒๘	๒๐	๒๖	๒๔	๒๓	๒๖	๒๑
B และ A	๑๓	๑๔	๑๗	๖	๑๖	-	๑๕	๑๒	๓๓
รวม	(๑๕๔)	(๒๖๕)	(๓๒๕)	(๑๕๘)	(๔๓)	(๖๒)	(๑๖๐)	(๑๕๕)	(๓๓)

ความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษาและความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ความชอบ ความเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษ เมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษา มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นอุดมศึกษาอย่างยิ่ง ผู้ที่ชอบและเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะทำคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างดี และดีมาก เมื่อเข้ามาศึกษาในชั้นวิทยาลัย ได้พบว่าร้อยละ ๒๕ ของผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษในสมัยศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมได้เกรด B ขึ้นไป สำหรับผู้ที่เกลียดกลัวภาษาอังกฤษมีเพียงร้อยละ ๕ เท่านั้นที่ได้เกรด B ในวิชานี้ ผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษเมื่อเป็นนักเรียนมัธยมมีผู้ที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษน้อยมากคือ เพียงร้อยละ ๗ เท่านั้น เทียบกับผู้ที่เกลียดกลัวภาษาอังกฤษ พบว่ามีผู้สอบตกวิชาภาษาอังกฤษสูงถึงร้อยละ ๓๖ ตารางที่ ๕-๑๐ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว

ตารางที่ ๕-๑๐ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษา

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในชั้นมัธยมศึกษา		
	ชอบ เข้าใจ %	เฉย ๆ %	ไม่ชอบ ไม่เข้าใจ %
F	๗	๒๒	๓๖
D	๓๖	๓๙	๓๘
C	๓๒	๒๕	๒๒
B และ A	๒๕	๑๔	๔
รวม	(๑๑๕)	(๒๑๔)	(๑๕๘)

ความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัยกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อภาษาอังกฤษที่มีสอนอยู่ในวิทยาลัยแบ่งออกไปเป็น ๕ ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ กลุ่มที่เห็นว่าเนื้อหาภาษาอังกฤษของวิทยาลัยอ่อนเกินไป กลุ่มที่สองเห็นว่าดีแล้วและมีความเข้าใจดีกลุ่มที่สามเห็นว่าไม่ง่ายไม่ยากกลุ่มที่สี่ชอบ เรียนแต่เห็นว่าชั้นเรียนใหญ่เกินไป และกลุ่มที่ห้า คือพวกที่เรียนไม่รู้เรื่อง เบื่อ และไม่ชอบ นักศึกษากลุ่มแรกเชื่อว่าเป็นกลุ่มที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษดีมาก และมีความคาดหวังสูงจากการสอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัย สำหรับกลุ่มที่สองอาจจะ เป็นกลุ่มที่มีผลการเรียนในวิชานี้ค่อนข้างดีมาแต่แรก และกลุ่มสุดท้ายเป็นกลุ่มที่อ่อนมาก ความรู้สึกต่าง ๆ ที่นักศึกษา มีต่อระบบการสอนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มที่เก่งมาก และกลุ่มที่ชอบภาษาอังกฤษเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจัดว่าเป็นกลุ่มที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียน มากที่สุด กล่าวคือเราจะพบว่าผู้มีที่สอบได้เกรด A และ B อยู่สูงกว่ากลุ่มอื่นทั้งหมด และมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่สอบตกวิชานี้ต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ เช่นกัน ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มที่มีความรู้สึกว่ภาษาอังกฤษของ วิทยาลัยยาก น่าเบื่อ และไม่ชอบเป็นกลุ่มที่ประสบความล้มเหลวในการเรียนมากที่สุด รายละเอียดทั้งหมด แสดงอยู่ในตารางที่ ๕-๑๑

ตารางที่ ๕-๑๑ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย				
	ง่ายเกินไป %	ชอบ เข้าใจ %	ไม่ง่ายไม่ยาก %	ชอบแต่ชั้นใหญ่เกินไป %	เบื่อไม่ชอบ %
F	๑๐	๑๑	๒๓	๒๓	๓๗
D	๓๔	๓๔	๓๖	๔๖	๓๕
C	๒๙	๒๙	๒๗	๒๓	๒๓
B และ A	๒๔	๒๓	๑๔	๘	๕
รวม	(๑๑๕)	(๑๑๕)	(๑๑๕)	(๑๑๕)	(๑๑๕)

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ อีกอย่างหนึ่ง ผู้ที่เกลียดภาษาอังกฤษ ไม่ให้ความสำคัญต่อวิชานี้ ส่วนใหญ่จะประสบความล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษ หรือมีฉนั้นก็จะเรียนวิชานี้ได้ไม่ดี และยากนักที่จะสอบไล่ได้เกรดที่ดีมาก การมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษจึงมีส่วนช่วยอย่างมากที่จะให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนยิ่งมีความชอบภาษาอังกฤษมากเท่าไร ผลการสอบก็จะยิ่งสูงตามขึ้นไปด้วยและในทางกลับกัน ผู้ที่จะสอบตกก็จะมีอัตราส่วนต่ำลงด้วย ดังจะเห็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่เกลียดภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก มีอัตราส่วนร้อยละของผู้สอบตกวิชาภาษาอังกฤษถึงร้อยละ ๒๖ ส่วนผู้ที่ชอบภาษาอังกฤษอย่างมาก มีผู้ที่สอบตกเพียงร้อยละ ๑๒ เท่านั้น ในทางตรงกันข้าม กลุ่มที่ชอบภาษาอังกฤษจะมีจำนวนผู้ที่ได้เกรด A หรือ B ถึงร้อยละ ๒๙ ในขณะที่กลุ่มที่เกลียดภาษาอังกฤษ มีผู้ที่ได้เกรด A หรือ B เพียงร้อยละ ๗ เท่านั้น รายละเอียดปรากฏอยู่ในตารางที่ ๕-๑๒

ตารางที่ ๕-๑๒ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

เกรดวิชาภาษาอังกฤษ	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ			
	ไม่ชอบอย่างยิ่ง %	ไม่ชอบ %	ชอบ %	ชอบอย่างยิ่ง %
F	๒๖	๓๐	๒๓	๑๒
D	๔๓	๔๐	๔๑	๒๕
C	๒๕	๒๐	๒๖	๓๔
B และ A	๗	๑๐	๑๐	๒๙
รวม	(๑๒๙)	(๑๕๐)	(๑๒๙)	(๑๑๓)

บทที่ ๖

โครงสร้างแห่งความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้ผลการสอบเป็นเครื่องชี้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน อาทิ เช่น ผลการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันไปตามชั้นปี นักศึกษาชั้นปีที่สูงขึ้นมักจะมีอัตราส่วนของผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาชั้นปีต้น ๆ นักศึกษาคณะวิชาการบัญชีมีผลการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่าคณะอื่น ๆ ทั้งหมด และที่เรียนอ่อนที่สุดคือนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ผลการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยยังขึ้นอยู่กับผลการเรียนโดยทั่วไป ก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในชั้นอุดมศึกษาในวิทยาลัยด้วย ได้พบว่าผู้ที่เรียนดีในโรงเรียนมัธยม มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมจากโรงเรียนเอกชน มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักศึกษาที่มาจากโรงเรียนรัฐบาล ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่ออายุน้อยจะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชานี้มากกว่าผู้ที่เริ่มเรียนเมื่ออายุมาก นักศึกษาที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในกรุงเทพฯ หรือภาคกลาง และบิดามารายได้ในระดับปานกลาง และมีอาชีพประเภทวิชาชีพชั้นสูง มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า นักศึกษาหญิงมักจะเรียนภาษาอังกฤษได้รับความสำเร็จมากกว่านักศึกษาชาย ผู้ที่มีพื้นฐาน ม.ศ.๕ มักจะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้ที่มีพื้นฐานทางประโยควิชาชีพ และที่สำคัญเห็นจะได้แก่ ความรู้สึกที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความรู้สึกที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษในทุกๆระดับตั้งแต่เริ่มเรียน จนถึงความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ในโรงเรียนมัธยม และในชั้นวิทยาลัย ส่วนใหญ่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่าผู้ที่มีความรู้สึกเป็นลบ ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษก็ได้แสดงให้เห็นว่ามีความสำคัญไม่น้อยต่อความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ หรืออีกนัยหนึ่งผู้ที่มีทัศนคติในทางบวกต่อภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ จะประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ในขั้นต่อไปเราจะใช้วิธีการที่สถิติ เรื่องการถดถอยเชิงซ้อนวิเคราะห์ดูว่าในบรรดาปัจจัยต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับผลการสอบ หรือเกรดวิชาภาษาอังกฤษ ปัจจัยใดมีความสำคัญมากที่สุดและสำคัญรองลงมาตามลำดับ ในการวิเคราะห์นี้จะพิจารณาปัจจัยที่เห็นว่ามีมีความสำคัญ และน่าสนใจบางตัวเท่านั้น โดยจะละปัจจัยบางอย่างไว้ ทั้งนี้เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน (multicollinearity) ตัวแปรที่จะนำเข้าวิเคราะห์ในสมการการถดถอยเชิงซ้อน ได้แก่ ผลการศึกษาในโรงเรียน เดิมหรือผลการศึกษาก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในวิทยาลัย ผลการศึกษาในวิทยาลัย โดยใช้แต้มเฉลี่ยสะสมเป็นเกณฑ์ ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วง ๕ ปีหลังจากที่เริ่มเรียนซึ่งเป็นช่วงที่ผู้เรียนอยู่ในชั้นมัธยม ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษเมื่อเข้ามาศึกษาอยู่ในวิทยาลัยแล้ว ประเภทของโรงเรียนที่นักศึกษาได้ศึกษาอยู่ก่อนเข้ามาศึกษาในวิทยาลัย ประเภทของการศึกษาในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษ อายุเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เพศของนักศึกษา และอาชีพของบิดา ตัวแปรอิสระทั้ง ๑๐ ตัว ถือว่าเป็นตัวแปรต่อเนื่อง และได้ถูกกำหนดน้ำหนักคะแนนต่อเนื่องกัน ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ ๖-๑ สำหรับตัวแปรที่ละเอาไว้เพราะ เชื่อว่าจะมีความสัมพันธ์ระหว่างกันกับตัวแปรอิสระทั้ง ๑๐ ข้างต้นได้แก่ ชั้นปีของนักศึกษา คณะและแผนกวิชา ภูมิภาค และรายได้ของบิดา

ตารางที่ ๖-๑ คะแนนของตัวแปรต่อเนื้องที่เป็นตัวแปรอิสระในการกำหนดความสำเร็จ
ในการศึกษาภาษาอังกฤษ

ตัวแปรอิสระ		คะแนน
ผลการเรียนในโรงเรียน เดิม ในชั้นมัธยม	อ่อน	๑
	ปานกลาง	๒
	ดี	๓
ผลการเรียนในวิทยาลัย	อ่อนมาก	๑
	อ่อน	๒
	ปานกลาง	๓
	ดี	๔
ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษ ในช่วง ๔ ปีหลังจากที่เริ่มเรียน	ไม่ชอบ ไม่เข้าใจ เบื่อ	๑
	ชอบพอประมาณ เฉย ๆ	๒
	ชอบ เข้าใจ สนุก	๓
ความรู้สึกต่อการสอนภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัย	ไม่ชอบ ยาก เบื่อ	๑
	เฉย ๆ ไม่เบื่อ	๒
	ชอบแต่ชั้นเรียนใหญ่เกินไป	๓
	ควรปรับปรุงให้มีเนื้อหามากขึ้น	๔
	ชอบ เข้าใจ สนุก	๕
ประเภทของโรงเรียน เดิม	โรงเรียนรัฐบาล	๑
	โรงเรียนเอกชน	๒
ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมปลาย	ม.ศ.๕	๑
	อาชีวศึกษา	๒
ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ไม่ชอบอย่างยิ่ง	๑
	ไม่ชอบ	๒
	ชอบ	๓
	ชอบอย่างยิ่ง	๔
อาชีพของบิดา	ไม่มีอาชีพ	๑
	เกษตรกรรม	๒
	ช่างกึ่งฝีมือ พ่อค้ารายย่อย	๓
	ช่างฝีมือ ค้าขายขนาดใหญ่	๔
	ข้าราชการชั้นกลาง พนักงานบริษัท	๕
	ข้าราชการชั้นสูง วิชาชีพชั้นสูง	๖

ตัวแปรอิสระ		คะแนน
อายุเมื่อ เริ่มต้น เรียนภาษาอังกฤษ	ต่ำกว่า ๗ ขวบ	๑
	ระหว่าง ๗ - ๑๐ ขวบ	๒
	๑๑ ขวบขึ้นไป	๓
เพศของผู้เรียน	ชาย	๑
	หญิง	๒

ตารางที่ ๖-๒ ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตัวแปรอิสระ	สัมประสิทธิ์การถดถอย (B)	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ระดับนัยสำคัญ
ผลการเรียนในวิทยาลัย	๐.๕๔	๐.๐๕	.๐๐๑
ความรู้สึกล่อภาษาอังกฤษช่วง ๔ ปีหลังจากที่เริ่มเรียน	๐.๑๔	๐.๐๕	.๐๐๑
ความรู้สึกล่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย	๐.๑๓	๐.๐๒	.๐๐๑
ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมปลาย	-๐.๑๔	๐.๐๘	.๐๐๑
ผลการเรียนในโรงเรียนเดิม	๐.๑๑	๐.๐๗	.๐๐๑
ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๐.๐๘	๐.๐๓	.๐๑
สัมประสิทธิ์ของการอธิบาย (R ^๒) = ๐.๓๘			

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อนซึ่งแสดงอยู่ในตารางที่ ๖-๒ สรุปได้ว่า ร้อยละ ๓๘ ของความแปรปรวนของความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (R^๒ = ๐.๓๘) สามารถอธิบายได้ด้วยตัวแปรที่สำคัญร่วมกัน ๖ ตัว เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ คือ ผลการศึกษาในวิทยาลัย ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วงหลังจาก ๔ ปีแรกที่เริ่มเรียน ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมปลาย ผลการศึกษาในชั้นมัธยมปลายก่อนเข้ามาศึกษาในวิทยาลัย และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ตัวแปรที่เป็นตัวอธิบายความแปรปรวนของผลการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษที่ดีที่สุดคือ ผลการศึกษาโดยทั่วไปในวิทยาลัย ซึ่งหมายความว่าถ้าหากนักเรียนมีผลการเรียนในวิชาอื่น ๆ ในระดับที่ดีแล้ว มักจะเป็นผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษได้ดีด้วย จึงกล่าวได้ว่า การที่นักศึกษาคนใดจะได้รับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น จะต้องใช้ความพยายามมากเท่า ๆ กับการเรียนวิชาอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ตัวแปรซึ่งเป็นตัวอธิบายความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษอีก ๔ ตัวนั้น ล้วนแต่มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ระดับนัยสำคัญที่ .๐๐๑ ทั้งสิ้น ตัวแปรที่มีความสำคัญรองลงมาได้แก่ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ (P = .๐๑) สรุปได้

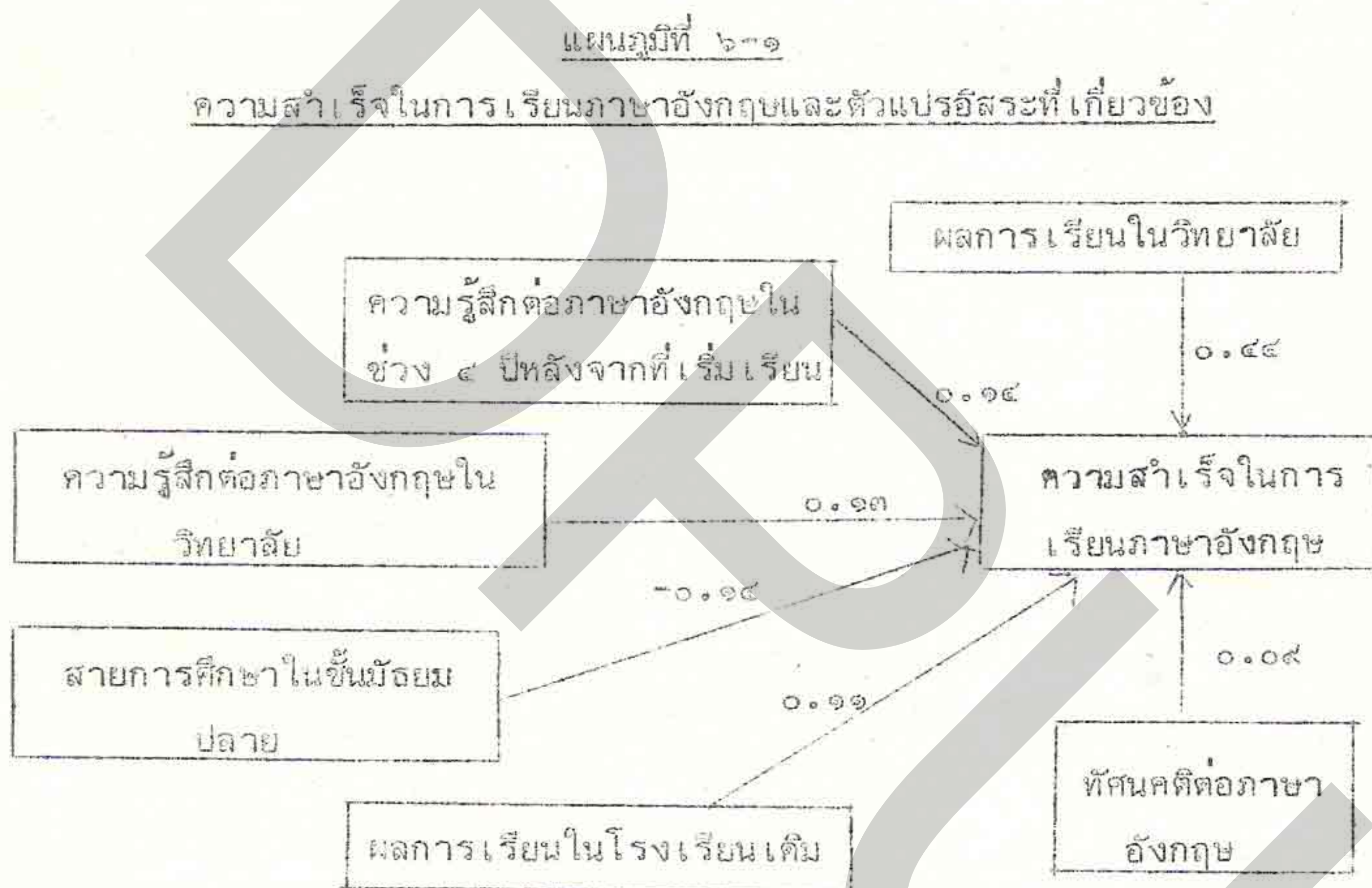
ตัวแปรอิสระ		คะแนน
อายุเมื่อ เริ่มต้น เรียนภาษาอังกฤษ	ต่ำกว่า ๗ ขวบ	๑
	ระหว่าง ๗ - ๑๐ ขวบ	๒
	๑๑ ขวบขึ้นไป	๓
เพศของผู้เรียน	ชาย	๑
	หญิง	๒

ตารางที่ ๖-๒ ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตัวแปรอิสระ	สัมประสิทธิ์การถดถอย (B)	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ระดับนัยสำคัญ
ผลการเรียนในวิทยาลัย	๐.๔๔	๐.๐๕	.๐๐๑
ความรู้สึกล่อภาษาอังกฤษช่วง ๔ ปีหลังจากที่เริ่มเรียน	๐.๑๔	๐.๐๕	.๐๐๑
ความรู้สึกล่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย	๐.๑๓	๐.๐๒	.๐๐๑
ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมปลาย	-๐.๑๔	๐.๐๕	.๐๐๑
ผลการเรียนในโรงเรียนเดิม	๐.๑๑	๐.๐๗	.๐๐๑
ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	๐.๐๕	๐.๐๓	.๐๑
สัมประสิทธิ์ของการอธิบาย (R ^๒)	= ๐.๓๔		

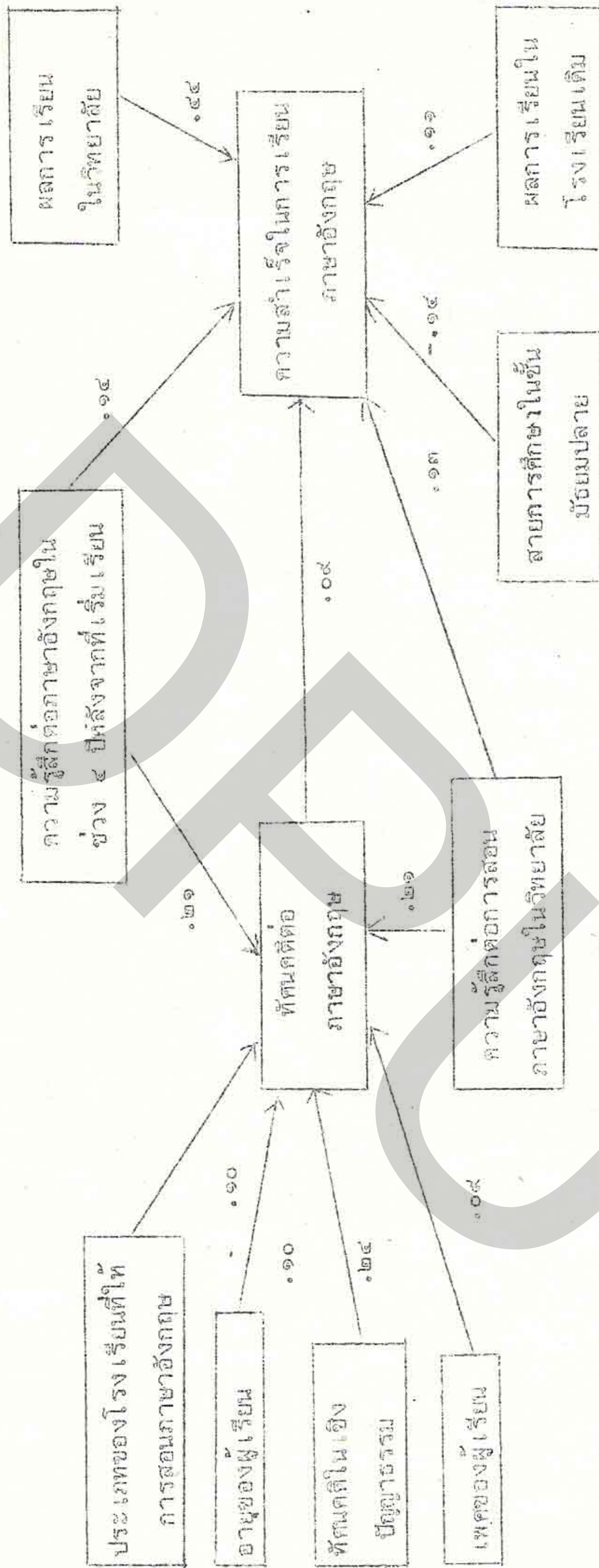
จากผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อนซึ่งแสดงอยู่ในตารางที่ ๖-๒ สรุปได้ว่า ร้อยละ ๓๔ ของความแปรปรวนของความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (R^๒ = ๐.๓๔) สามารถอธิบายได้ด้วยตัวแปรที่สำคัญร่วมกัน ๖ ตัว เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้ คือ ผลการศึกษาในวิทยาลัย ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในช่วงหลังจาก ๔ ปีแรกที่เริ่มเรียน ความรู้สึกต่อภาษาอังกฤษในวิทยาลัย ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมปลาย ผลการศึกษาในชั้นมัธยมปลายก่อนเข้ามาศึกษาในวิทยาลัย และทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ ตัวแปรที่เป็นตัวอธิบายความแปรปรวนของผลการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษที่ดีที่สุดคือ ผลการศึกษาโดยทั่วไปในวิทยาลัย ซึ่งหมายความว่าถ้าหากนักเรียนมีผลการเรียนในวิชาอื่น ๆ ในระดับที่ดีแล้ว มักจะเป็นผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษได้ดีด้วย จึงกล่าวได้ว่า การที่นักศึกษาคนใดจะได้รับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น จะต้องใช้ความพยายามมากเท่า ๆ กับการเรียนวิชาอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ตัวแปรซึ่งเป็นตัวอธิบายความสำเร็จในการศึกษาภาษาอังกฤษอีก ๔ ตัวนั้น ล้วนแต่มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ระดับนัยสำคัญที่ .๐๐๑ ทั้งสิ้น ตัวแปรที่มีความสำคัญรองลงมาได้แก่ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ (P = .๐๑) สรุปได้

ในวิทยาลัยในส่วนตัวของผู้เรียนนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในทางวิชาการของผู้เรียน ความรู้สึกที่ผู้เรียนมีต่อวิชาภาษาอังกฤษทั้งในสมัยเมื่ออยู่ในโรงเรียนมัธยม และเมื่อเข้ามาอยู่ในวิทยาลัยแล้ว นอกจากนี้ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมปลายสายสามัญ จะมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จในการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่เรียนมาทางสายอาชีพ ทักษะดีต่อภาษาอังกฤษเป็นตัวอธิบายที่สรุปปัจจัยทั้ง ๕ ประการแรก นั่นก็คือ การมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในอันที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชานี้ ผลการวิเคราะห์ซึ่งแสดงไว้ในรูปของความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กับตัวแปรต่าง ๆ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบความสำเร็จของแต่ละตัวแปรแสดงอยู่ในแผนภูมิที่ ๖-๑ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ และตัวแปรอิสระและตัวแปรแทรก สรุปรวมให้เห็นในแผนภูมิที่ ๖-๒

แผนภูมิที่ ๖-๒

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวแปรอิสระ และตัวแปรแทรกที่เกี่ยวของ

จากแผนภูมิที่ ๖-๒ ซึ่งสรุปให้เห็นปัจจัยต่าง ๆ ที่กำหนดความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย ทำให้เราพอจะทราบได้ว่าหนทางที่เป็นไปได้ ในการที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชานี้ มีอะไรบ้าง ปัจจัยบางอย่างไม่อยู่ในวิสัยที่เราจะช่วยผู้เรียนได้มากนัก ได้แก่ ผลการเรียนในโรงเรียนเดิมของนักศึกษา สายการศึกษาที่เขาได้เรียนมาในชั้นมัธยมปลาย และความรู้สึกที่เขามีต่อภาษาอังกฤษในช่วงหลังจาก ๔ ปีแรกที่เริ่มเรียนหรือในชั้นมัธยม แต่ปัจจัยอีกสามประการยังอยู่ในวิสัยของผู้สอนและวิทยาลัยที่จะกระตุ้นให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษาอันจะชักนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนวิชานี้ ได้แก่ ผลการศึกษาในวิทยาลัยซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสำคัญที่สุด การส่งเสริมให้นักศึกษามีความตั้งใจศึกษาหาความรู้ในวิชาทั่ว ๆ ไปจะเอื้ออำนวยต่อความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษว่าเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อตัวเขาเช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ ที่เขาเรียนอยู่ ถ้าผู้เรียนสามารถเพิ่มศักยภาพในการเรียนไม่ว่าจะเป็นในวิชาใดก็ตาม ย่อมจะส่งผลถึงการเรียนภาษาอังกฤษด้วย ปัจจัยประการที่สอง ได้แก่ ความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย ผู้เรียนควรจะถูกกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ความชอบ และความสนุกในการเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรของวิทยาลัย ทั้งนี้ เป็นหน้าที่ของอาจารย์ภาษาอังกฤษ และผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งจะต้องทำให้วิชานี้มีสาระและความน่าสนใจให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องคอยปรับปรุงเนื้อหา และวิธีการสอนที่ทันสมัย เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์มากที่สุด ปัจจัยประการสุดท้ายได้แก่ การเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ นักศึกษาจะต้องถูกปลูกฝังให้เห็นคุณประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษว่าเป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้เขามีโอกาสที่ดีกว่าในชีวิต รวมทั้งจะต้องเปลี่ยนความเชื่อเก่า ๆ ว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อให้ได้ ผู้สอนจะต้องส่งเสริมนิสัยการอ่านหนังสือ หนังสือพิมพ์ และสิ่งพิมพ์ที่เป็นภาษาอังกฤษให้มากขึ้น รวมทั้งจะต้องทำให้ผู้เรียนเห็นว่าเขาจะไปรับประโยชน์และความบันเทิงจากการกระทำดังกล่าวด้วย ถ้าผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษสามารถบรรลุถึงข้อ เสนอแนะทั้ง ๓ ประการนี้ได้ เชื่อว่านักศึกษาของวิทยาลัยจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

ปัญหาของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ

ในบทนี้เราจะพิจารณาดังปัญหาของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยจะแยกพิจารณาแต่ละทักษะคือ ปัญหาในด้านการฟังและพูด ปัญหาในด้านการอ่าน และปัญหาในด้านการเขียน ทั้งนี้ เพราะจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยเน้นในด้านการฝึกทักษะทั้ง ๔ เป็นสำคัญ

ปัญหาในด้านการฟังและพูด

จากการวิเคราะห์ที่ปรากฏแจ้งความที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ของวิทยาลัยหรือร้อยละ ๖๑ มีความสามารถในการฟังและพูดอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน กล่าวคือ นักศึกษาฟังประโยคยาว ๆ ไม่เข้าใจ เข้าใจประโยคสั้น ๆ แต่ไม่สามารถตอบคำถามที่เป็นประโยคสั้น ๆ นั้นได้ ส่วนนักศึกษามีปัญหาในด้านการฟังในชั้นอ่อนมาก คือฟังแม้กระทั่งประโยคสั้น ๆ ไม่เข้าใจเลยมีอยู่ร้อยละ ๕ ของนักศึกษาทั้งหมด สำหรับนักศึกษาที่แทบจะไม่มีปัญหาในด้านการฟังและพูดเลยนั้นมีอยู่ร้อยละ ๑๔ ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในการฟังอยู่ในขั้นค่อนข้างดี คือฟังประโยคยาว ๆ เข้าใจหมด แต่มีปัญหาในด้านการโต้ตอบมีอยู่ร้อยละ ๑๕ ข้อมูลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าผู้สอนจะต้องปรับปรุงการสอนการฟังและการพูดของนักศึกษาให้มากขึ้น

ในเมื่อเราได้รับทราบแล้วว่านักศึกษาส่วนใหญ่ของวิทยาลัยมีความสามารถในการฟังและพูดในระดับค่อนข้างอ่อน คือสามารถเข้าใจประโยคสั้น ๆ และไม่สามารถจะตอบคำถามได้ ต่อไปเราจะพิจารณาปัญหาในด้านการฟัง พูด จำแนกเป็นแต่ละชั้นปีไปว่ามีปัญหาแตกต่างกันอย่างไร แนวโน้มได้แสดงให้เห็นว่าปัญหาในด้านการฟังและพูดเป็นปัญหาใหญ่ที่พบในทุกชั้นปี กล่าวคือ ตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ ถึง ชั้นปีที่ ๓ แต่มีลักษณะบางอย่างที่น่าสังเกตก็คือ อัตราส่วนร้อยละของนักศึกษามีปัญหาในด้านการฟังลดน้อยลงทั้งกลุ่มที่ค่อนข้างอ่อน และอ่อนมาก ในชั้นปีที่สูงขึ้น คือชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๓ ในทำนองเดียวกันอัตราส่วนของผู้ที่มีความสามารถในการฟังและพูดจะปรากฏอยู่ค่อนข้างสูงในกลุ่มนักศึกษา ชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๓ มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ซึ่งแสดงว่าระยะเวลาของการเรียนภาษาอังกฤษที่ยาวนานขึ้นมีส่วนช่วยให้ความสามารถในการฟังและพูดดีขึ้น แต่อัตราส่วนของผู้ที่มีความสามารถในทักษะดังกล่าวก็ยัง ไม่สูงจนอยู่ในระดับที่น่าพอใจ

ตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่สัมพันธ์กับปัญหาในด้านการฟัง ได้แก่ ผลการเรียนในโรงเรียนเดิมก่อนมาเข้าศึกษาในวิทยาลัย ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหาในด้านการฟังและการพูดแต่อัตราส่วนของผู้ที่มีปัญหาในด้านการฟังและพูดจะลดลงในกลุ่มที่มีผลการเรียนโดยทั่วไปอยู่ในระดับที่ดีในชั้นมัธยมปลาย และในกลุ่มเดียวกันนี้ จะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีความสามารถในการฟัง และพูด ในชั้นที่อยู่สูงกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนอ่อนในโรงเรียนมัธยม จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวผู้สอนจึงจำเป็นต้องเอาใจใส่ นักศึกษาทุกกลุ่ม และจะต้องฝึกฝนนักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนอ่อนเป็นพิเศษในอันที่จะขจัดปัญหาในด้านการฟังและการพูดให้หมดไป

ตารางที่ ๓-๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในด้านการฟัง และพูดของนักศึกษา กับชั้นปี ผลการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ และผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความสามารถในด้านการฟังและพูด	ชั้นปี			ผลการศึกษาในโรงเรียนเดิม		ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
	๑ %	๒ %	๓ %	สอบ ผ่าน กลาง %	ดี %	F %	D %	C %	B และ A %
ดี	๑๗	๒๓	๑๙	๑๗	๓๓	๑๓	๑๓	๒๔	๔๐
ค่อนข้างดี	๑๔	๑๑	๒๒	๑๔	๑๐	๑๓	๑๙	๑๔	๑๖
ค่อนข้างอ่อน	๖๑	๖๓	๔๗	๖๔	๔๓	๖๖	๖๔	๖๑	๔๓
อ่อน	๘	๓	๒	๔	๑๓	๔	๕	๒	๒
รวม	(๒๓๖)	(๑๔๙)	(๑๓๑)	(๑๑๕)	(๓๑๗)	(๑๑๙)	(๑๔๘)	(๑๓๐)	(๖๙)

ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับปัญหาในด้านการฟังและพูดของนักศึกษา นักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนดี ส่วนใหญ่จะมีความสามารถในด้านการฟังค่อนข้างดีขึ้นไปจนถึงขั้นดีมาก กล่าวคือ นักศึกษากลุ่มเรียนดีนี้ มีผู้ที่มีความสามารถในด้านการฟังได้ถึงร้อยละ ๔๐ และมีผู้ที่มีความสามารถในด้านการฟังค่อนข้างดีร้อยละ ๑๖ กล่าวอีกนัยหนึ่งในกลุ่มนี้มีผู้ที่มีความสามารถในด้านการฟังและพูดมากกว่าครึ่ง ในขณะที่อัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีความสามารถในด้านการฟังและพูดอย่างดีจะลดลงไปตามลำดับตามกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษที่ลดต่ำลง ในกลุ่มที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษมีอัตราส่วนของผู้ที่มีความสามารถในด้านการฟัง และพูด ในระดับค่อนข้างอ่อน และอ่อนมากสูงกว่ากลุ่มอื่นทั้งหมด กล่าวคือร้อยละ ๖๖ และร้อยละ ๘ ตามลำดับความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาในด้านการฟังและพูด กับผลการศึกษา ผลการเรียนในโรงเรียนเดิม และชั้นปีของนักศึกษาสรุปรวมให้เห็นในตารางที่ ๗-๑

ปัญหาในด้านการอ่าน

นักศึกษาของวิทยาลัยส่วนใหญ่ (ร้อยละ ๔๗) มีความสามารถในด้านการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างดี กล่าวคือ อ่านบทความภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไป ที่ไม่ใช่เรื่องทางวิชาการได้เข้าใจเป็นส่วนใหญ่ และสามารถอ่านเข้าใจบทความทางวิชาการที่เป็นภาษาอังกฤษขนาดสั้นได้ นักศึกษาที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในขั้นดีมาก คือสามารถอ่านบทความทางวิชาการภาษาอังกฤษขนาดยาวและสามารถอ่านข่าวภาษาอังกฤษในหนังสือพิมพ์ได้เข้าใจมีอยู่ร้อยละ ๑๓ ของนักศึกษาทั้งหมด และประมาณ ร้อยละ ๒๘ มีความสามารถในการอ่านค่อนข้างอ่อน คืออ่านได้เข้าใจเฉพาะประโยคสั้น ๆ เท่านั้น ร้อยละ ๑๓ มีความสามารถในการอ่านในขั้นอ่อนมาก คืออ่านประโยคภาษาอังกฤษแทบจะไม่เข้าใจเลย เมื่อพิจารณาจำแนกตามแต่ละชั้นปีได้พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ ปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๓ มีความสามารถในด้านการอ่านค่อนข้างดี และอัตราส่วนร้อยละของนักศึกษาที่มีความสามารถในระดับดังกล่าวจะเพิ่มสูงขึ้นตามชั้นปีที่สูงขึ้นของนักศึกษา กล่าวคือในชั้นปีที่ ๑ มีนักศึกษาที่มีความสามารถในด้านการอ่านค่อนข้างดี ร้อยละ ๔๐ ในชั้นปีที่ ๒ มีเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๘ และในชั้นปีที่ ๓ เป็นร้อยละ ๕๗ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่อ่อนในด้านการอ่านอยู่มากกว่าชั้นปีอื่น คือร้อยละ ๑๘ รองลงมาคือชั้นปีที่ ๒ คือร้อยละ ๗ และชั้นปีที่ ๓ ร้อยละ ๕ ตัวเลขดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าผู้สอนชั้นปีที่ ๑ จำเป็นจะต้องปรับปรุงวิธีการสอนอ่านให้มากขึ้นถึงแม้ว่าความสามารถในการอ่านจะเพิ่มมากขึ้นในชั้นปีที่สูงขึ้นก็ตาม

เมื่อจำแนกความสามารถในการอ่านตามคณะและสาขาวิชา นักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาบริหารงานบุคคล จัดว่าเป็นกลุ่มที่มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีความสามารถในด้านการอ่านค่อนข้างดีอยู่สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งหมด รองลงมาได้แก่ นักศึกษาคณะวิชาการบัญชี และคณะวิชาบริหารธุรกิจสาขาวิชาการเงิน ทั้งนี้พิจารณาจากอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีความสามารถในขั้นดีและค่อนข้างดีรวมกัน กลุ่มที่มีอัตราส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถในด้านการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อนและอ่อนมากที่สุด ได้แก่ นักศึกษาจากคณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการเงิน รองลงมาได้แก่ คณะวิชาบริหารธุรกิจสาขาวิชาการตลาด และคณะนิติศาสตร์ ตามลำดับ

ตารางที่ ๓-๒ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในด้านภาษาอังกฤษกับชั้นปี สาขาวิชาและคณะวิชา และผลการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษ	ชั้นปี			การเงิน %	บุคคล %	สาขาวิชาและคณะ			ผลการเรียนภาษาอังกฤษ			
	๑ %	๒ %	๓ %			ตลาด %	บัญชี %	เศรษฐฯ %	นิติฯ %	F %	D %	C %
ดี	๑๓	๑๕	๕	๑๑	๗	๑๐	๑๕	๑๒	๒๖	๑๑	๑๕	๒๓
ค่อนข้างดี	๔๐	๔๘	๔๗	๔๕	๖๖	๕๑	๔๗	๕๖	๓๐	๔๗	๔๖	๕๕
ค่อนข้างอ่อน	๒๙	๓๐	๒๕	๒๖	๑๘	๓๐	๓๕	๒๘	๓๕	๓๒	๒๖	๓๗
อ่อน	๑๘	๗	๕	๑๕	๕	๑๙	๕	๑๕	๑๑	๑๑	๕	๑
รวม	(๒๓๖)	(๑๕๓)	(๑๓๐)	(๑๖๑)	(๓๗)	(๕๓)	(๕๕)	(๔๐)	(๕๗)	(๑๑๘)	(๑๒๕)	(๑๒๕)

ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับความสามารถในด้านการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด อัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีความสามารถในด้านการอ่านในชั้นดีจะเพิ่มสูงขึ้น ตามระดับสัมฤทธิ์ผลของการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่สอบได้เกรด D คืออ่อนภาษาอังกฤษที่มีความสามารถในการอ่านอย่างดีมี ร้อยละ ๑๑ ในขณะที่ผู้ที่มีผลการสอบเกรด B คือเก่งภาษาอังกฤษ จะมีอัตราส่วนของผู้ที่มีความสามารถ ในด้านการอ่านสูงถึงร้อยละ ๒๓ นักศึกษาที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษจะประกอบไปด้วยนักศึกษาที่อ่อนใน ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มที่มีผลการสอบเกรด C และเกรด B กล่าวคือ ในกลุ่มที่สอบตกวิชาภาษาอังกฤษมีผู้ที่อ่อนในด้านการอ่านภาษาอังกฤษร้อยละ ๒๕ ในขณะที่กลุ่มที่สอบภาษา ภาษาอังกฤษได้เกรด C มีผู้ที่อ่อนในด้านการอ่านเพียงร้อยละ ๕ เท่านั้น แสดงให้เห็นว่าความสามารถใน ด้านการอ่าน และผลการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และสามารถจะกล่าวได้อีกนัยหนึ่ง ว่า ผู้ที่มีความสามารถในด้านการอ่านยิ่งดีเท่าไรก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เท่านั้น ข้อมูลที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาในด้านการอ่าน กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ คณะและสาขาวิชา และชั้นปี แสดงอยู่ในตารางที่ ๗-๒

ปัญหาในด้านการเขียนเรียงความอังกฤษ

เนื่องจากปัญหาในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ ผสมผสานเข้า ด้วยกัน เช่น ผู้เรียนไม่มีแนวความคิดหรือไม่มีเรื่องที่จะเขียน ผู้เรียนไม่สามารถเรียบเรียงขั้นตอนของ เรื่องเมื่อไม่มีการเรียบเรียงลำดับความคิด เรื่องที่ออกมาจึงมีลักษณะสะเปะสะปะ ปัญหาอีกประการหนึ่ง ที่ผู้เรียนประสบก็คือความรู้ในเรื่องศัพท์จำกัด ถึงแม้ว่าจะมีแนวความคิดที่จะเขียนแต่ก็ไม่สามารถหาคำ มาใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ในบางกรณีผู้เรียนไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นประโยคภาษา อังกฤษที่ถูกต้อง เพราะไม่รู้จักรูปประโยคในภาษาอังกฤษหรืออาจจะคิดเป็นภาษาไทยแล้ว เรียงรูปประโยค แบบภาษาไทย ซึ่งการที่ผู้เรียนเขียนประโยคไม่ถูกต้องมักจะสัมพันธ์กับการไม่มีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษดีพอ ปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษจึงเป็นกลุ่มของปัญหา ต่าง ๆ รวมกัน บางคนอาจจะประสบปัญหาหลาย ๆ อย่าง บางคนอาจจะประสบปัญหาเพียงบางอย่าง ดังนั้น จึงสมควรที่จะใช้สเกลในการวัดปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ เช่นเดียวกับการวัดทัศนคติที่ ได้บรรยายมาแล้วในบทต้น

สเกลที่ใช้วัดองศาหรือดีกรีของปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษประกอบด้วยคำถาม ๔ ข้อ แต่ละข้อผู้ตอบจะต้องพิจารณาว่าตนมีปัญหาดังกล่าว หรือไม่โดยการตอบว่าใช่ หรือไม่ใช่ คำถามทั้ง ๔ ข้อนี้ ได้แก่

๑. ท่านไม่ทราบว่าจะเขียนหรือเล่าอะไรในเรียงความ
๒. ท่านไม่สามารถเรียงลำดับความคิดหรือขั้นตอนของเรื่อง
๓. ท่านมีความรู้เรื่องศัพท์จำกัด
๔. ท่านไม่สามารถเขียนประโยคเพื่อถ่ายทอดความคิดเป็นภาษาอังกฤษ
๕. ท่านไม่มีความรู้เรื่องไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยคดีพอ

คำถามทั้ง ๕ ข้อ ที่ประกอบขึ้นเป็นสเกลวัดความสามารถในการเขียนเรียงความอังกฤษได้ ถูกนำมาทดสอบความน่าเชื่อถือ ปรากฏว่า สเกลดังกล่าวมีความน่าเชื่อถือในระดับที่สูงอย่างน่าพอใจโดย มีค่า standardized item alpha สูงถึง ๐.๙๓๑ ข้อความทั้ง ๕ ข้อมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และถือได้ว่าเป็นแกนที่สำคัญของสเกลวัดปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ การกระจายของคำตอบ ของคำถามในสเกลและค่า corrected item-total correlation แสดงอยู่ในตารางที่ ๗-๓

ตารางที่ ๗-๓ ข้อความในสเกลวัดปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ : การกระจาย ของคำตอบ และ item-total correlations

	เปอร์เซ็นต์		Item-total correlation
	ใช่	ไม่ใช่	
๑. ไม่ทราบว่า จะเขียนหรือเล่าอะไรใน เรียงความ	๗๑	๒๙	๐.๗๖๔
๒. ไม่สามารถเรียงลำดับความคิดและ ขั้นตอนของเรื่อง	๖๒	๓๗	๐.๘๒๒
๓. มีความรู้เรื่องศัพท์จำกัด	๘๐	๑๘	๐.๘๒๕
๔. ไม่สามารถเขียนประโยคเพื่อถ่ายทอด ความคิดเป็นภาษาอังกฤษ	๗๗	๒๒	๐.๘๓๔
๕. มีความรู้เรื่องไวยากรณ์จำกัด	๗๑	๒๙	๐.๘๓๗

Standardized item alpha 0.931

จากตาราง ๗-๓ สามารถสรุปได้ว่าปัญหาที่สำคัญที่สุดของนักศึกษาในการเขียนเรียงความ อังกฤษ ได้แก่ การมีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ หรือโครงสร้างของภาษาไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถเขียน ประโยคเพื่อถ่ายทอดความคิดเป็นภาษาอังกฤษได้ เมื่อนักศึกษาไม่สามารถแม้แต่จะเขียนประโยคภาษา อังกฤษได้ เราจึงไม่สามารถคาดหวังให้นักศึกษาเขียนเรียงความที่ดีในรูปของ paragraph ได้ ปัญหาทั้งสองมีความเกี่ยวข้องกับความรู้ในเรื่องศัพท์ที่จะใช้ ในการเขียนเรียงความนั้นผู้เขียนจะต้องใช้ ทั้งความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการจะเขียน ความรู้ในเรื่องโครงสร้างของประโยค และศัพท์ที่เป็นตัว แทนของความคิดประกอบเข้าด้วยกัน ปัญหาที่ติดตามมาแต่จิตว่ามีความสำคัญรองลงมาจาก ๓ ประการ แรกคือการเรียงลำดับความคิดและขั้นตอนของเรื่อง และปัญหาเกี่ยวกับการที่ไม่รู้จะเล่าอะไรในเรื่อง ความเป็นปัญหาที่สำคัญน้อยที่สุด สรุปได้ว่า อาจารย์ผู้สอนจะต้องเน้นในเรื่องโครงสร้างของประโยค หรือไวยากรณ์ และคำศัพท์เพื่อให้นักศึกษามีความสามารถในการถ่ายทอดความคิดของเขาออกมาเป็น ประโยคภาษาอังกฤษให้ได้เสียก่อนในเบื้องต้น และในขั้นต่อมาจึงให้นักศึกษาเรียบเรียงลำดับความคิดเป็น ชั้นเป็นตอนในรูปของเรียงความต่อไป

เนื่องจากได้กำหนดคะแนนของผู้ที่มีปัญหาแต่ละด้านเกี่ยวกับการเขียนเรียงความอังกฤษไว้ เป็น ๑ และคะแนนของผู้ที่ไม่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษเท่ากับ ๒ ดังนั้น คะแนนรวมทั้งหมด จึงอาจมีตั้งแต่คะแนนต่ำสุดเป็น ๕ และสูงสุดถึง ๑๐ คะแนน โดยที่คะแนน ๕ หมายถึงผู้ที่มีปัญหาอย่างมาก ในการเขียนเรียงความอังกฤษ และคะแนน ๑๐ หมายถึงผู้ที่ไม่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษเลย และคะแนนที่อยู่ระหว่าง ๕ ถึง ๑๐ ก็หมายถึงระดับของปัญหาที่ลดน้อยลงเรื่อย ๆ เพื่อความสะดวกในการ วิเคราะห์ข้อมูล จึงได้จำแนกผู้เรียนออกเป็นเพียง ๒ กลุ่ม โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้รับเป็นเกณฑ์ โดย รวมผู้ที่ได้คะแนน ๕, ๖, ๗ ไว้ในกลุ่มเดียวกัน โดยถือว่าเป็นกลุ่มที่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ และผู้ที่ได้คะแนน ๘, ๙ และ ๑๐ จัดว่าเป็นกลุ่มที่ไม่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ รายละเอียด ของการยุบคะแนนและการกระจายของคะแนนปรากฏอยู่ในตารางที่ ๗-๕

ตารางที่ ๗-๕ สเกลและการกระจายของผู้ที่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ

ปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ	คะแนน	ความถี่	อัตราส่วนร้อยละ
มีปัญหา	๕ - ๗	๕๓๘	๘๒
ไม่มีปัญหา	๘ - ๑๐	๘๘	๑๓
		(๕๒๖)	(๑๐๐)

จากข้อมูลในตารางที่ ๗-๕ จะเห็นได้ว่านักศึกษาของวิทยาลัยส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการ เขียนเรียงความอังกฤษ และเมื่อพิจารณาจำแนกตามคณะและภาควิชาต่าง ๆ ลักษณะดังกล่าวก็ยังคง ปรากฏอยู่ แต่ยังคงจะเห็นความแตกต่างในเรื่องของปัญหาได้ในบางคณะและภาควิชา กล่าวคือนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจสาขาวิชาการตลาด มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ สูงที่สุด คือร้อยละ ๘๐ รองลงมาได้แก่คณะวิชาการบัญชี (ร้อยละ ๘๔) และคณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการเงิน (ร้อยละ ๘๒) ถ้าพิจารณาในทางกลับกัน พบว่าคณะเศรษฐศาสตร์ มีอัตราส่วนร้อยละ ของผู้ที่ไม่มีปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษสูงกว่ากลุ่มอื่นทั้งหมด (ร้อยละ ๒๒) รองลงมาได้แก่ คณะบริหารธุรกิจสาขาวิชาการบริหารงานบุคคล (ร้อยละ ๒๐) นอกจากนี้ก็มีผู้ที่มีความสามารถในการ เขียนเรียงความภาษาอังกฤษไม่เกินร้อยละ ๒๐ ทั้งสิ้น

นอกจากนี้ยังปรากฏอีกด้วยว่า ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหาในด้านการ เขียนเรียงความอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหาในการเขียน เรียงความอังกฤษก็ตาม แต่นักศึกษากลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษดี คือได้เกรด B ขึ้นไป จะมีอัตราส่วน ร้อยของผู้ที่มีปัญหาในด้านการเขียนเรียงความอยู่ต่ำกว่า ผู้ที่อ่อนภาษาอังกฤษ (ร้อยละ ๖๕ ต่อร้อยละ ๘๘) จึงกล่าวได้ว่าในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษได้ดี เราจะพบว่ามีความสามารถในการเขียน เรียงความอยู่มากกว่ากลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นปานกลางและชั้นอ่อน ข้อมูลทั้งหมดสรุปอยู่ในตาราง ที่ ๗-๕

ตารางที่ ๗-๕ ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาในด้านการเขียนเรียงความอังกฤษกับสาขาวิชา และผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหาในด้านการเขียน เรียงความ	สาขาวิชาและคณะ						ผลการเรียนภาษาอังกฤษ			
	การเงิน	บุคคล	ตลาด	บัญชี	เศรษฐศาสตร์	นิติศาสตร์	F	D	C	B
	%	%	%	%	%	%	%	%	%	%
มีปัญหา	๘๒	๗๔	๙๐	๘๔	๗๘	๘๑	๘๗	๘๘	๘๒	๖๕
ไม่มีปัญหา	๑๘	๒๐	๙	๑๖	๒๒	๑๙	๑๓	๑๑	๑๘	๓๕
รวม	(๑๖๓)	(๘๒)	(๘๔)	(๘๗)	(๕๐)	(๕๗)	(๑๑๙)	(๑๙๓)	(๑๓๑)	(๖๙)

สรุปได้ว่าปัญหาที่นักศึกษาของวิทยาลัยประสบอยู่ในการเรียนภาษาอังกฤษ คือปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ ทั้งนี้ อาจจะหมายความว่ามีการเขียนเป็นภาษาอังกฤษอย่างอื่น ๆ ด้วย เช่น จดหมายในรูปแบบต่าง ๆ สาเหตุสำคัญเนื่องมาจาก นักศึกษาไม่มีความรู้ในเรื่องโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษดีพอ และมีความรู้ในเรื่องศัพท์จำกัด ทำให้ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นประโยคภาษาอังกฤษ และไม่สามารถเรียบเรียงความคิดเป็นขั้นเป็นตอน จนถึงขั้นการเขียน paragraph ได้ ปัญหาในเรื่องการเขียนปรากฏอยู่ในหมู่นักศึกษาส่วนใหญ่ทุกชั้นปี และทุกคณะและสาขาวิชา แม้กระทั่งนักศึกษาที่จัดว่าประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ คือพวกที่สอบได้เกรด B หรือ A ส่วนใหญ่ก็ยังคงมีปัญหาในด้านการเขียนอยู่ ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษ เพราะมีความถนัดในทักษะอื่น และคะแนนในส่วนของการสอบเขียนเรียงความ หรือจดหมาย จะน้อยกว่าการทดสอบทักษะอื่นก็ตาม ความสามารถในด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่ดี ก็ยังคงเป็นเป้าหมายอย่างหนึ่งในการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อแก้ปัญหาในด้านนี้ สมควรที่ผู้สอนเขียนเรียงความ หรือจดหมายภาษาอังกฤษ จะต้องทบทวนและหาวิธีการที่จะปรับปรุงการสอนเขียนกันอย่างจริงจัง และอาจจะต้องปรับปรุงแนวทางการสอนภาษาอังกฤษกันตั้งแต่ นักศึกษา เริ่มเข้ามาศึกษาในวิทยาลัยเลยทีเดียว

ปัญหาอีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นปัญหาในการแสดงออกเช่นกัน นั่นคือ ปัญหาในด้านการพูดซึ่งเกี่ยวข้องกับในด้านการฟังด้วย ปัญหาในด้านนี้มีความรุนแรงรองลงมาจากในด้านการเขียนโดยพิจารณาจากอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีปัญหาในด้านการฟังและพูด ซึ่งมีอยู่ต่ำกว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีปัญหาในด้านการเขียน ปัญหาจะปรากฏอยู่มากในชั้นปีต้น ๆ แต่จะลดน้อยลงในชั้นปีที่สูงขึ้น และนักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนมาตั้งแต่โรงเรียน เดิมจะประสบปัญหาในด้านการฟังและการพูดมากกว่านักศึกษาที่เรียนดี ด้วยเหตุนี้ จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องเสริมสร้างความเข้าใจให้กับนักศึกษาใหม่ในเรื่องของหลักภาษาและคำศัพท์ และจะต้องให้นักศึกษาได้คุ้นเคยกับการฟัง และการแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ในชั้นปีที่ ๑ เพื่อให้ นักศึกษาได้ยินได้ฟังประโยคภาษาอังกฤษตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนแทนที่จะฝึกการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษาเมื่อเข้ามาอยู่ในชั้นปีที่ ๓ แล้ว และผลก็ได้ปรากฏแล้วว่า นักศึกษาชั้นปีที่สูงขึ้น มีความสามารถในการฟังดีกว่าชั้นปีต้น ๆ นั้น ส่วนหนึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากโอกาสในการฟังเสียงภาษาอังกฤษมีมากกว่านั่นเอง

บทที่ ๘

ความต้องการของนักศึกษาจากการเรียนภาษาอังกฤษ

ในบทที่แล้ว เราได้ทราบถึงปัญหาในด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ในบทนี้จะได้พูดถึงสิ่งที่นักศึกษาต้องการจากการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้สอนจะได้พิจารณาปรับปรุงเพิ่มเติม นอกเหนือไปจากการแก้ไขสิ่งที่เราเห็นว่า เป็นปัญหา ในบรรดาส่งที่กล่าวว่าเป็นความต้องการเหล่านี้ ได้แก่ ทักษะที่นักศึกษามีความรู้ถึงว่าต้องการปรับปรุงมากที่สุด คาบเวลาที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลต่อสัปดาห์ ภาษาที่ผู้สอนควรใช้ในการสอน วิธีการที่ใช้สอน การสอนการอ่าน และการสอน เขียนต่อไปนี้จะพิจารณาในแต่ละประเด็น

ทักษะที่นักศึกษาต้องการปรับปรุงมากที่สุด

ทักษะที่นักศึกษาของวิทยาลัย ต้องการปรับปรุงมากที่สุดคือ ทักษะในด้านการพูด (ร้อยละ ๕๕) รองลงมาได้แก่ทักษะในด้านการฟัง (ร้อยละ ๒๑) ติดตามด้วยทักษะในด้านการเขียน (ร้อยละ ๑๔) และ น้อยที่สุดคือทักษะในด้านการอ่าน (ร้อยละ ๘) ความต้องการดังกล่าวสอดคล้องกับลักษณะปัญหาที่นักศึกษา เผชิญอยู่เพียงแต่การจัดระดับความสำคัญแตกต่างกัน กล่าวคือ ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะประสบปัญหาในด้านการเขียน มากกว่าปัญหาในด้านการพูดก็ตาม แต่นักศึกษาส่วนใหญ่กลับมีความเห็นว่าต้องการปรับปรุงทักษะในด้านการพูดมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาเห็นว่า ทักษะในด้านการพูด เป็นทักษะที่นักศึกษาจะต้องใช้บ่อยกว่าทักษะการเขียน ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และเป็นทักษะที่ต้องการการโต้ตอบโดยฉับพลันมากกว่าทักษะในการเขียน

เมื่อพิจารณาจำแนกตามชั้นปีจะยังลงพบว่า ทักษะในด้านการพูด เป็นทักษะที่นักศึกษาทุกชั้นปีต้องการปรับปรุงมากที่สุด และยิ่งชั้นปีสูงขึ้น จำนวนผู้ที่ต้องการปรับปรุงทักษะในด้านการพูดก็มีสูงเพิ่มขึ้น ทักษะในด้านการฟังยังคงเป็นที่ต้องการปรับปรุงรองลงมาจากทักษะในด้านการพูด และก็เช่นเดียวกัน จำนวนของผู้ที่ต้องการฝึกทักษะในด้านนี้ก็มีเพิ่มมากขึ้นในชั้นปีที่สูงขึ้น สำหรับทักษะในการเขียน นั้น นักศึกษาต้องการฝึกฝนมากรองลงมาจากการพูดและการฟัง และเป็นที่น่าสังเกตว่า นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๑ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการฝึกทักษะในด้านการเขียน อยู่สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ทั้งนี้ เนื่องจากนักศึกษาในชั้นปีต้นๆ ต้องการปูพื้นฐานทางด้านภาษา โดยการใช้การเขียนประโยค และแสดงออกโดยการเขียนประโยค และแสดงออกโดยการเขียนเรียงความก่อนที่จะแสดงออกโดยทางการพูดและเมื่อนักศึกษามีความรู้สึกมั่นใจในด้านความสามารถทางการเขียนเพียงพอแล้ว จึงจะสนใจการฝึกที่จะแสดงออกโดยทางการพูด รายละเอียดปรากฏอยู่ในตารางที่ ๘ - ๑

ตารางที่ ๘-๑ ทักษะที่ต้องการปรับปรุงจำแนกตามชั้นปี

ทักษะที่ต้องการปรับปรุง	ชั้นปี		
	๑ %	๒ %	๓ %
การฟัง	๑๗	๒๐	๓๐
การพูด	๔๔	๔๙	๕๕
การอ่าน	๑๖	๗	-
การเขียน	๑๖	๒๐	๖
การฟังและการพูด	๑	๒	๖
ทั้ง ๔ ทักษะ	๓	๑	๒
รวม	(๒๓๖)	(๑๔๒)	(๑๓๐)

เมื่อจำแนกตามความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ หรือผลการเรียนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษอ่อนกับกลุ่มที่เรียนดี มีความต้องการในบางทักษะแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีความต้องการฝึกทักษะ ในด้านการฟัง และพูดมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อน และค่อนข้างอ่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะในด้านการฟัง นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี มีผู้ที่ต้องการฝึกทักษะในด้านการฟังถึงร้อยละ ๓๒ ในขณะที่ผู้ที่มีผลการเรียนอ่อน ต้องการฝึกทักษะการฟังเพียงร้อยละ ๒๐ เท่านั้น นอกจากนี้ผู้ที่มีผลการเรียนอ่อนยังสนใจที่จะฝึกการพูดน้อยกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนปานกลาง และผลการเรียนดี ในกลุ่มที่เรียนอ่อนมีความสนใจที่จะฝึกทักษะในด้านการอ่านและการเขียนมากกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนในชั้นปานกลางและในชั้นดี ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าในกลุ่มเรียนอ่อนต้องการที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้าง เพื่อสร้างพื้นฐานภาษาอังกฤษโดยการฝึกอ่านและเขียนให้ดีพอก่อนที่จะฝึกการพูดและฟัง รายละเอียดทั้งหมดสรุปอยู่ในตารางที่ ๘-๒

ตารางที่ ๘-๒ ทักษะที่ต้องการปรับปรุงจำแนกตามผลการเรียนภาษาอังกฤษ

ทักษะที่ต้องการปรับปรุง	ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ			
	F %	D %	C %	B และ A %
การฟัง	๒๐	๑๔	๒๑	๓๒
การพูด	๔๔	๕๓	๕๓	๕๑
การอ่าน	๑๘	๑๐	๖	-
การเขียน	๑๖	๑๔	๑๓	๑๒
การฟังและการพูด	-	๒	๔	๖
การอ่านและการเขียน	๑	-	-	-
ทั้ง ๔ ทักษะ	๑	๓	๓	-
รวม	(๑๑๖)	(๑๔๓)	(๑๒๔)	(๖๙)

คาบ เวลาที่ต้องการเพื่อเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผล

ปัจจุบันนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และ ๒ มีคาบเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ๓ คาบต่อสัปดาห์ สำหรับ นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ และ ๔ มีคาบเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ๕ คาบต่อสัปดาห์ จากผลสำรวจความต้องการ ของนักศึกษาได้พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ ๔๒) ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ๓ คาบต่อสัปดาห์ อีกกลุ่มหนึ่ง (ร้อยละ ๓๔) ต้องการเรียนวิชานี้ ๕ คาบต่อสัปดาห์ เมื่อพิจารณาจำแนกความต้องการ ความชั้นปี ปรากฏว่ามีความต้องการคาบเวลาเรียนแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ส่วนใหญ่ ร้อยละ ๔๓ ต้องการเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ ๔ คาบ ซึ่งเป็นความต้องการในระดับที่สูงกว่านักศึกษา ชั้นปีที่ ๒ และชั้นปีที่ ๓ นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ อีกกลุ่มหนึ่ง คือร้อยละ ๔๒ มีความพอใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ๓ คาบต่อสัปดาห์ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ส่วนใหญ่คือเกือบครึ่งหนึ่งของนักศึกษาชั้นปีนี้ ต้องการที่จะ เรียนภาษาอังกฤษ ๓ คาบต่อสัปดาห์ อีกกลุ่มหนึ่ง ร้อยละ ๓๕ ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ๔ คาบต่อสัปดาห์ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่มากกว่าที่วิทยาลัยกำหนดให้เรียน นักศึกษาศึกษาชั้นปีที่ ๓ ส่วนใหญ่ คือร้อยละ ๓๕ ต้องการเรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ ๔ คาบ ซึ่งน้อยกว่าระยะเวลาที่วิทยาลัยกำหนด ร้อยละ ๑๖ ของ นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ พอใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ๕ คาบต่อสัปดาห์ จากข้อมูลที่ปรากฏจึงกล่าวได้ว่า นักศึกษาปีที่ ๑ ส่วนใหญ่ต้องการเวลาเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าที่วิทยาลัยกำหนดให้ คือให้เป็น ๔ คาบ ต่อสัปดาห์ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษามีความรู้สึกว่าต้องการจะปูพื้นฐานภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นเพื่อที่จะศึกษาสูง ขึ้นต่อไป ส่วนนักศึกษาปีที่ ๒ ส่วนใหญ่ ซึ่งต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพียง ๓ คาบต่อสัปดาห์นั้นอาจจะ เห็นว่า ไม่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานเพิ่มเติมอีก ดังนั้นเวลา ๓ คาบต่อสัปดาห์จึงเป็นเวลา ที่เพียงพอ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ มีแนวโน้มที่ทำให้เห็นว่าต้องการเวลาเรียนภาษาอังกฤษน้อยลง คือ เป็น ๔ คาบต่อสัปดาห์แทนที่จะเป็น ๕ คาบต่อสัปดาห์ สิ่งนี้อาจจะเป็นเครื่องชี้ว่า นักศึกษาอาจจะเห็นว่า เนื้อหาตามหลักสูตรสามารถจะเรียนรู้ได้ในระยะเวลาเพียง ๔ คาบต่อสัปดาห์ แนวโน้มดังกล่าวอาจจะ เป็นเครื่องชี้ได้อีกทางหนึ่งว่า ควรมีการปรับปรุงเนื้อหาสำหรับหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับชั้นปีที่ ๓ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๔-๓

ตารางที่ ๔-๓ คาบ เวลาที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามชั้นปีของนักศึกษา

คาบ เวลาที่นักศึกษาต้องการเรียน ภาษาอังกฤษต่อสัปดาห์	ชั้นปี		
	๑ %	๒ %	๓ %
หนึ่งคาบ	-	๑	๒
สองคาบ	๘	๘	๑๓
สามคาบ	๔๒	๔๔	๓๒
สี่คาบ	๔๓	๓๕	๓๘
ห้าคาบ	๖	๖	๑๖
รวม	(๒๓๘)	(๑๕๒)	(๑๒๘)

เมื่อพิจารณาจำแนกตามคณะวิชาจะเห็นความแตกต่างในด้านความต้องการคาบเวลาของการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผล นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่ ร้อยละ ๔๗ ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ๔ คาบต่อสัปดาห์ สำหรับนักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจที่ต้องการเรียน ๔ คาบต่อสัปดาห์มีร้อยละ ๔๐ และคณะวิชาการบัญชี มีร้อยละ ๓๔ สำหรับคณะนิติศาสตร์มีร้อยละ ๓๖ จากภาพโดยทั่วไป พอสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่ของทุกคณะต้องการเวลาเรียนภาษาอังกฤษระหว่าง ๓ ถึง ๔ ชั่วโมง ซึ่งจะได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ มีสิ่งที่น่าสนใจ ๒ ประการ สำหรับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ และคณะวิชาการบัญชี กล่าวคือนักศึกษาคณะนิติศาสตร์มีแนวโน้มที่แสดงว่ามีความต้องการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่ากลุ่มอื่น โดยจะเห็นได้ว่า ร้อยละ ๑๔ ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพียง ๒ คาบ ต่อสัปดาห์ ในขณะที่นักศึกษาคณะวิชาการบัญชีที่มีความต้องการอย่างเดียวกันนี้ มีอยู่น้อยมากคือเพียงร้อยละ ๕ เท่านั้น นักศึกษาคณะวิชาการบัญชี เป็นกลุ่มที่มีผู้ที่มีความต้องการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มอื่นโดยพิจารณาจากอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ๔ คาบต่อสัปดาห์ ซึ่งมีอยู่สูงถึงร้อยละ ๑๔ เมื่อเทียบกับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ซึ่งมีอยู่เพียงร้อยละ ๒ เท่านั้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๔-๔

ตารางที่ ๔-๔ คาบ เวลาที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษจำแนกตามคณะวิชา

คาบ เวลาที่นักศึกษาต้องการเรียน ภาษาอังกฤษต่อสัปดาห์	คณะวิชา			
	บริหาร %	บัญชี %	เศรษฐฯ %	นิติฯ %
หนึ่งคาบ	๑	-	-	๔
สองคาบ	๑๐	๕	๑๐	๑๔
สามคาบ	๔๒	๔๓	๓๔	๓๔
สี่คาบ	๔๐	๓๔	๔๗	๓๖
ห้าคาบ	๗	๑๔	๔	๒
รวม	(๓๒๔)	(๔๗)	(๔๔)	(๔๗)

ภาษาที่ใช้ในการสอน

เมื่อดูแนวโน้มโดยทั่วไป นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ ๗๑ ต้องการให้ผู้สอนใช้ภาษาไทยบ้าง เป็นบางครั้งในการสอนแต่พยายามให้พูดภาษาอังกฤษให้มากกว่าภาษาไทยรองลงมา ร้อยละ ๑๖ ต้องการให้ใช้ภาษาอังกฤษล้วนในการสอน อีกร้อยละ ๑๒ ต้องการให้ใช้ทั้ง ๒ ภาษา แต่ให้พูดไทยให้มากกว่าภาษาอังกฤษ และร้อยละ ๑ ต้องการให้แปลเป็นไทยทั้งหมด จึงสรุปได้ว่า แนวโน้มความต้องการของนักศึกษาต้องการได้ยินได้ฟังภาษาอังกฤษให้มากที่สุด และต้องการคำแปลหรือคำอธิบายคำศัพท์หรือส่วนที่ยาก ๆ เป็นภาษาไทย ความต้องการวิธีการสอนในลักษณะดังกล่าวนี้ มีอยู่มาก เกือบจะเท่ากันในทุกชั้นปี อาจกล่าวได้ว่าภาษาไทยยังคงมีความจำเป็นในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ก็ตระหนักดี

ว่า พวกเขาต้องการให้ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษให้มากกว่าภาษาไทย อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่แสดงอยู่ในตารางที่ ๔-๕ แสดงให้เห็นแล้วว่า นักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้น จำนวนผู้ที่ต้องการได้ฟังภาษาอังกฤษล้วน ๆ ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษมีมากขึ้นโดยลำดับ และในทำนองเดียวกัน จำนวนผู้ต้องการให้ผู้สอนพูดไทยให้มากกว่าอังกฤษ ก็จะลดลงตามลำดับด้วย

ตารางที่ ๔-๕ ภาษาที่ใช้ในการสอนจำแนกตามชั้นปี

ภาษาที่ต้องการให้ใช้ในการสอน	ชั้นปี		
	๑ %	๒ %	๓ %
ใช้อังกฤษล้วน	๑๐	๑๘	๒๒
พูดอังกฤษให้มากกว่าไทย	๗๒	๖๔	๗๒
พูดไทยให้มากกว่าอังกฤษ	๑๗	๑๑	๖
พูดไทยให้มากที่สุด	๑	๑	--
รวม	(๒๓๗)	(๑๕๒)	(๑๓๐)

ความต้องการในเรื่องของภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการสอนยังแตกต่างกันออกไปตามคณะและสาขาวิชา ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่ทุกคณะยังต้องการให้ใช้ภาษาไทยบ้างในการสอน แต่เมื่อพิจารณาแต่ละคณะแล้ว ความต้องการดังกล่าวมีมากที่สุดในกลุ่มนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด (ร้อยละ ๗๒) คณะบริหารธุรกิจ สาขาการเงิน (ร้อยละ ๗๐) รองลงมาได้แก่ คณะนิติศาสตร์ (ร้อยละ ๖๔) และคณะเศรษฐศาสตร์ (ร้อยละ ๕๖) นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการบริหารงานบุคคล นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ และนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการให้ใช้ภาษาอังกฤษล้วนอยู่ใกล้เคียงกัน คือประมาณร้อยละ ๒๒ การสอนด้วยวิธีนี้จะให้ประโยชน์น้อยที่สุดแก่นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด ซึ่งมีผู้ต้องการให้ใช้ภาษาอังกฤษล้วนในการสอนเพียง ร้อยละ ๘ เท่านั้น จึงสรุปได้ว่า วิธีการสอนที่จะให้ประโยชน์มากที่สุดสำหรับทุกคณะ ก็คือการสอนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ และใช้ภาษาไทยบ้างเป็นบางครั้ง รายละเอียดปรากฏอยู่ในตารางที่ ๔-๖

ตารางที่ ๘-๖ ภาษาที่ใช้ในการสอนจำแนกตามคณะและสาขาวิชา

ภาษาที่ต้องการให้ใช้ ในการสอน	คณะและสาขาวิชา					
	การเงิน %	บุคคล %	ตลาด %	บัญชี %	เศรษฐฯ %	นิติฯ %
ใช้อังกฤษล้วน	๑๓	๒๒	๗	๑๖	๒๒	๒๑
พูดอังกฤษมากกว่าไทย	๗๐	๗๑	๘๕	๗๔	๕๖	๖๔
พูดไทยมากกว่าอังกฤษ	๑๖	๗	๑๑	๑๐	๒๐	๑๑
พูดไทยให้มากที่สุด	๑	-	-	-	๒	๔
รวม	(๑๖๑)	(๗๖)	(๘๒)	(๘๗)	(๕๐)	(๔๗)

ภาษาที่ใช้ในการสอน ยังขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนภาษาของนักศึกษาอีกด้วย นักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลางลงไปจนถึงขึ้นอ่อนมาก ส่วนใหญ่ต้องการให้ใช้ภาษาไทยประกอบบ้าง ในขณะที่ผู้สอนสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาที่เรียนดีในวิชาภาษาอังกฤษนั้น จำนวนกว่าครึ่งหนึ่งเล็กน้อย ที่พอใจกับการสอนในวิธีนี้ แต่อัตราส่วนของผู้ที่ต้องการให้ผู้สอนใช้ภาษาไทยบ้างในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนดี ก็ยังต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ ร้อยละ ๓๕ ของนักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นดี ต้องการให้ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษล้วนในการสอน อัตราส่วนของผู้ที่มีความต้องการดังกล่าวลดน้อยลงไปเรื่อย ๆ ในกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาลดน้อยลง จะเห็นได้ว่า ร้อยละ ๒๑ ของผู้ที่มีผลการเรียนปานกลาง ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอังกฤษล้วน และร้อยละ ๑๐ ของกลุ่มที่อ่อนภาษาอังกฤษต้องการการสอนด้วยวิธีนี้ นอกจากนี้ ยังพบอีกด้วยว่า ในกลุ่มอ่อนภาษาอังกฤษมากจะมีอัตราส่วนของผู้ที่ต้องการให้ผู้สอนใช้ภาษาไทยให้มากกว่าภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มอื่นทั้งหมด คือ ร้อยละ ๑๘ เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีผลการเรียนดี ซึ่งมีผู้ที่ต้องการให้ผู้สอนใช้ภาษาไทยให้มากกว่าภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ ๕ เท่านั้น จากผลของการศึกษาดังกล่าว อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าการสอนเป็นภาษาอังกฤษล้วน จะไม่ได้ผลเต็มที่สำหรับกลุ่มที่มีผลการเรียนอ่อนหรืออ่อนมาก เพราะวิธีการนี้จะสนองความต้องการของนักศึกษาเป็นส่วนน้อยเท่านั้น และในบางกรณีอาจจะต้องใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ สำหรับในกลุ่มที่มีผลการเรียนปานกลาง และผลเรียนดีนั้น การใช้ภาษาอังกฤษล้วน และใช้ภาษาไทยประกอบบ้างเพื่อแปลศัพท์หรือสำนวนที่ยากจะ เป็นวิธีการที่ดีที่สุด ผลการวิจัยแสดงอยู่ในตารางที่ ๘-๗

ตารางที่ ๘-๗ ภาษาที่ใช้ในการสอน จำแนกตามความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ

ภาษาที่ต้องการให้ใช้ในการสอน	ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ			
	F %	D %	C %	B และ A %
ใช้อังกฤษล้วน	๘	๑๐	๒๑	๓๕
พูดอังกฤษมากกว่าไทย	๗๑	๗๖	๗๓	๕๖
พูดไทยมากกว่าอังกฤษ	๑๘	๑๓	๖	๔
พูดไทยให้มากที่สุด	๓	๑	-	-
รวม	(๑๑๘)	(๑๘๑)	(๑๓๑)	(๖๘)

วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ ๘๒ ต้องการให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน (Student Centre) คือเป็นผู้พูด ผู้กระทำกิจกรรมในการเรียนมากกว่าตัวผู้สอน หรืออีกนัยหนึ่งคือต้องการให้ผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำหรือผู้ควบคุมกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนี้จะมีเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามชั้นปีที่เพิ่มขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งยิ่งนักศึกษาเรียนในชั้นปีที่สูงขึ้นเท่าไร พวกเขาต้องการที่จะเป็นผู้แสดง ผู้ที่กระทำในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่านั้น ข้อมูลยังได้ยืนยันให้เห็นอีกด้วยว่า อัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการให้ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอนจะลดลงเรื่อย ๆ ในขณะที่นักศึกษาศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้น ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากว่านักศึกษาในชั้นปีที่ ๑ ต้องการพื้นฐานโครงสร้างทางภาษาศัพท์ การอ่าน และการเขียน จึงต้องการการสอนในแบบบรรยายมากกว่านักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้น ข้อมูลแสดงอยู่ในตารางที่ ๘-๘

ตารางที่ ๘-๘ วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ จำแนกตามชั้นปี

วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ	ชั้นปี		
	๑ %	๒ %	๓ %
ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	๗๕	๘๖	๘๒
ผู้สอนเป็นศูนย์กลาง	๒๑	๑๑	๖
อื่น ๆ	๔	๓	๒
รวม	(๒๒๐)	(๑๔๗)	(๑๓๑)

ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่จะต้องการการสอนแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางก็ตาม แต่ความต้องการก็ยังมี ความแตกต่างกันออกไปตามคณะและสาขาวิชา กล่าวคือ วิธีการสอนแบบนี้เป็นที่ต้องการของนักศึกษา คณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาบริหารงานบุคคล มากที่สุด คือร้อยละ ๕๑ รองลงมาได้แก่ คณะเศรษฐศาสตร์ ร้อยละ ๔๐ คณะวิชาการบัญชีร้อยละ ๔๖ และคณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาการเงิน ร้อยละ ๔๔ สำหรับนักศึกษา คณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด และนักศึกษา คณะนิติศาสตร์ ต้องการ การสอนด้วยวิธีนี้น้อยกว่าคณะอื่น คือ ร้อยละ ๓๑ และร้อยละ ๓๒ ตามลำดับ นักศึกษาทั้งสองคณะนี้มีอัตรา ส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการการสอนภาษาอังกฤษแบบมีครูเป็นศูนย์กลางอยู่ค่อนข้างสูง เมื่อเทียบกับคณะอื่น ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการในด้าน เนื้อหาของการสอนว่า นักศึกษาสองกลุ่มนี้อาจต้องการพื้นฐาน ด้านโครงสร้างของภาษา ศัพท์ และการอ่านการเขียน ซึ่งต้องการการสอนในแบบบรรยายมากกว่าคณะ อื่น ข้อมูลสรุปอยู่ในตารางที่ ๔-๕

ตารางที่ ๔-๕ วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการจำแนกตามคณะ และสาขาวิชา

วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการ	คณะและสาขาวิชา					
	การเงิน	บุคคล	ตลาด	บัญชี	เศรษฐ	นิติ
	%	%	%	%	%	%
ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	๔๔	๔๑	๓๑	๔๖	๔๐	๓๒
ผู้สอนเป็นศูนย์กลาง	๑๓	๗	๒๓	๑๓	๘	๒๒
อื่น ๆ	๓	๓	๖	๑	๒	๗
รวม	(๑๕๕)	(๗๔)	(๘๖)	(๔๒)	(๔๘)	(๔๖)

วิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนเป็นวิธีการที่นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี ส่วนใหญ่ต้องการ อัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ จะลดลงเรื่อย ๆ ตามระดับความสามารถทางการเรียนของนักศึกษา นักศึกษากลุ่มที่เรียนอ่อนมากจำนวนกว่าครึ่งหนึ่งเล็กน้อย (ร้อยละ ๕๔) ต้องการการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการนี้ ร้อยละ ๓๑ ของนักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อนมาก ยังคงพอใจกับการสอนภาษาอังกฤษแบบที่มีผู้สอนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน คือครูเป็นผู้พูด และนักเรียนเป็นผู้ฟังและจด จากลักษณะที่ปรากฏดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนอ่อนมาก ยังคงต้องการการฝึกฝนในด้านโครงสร้างภาษาและคำศัพท์ ก่อนที่จะมีส่วนในการทำกิจกรรมทางการเรียนโดยมีผู้เรียนเป็นผู้แสดงเอง อัตราส่วนของผู้ที่มีความต้องการการสอนแบบให้ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอนนั้นลดลงเรื่อย ๆ ตามระดับความสามารถในการเรียนของนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น ปรากฏการณ์ในตนเองเดียวกันปรากฏให้เห็นอีก เมื่อพิจารณากลุ่มนักศึกษาที่มีความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน กล่าวคือ ยิ่งนักศึกษามีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่าไร อัตราส่วนของผู้

ที่ต้องการการสอนภาษาอังกฤษ แบบที่มีผู้เรียน เป็นศูนย์กลางก็มีเพิ่มมากขึ้นด้วย อาจจะสรุปได้ว่าวิธี การสอนแบบนี้ เป็นความต้องการของนักศึกษาส่วนใหญ่ ยกเว้นนักศึกษาที่มีผลการเรียนโดยทั่วไปอ่อน และนักศึกษาที่อ่อนภาษาอังกฤษ ซึ่งต้องการเนื้อหาวิชาที่แตกต่างออกไป จึงยังคงต้องการวิธีการสอน ในแบบที่ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอนอยู่ รายละเอียดสรุปอยู่ในตารางที่ ๘ - ๑๐

ตารางที่ ๘-๑๐ วิธีการสอนที่นักศึกษาต้องการจำแนกตามผลการเรียนโดยทั่วไป และ ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการสอนที่นักศึกษา ต้องการ	ผลการเรียนโดยทั่วไป			ผลการเรียนภาษาอังกฤษ				
	อ่อนมาก %	อ่อน %	ปานกลาง %	F %	D %	C %	B และ A %	
ผู้เรียน เป็นศูนย์กลาง	๕๘	๗๖	๘๘	๙๑	๗๑	๘๐	๘๐	๙๖
ผู้สอน เป็นศูนย์กลาง	๓๑	๒๑	๑๑	๕	๒๒	๑๗	๕	๓
อื่น ๆ	๑๑	๓	๒	๔	๖	๓	๒	๑
รวม	(๒๙)	(๑๕๖)	(๒๒๖)	(๔๙)	(๑๒๒)	(๑๗๙)	(๑๓๐)	(๖๙)

ความต้องการในด้านการสอนอ่าน

นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ ๘๐ ต้องการให้ผู้สอนอธิบาย เรื่องที่ผู้สอนให้อ่าน เป็นภาษาอังกฤษ อย่างง่าย ๆ ร้อยละ ๑๓ ต้องการให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่แต่ให้แปลเฉพาะศัพท์ยาก ๆ ร้อยละ ๑๘ ต้องการให้แปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาจำแนกตามชั้นปีแล้ว พบว่ามีความแตกต่างกันในแง่ของความต้องการ นักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้น ตั้งแต่ปีที่ ๒ เป็นต้นไป จะมีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการให้ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษล้วนในชั้นเรียนการอ่าน นักศึกษาปีที่หนึ่งจำนวนไม่น้อยต้องการให้ผู้สอนแปลภาษาไทยให้ฟังทั้งหมด อย่างไรก็ตามความต้องการดังกล่าวก็ลดลงเรื่อย ๆ ในชั้นปีที่สูงขึ้น จากตารางที่ ๘-๑๐ จะเห็นได้ว่า ร้อยละ ๒๖ ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ต้องการให้ผู้สอนแปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด แต่นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ที่ต้องการวิธีการสอนอ่านอย่างนี้มีเพียงร้อยละ ๙ เท่านั้น นักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้นไม่นิยมการสอนแบบแปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด หากแต่ต้องการได้ยินได้ฟังภาษาอังกฤษให้มากที่สุด และในกรณีที่ เป็นคำศัพท์ยาก นักศึกษาก็ชอบที่จะให้ผู้สอนแปลเฉพาะคำศัพท์ที่ยากให้ฟังเท่านั้น จึงจะเห็นได้จากว่าร้อยละ ๑๘ ของนักศึกษาปีที่ ๓ ต้องการให้ผู้สอนแปลเฉพาะคำศัพท์ที่ยาก แต่ร้อยละ ๑๒ ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ มีความต้องการอย่างเดียวกัน

ตารางที่ ๘-๑๑ ความต้องการในด้านการสอนอ่าน จำแนกตามชั้นปี

ภาษาที่ต้องการให้ใช้	ชั้นปี		
	๑ %	๒ %	๓ %
ใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ	๖๓	๗๖	๗๔
แปลเป็นไทยเฉพาะศัพท์ยาก	๑๒	๑๐	๑๘
แปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด	๒๖	๑๔	๘
รวม	(๒๒๕)	(๑๕๑)	(๑๒๔)

ความต้องการในด้านภาษาที่ใช้ในการสอนอ่าน นอกจากจะแตกต่างกันในแต่ละชั้นปีแล้ว ยังแตกต่างกันไปตามคณะและสาขาวิชาอีกด้วย ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่ของนักศึกษาทุกคณะและสาขาวิชา ต้องการจะให้ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษล้วนในการสอนอ่าน แต่ตึกเรียนของความนิยมในวิธีก็ยังมีไม่เท่ากัน ดังจะเห็นได้ว่า นักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล นิยมวิธีนี้มากที่สุด (ร้อยละ ๘๓) รองลงมาได้แก่ นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ (ร้อยละ ๘๐) และคณะวิชาการบัญชี (ร้อยละ ๗๓) นักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการเงิน และการตลาด มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่นิยมการสอนด้วยวิธีการดังกล่าวต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ คือมีร้อยละ ๖๒ เท่ากัน สำหรับนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ซึ่งมีผู้ที่นิยมการสอนอ่านโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นอังกฤษมาก เป็นอันดับที่ ๔ (ร้อยละ ๗๐) รองลงมาจากคณะวิชาการบัญชีก็ตาม ยังมีนักศึกษาอีกส่วนหนึ่งที่ไม่พร้อมที่จะรับการสอนด้วยวิธีนี้ ประมาณหนึ่งในสี่ของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ต้องการให้ผู้สอนแปลบทความภาษาอังกฤษที่ใช้อ่านเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด คณะที่มีผู้ที่ต้องการสอนด้วยวิธีนี้ ในอัตราส่วนที่รองลงมา ได้แก่ คณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการเงิน (ร้อยละ ๒๑) และสาขาวิชาการตลาด (ร้อยละ ๑๔) รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๘-๑๒

ตารางที่ ๘-๑๒ ความต้องการในด้านการสอนอ่าน จำแนกตามคณะและสาขาวิชา

ภาษาที่ต้องการใช้	คณะและสาขาวิชา					
	การเงิน %	บุคคล %	ตลาด %	บัญชี %	เศรษฐฯ %	นิติฯ %
ใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ	๖๒	๘๓	๖๒	๗๓	๘๐	๗๐
แปลเป็นไทยเฉพาะศัพท์ยาก	๑๗	๘	๒๐	๑๓	๒	๘
แปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด	๒๑	๙	๑๘	๑๔	๑๘	๒๒
รวม	(๑๕๔)	(๗๖)	(๙๒)	(๙๕)	(๔๔)	(๕๒)

การทราบผลการเรียนในโรงเรียนเดิมของนักศึกษาจะมีส่วนช่วยอย่างมากในการพิจารณาว่าสมควรจะใช้ภาษาอังกฤษล้วนในการสอนการอ่านหรือไม่ จากข้อมูลที่แสดงอยู่ในตารางที่ ๘-๑๓ จะสรุปได้ว่า ยิ่งนักศึกษามีผลการเรียนในโรงเรียนเดิมดีมากเท่าไรก็จะต้องการให้ผู้สอนสอนการอ่านโดยใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่านั้น จะเห็นได้ว่าในกลุ่มเด็กที่เรียนอ่อนร้อยละ ๖๓ ต้องการการสอนอ่านเป็นภาษาอังกฤษล้วน ในขณะที่กลุ่มเด็ก เรียนดี ถึงร้อยละ ๘๓ ต้องการการสอนแบบเดียวกันนี้ ในกลุ่มเด็กเรียนอ่อนจำนวนไม่น้อย คือประมาณหนึ่งในสี่ต้องการให้ผู้สอนแปลเรื่องที่ให้อ่าน เป็นไทยให้ฟังทั้งหมด แต่กลุ่มเด็กเรียนดีที่ชอบการสอนแบบนี้มีเพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้น ปรัชญาการนี้ ในทำนองเดียวกันยังถูกยืนยันให้เห็นจากความสัมพันธ์ ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษกับความต้องการในด้านภาษาที่ใช้ในการสอนอ่าน กล่าวคือ ยิ่งนักศึกษารเรียนภาษาอังกฤษดีมากเท่าไร ก็จะต้องการให้ผู้สอนสอนการอ่านโดยใช้ภาษาอังกฤษล้วนมากขึ้นเพียงนั้น และในกลุ่มเด็กที่อ่อนภาษาอังกฤษ เราก็จะพบว่า มีนักศึกษาที่ต้องการการสอนอ่านโดยให้แปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด มากกว่ากลุ่มอื่นทั้งหมด จึงกล่าวได้ว่าความจำเป็นในการใช้ภาษาไทยจะลดน้อยลงไปตามความสามารถในทางการเรียนในวิชาทั่ว ๆ ไป และความสามารถในทางภาษาของผู้เรียน รายละเอียดสรุปอยู่ใน ตารางที่ ๘-๑๓

ตารางที่ ๘-๑๓ ความต้องการในด้านการสอนอ่าน จำแนกตามผลการเรียนในโรงเรียนเดิม และผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ภาษาที่ต้องการให้ใช้ในการสอนอ่าน	ผลการเรียนในโรงเรียนเดิม			ผลการเรียนภาษาอังกฤษ			
	อ่อน %	ปานกลาง %	ดี %	F %	D %	C %	B&A %
ใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ	๖๓	๗๑	๘๓	๔๔	๗๐	๘๐	๘๑
แปลเป็นไทย เฉพาะศัพท์ยาก ๆ	๑๑	๑๕	๗	๑๓	๑๕	๙	๑๓
แปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด	๒๖	๑๔	๑๐	๓๓	๑๕	๑๒	๖
รวม	(๑๑๒)	(๓๑๒)	(๓๐)	(๑๑๔)	(๑๘๔)	(๑๒๙)	(๖๙)

ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในการเขียน

จากการสำรวจพบว่า ในการเขียนเรียงความอังกฤษ นักศึกษาต้องการปรับปรุงความสามารถ และเพิ่มพูนความรู้ในบางด้าน ซึ่งได้แก่ ความรู้ในด้านไวยากรณ์ และคำศัพท์ และต้องการฝึกฝนในการเขียนให้มากขึ้น สัดส่วนของความต้องการสามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้ ร้อยละ ๒๕ ต้องการความรู้ในด้านไวยากรณ์ ซึ่งรวมถึงสำนวนและการทำแบบฝึกหัดด้วย ร้อยละ ๒๒ ต้องการความรู้ในเรื่องศัพท์ที่จะใช้ร้อยละ ๑๖ ต้องการให้มีการฝึกฝนในด้านการเขียนให้มากขึ้น ร้อยละ ๑๒ ต้องการความรู้ทั้งไวยากรณ์และศัพท์ประกอบกัน ร้อยละ ๙ ต้องการให้ผู้สอนให้ตัวอย่างเรียงความ ร้อยละ ๔ ต้องการให้มีการฝึกเล่าเรื่อง

ด้วยปากเปล่าก่อน จะเห็นได้ว่าความต้องการในชั้นพื้นฐานได้แก่ความรู้ในเรื่องไวยากรณ์และศัพท์
 สำนวน เมื่อพิจารณาในแต่ละชั้นปี จะเห็นความแตกต่างกันในด้านความต้องการบางประการ
 นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ มีผู้ที่ต้องการพื้นฐานทางไวยากรณ์มากพอ ๆ กับผู้ที่ต้องการความรู้ในด้านคำศัพท์
 และการฝึกฝนในการแต่งเรียงความ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ นั้น กลุ่มที่ต้องการความรู้ในด้าน
 ไวยากรณ์เป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด รองลงมาได้แก่ กลุ่มที่ต้องการความรู้ในเรื่องศัพท์ และกลุ่มที่ต้องการ
 ความรู้ทั้ง ๒ ด้านรวมกัน สิ่งที่น่าสังเกตก็คือนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ นั้น มีผู้ที่ต้องการความรู้ในด้านไวยากรณ์
 อยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ปรากฏการณ์ดังกล่าวสืบเนื่องไปจนถึงนักศึกษาชั้นปีที่ ๓
 ซึ่งมีผู้ที่ต้องการความรู้ในเรื่องไวยากรณ์อยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งเช่นกัน สำหรับใน
 ด้านคำศัพท์นั้นไม่น่าแปลกใจที่พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ต้องการเพิ่มพูนความรู้ในด้านนี้มากกว่าชั้นปีอื่น
 เนื่องจากความต้องการการเขียนขั้นสูง เช่น จดหมายธุรกิจ เป็นต้น สำหรับความต้องการในด้าน
 การฝึกหัดเขียนนั้นพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง และปีที่สามต้องการการฝึกหัดเขียนมาก เกือบจะเท่ากัน
 สิ่งนี้เป็นเครื่องชี้ว่านักศึกษาในสองชั้นปีนี้ ต้องการการฝึกเขียนให้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน รายละเอียดทั้งหมดสรุปอยู่ในตารางที่ ๘-๑๔

ตารางที่ ๘-๑๔ ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในการเขียนจำแนกตามชั้นปี

ความต้องการพื้นฐานในการเขียน	ชั้นปี		
	๑ %	๒ %	๓ %
ไวยากรณ์และแบบฝึกหัด	๒๐	๒๘	๒๔
ศัพท์	๒๒	๒๐	๒๔
ไวยากรณ์และศัพท์	๑๕	๑๗	๕
เรียงความปากเปล่า	๖	๑	๕
แต่เรื่องและเขียนบ่อย ๆ	๒๐	๑๑	๑๙
ให้มีตัวอย่างเรียงความ	๕	๑๖	๘
อื่น ๆ	๑๓	๗	๑๕
รวม	(๑๓๘)	(๑๐๔)	(๙๕)

นอกจากความต้องการในด้านการเขียนของนักศึกษาจะแตกต่างกันไปตามแต่ละชั้นปีแล้ว
 ยังพบอีกด้วยว่า นักศึกษาในแต่ละคณะและสาขาวิชายังมีความต้องการไม่เหมือนกัน นักศึกษาคณะ
 นิติศาสตร์ต้องการฝึกฝนในด้านไวยากรณ์ และแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์มากกว่านักศึกษาคณะและ
 สาขาวิชาอื่นทั้งหมด (ร้อยละ ๔๕) นักศึกษาคณะวิชาการบัญชีมีความต้องการ เช่น เดียวกันรองลงมา
 (ร้อยละ ๓๑) สำหรับในคณะอื่น ๆ มีความต้องการที่จะฝึกฝนในด้านคำศัพท์และสำนวนมากกว่าใน
 ด้านไวยากรณ์ ความต้องการดังกล่าว เป็นของนักศึกษาคณะวิชาบริหารธุรกิจในทุกสาขาวิชานักศึกษา

คณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาการเงิน และสาขาการตลาด มีความต้องการฝึกฝนในด้านคำศัพท์มากที่สุดเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ ๒๖ รองลงมา ได้แก่ สาขาวิชาการบริหารงานบุคคล (ร้อยละ ๒๒) นักศึกษาสาขาวิชาบริหารงานบุคคลนี้มีอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่ต้องการฝึกฝนในด้านไวยากรณ์พร้อม ๆ กับในด้านคำศัพท์มากที่สุด (ร้อยละ ๒๔) รายละเอียดสรุปอยู่ในตารางที่ ๔-๑๔

ตารางที่ ๔-๑๕ ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในการเขียนจำแนกตามคณะและสาขาวิชา

ความต้องการพื้นฐาน	คณะและสาขาวิชา					
	การเงิน	บุคคล	ตลาด	บัญชี	เศรษฐฯ	นิติฯ
ในการเขียน	%	%	%	%	%	%
ไวยากรณ์และแบบฝึกหัด	๒๔	๑๖	๒๑	๓๑	๑๗	๔๔
ศัพท์	๒๖	๒๒	๒๖	๑๘	๑๔	๑๓
ไวยากรณ์และศัพท์	๘	๒๔	๑๖	๖	๑๗	๗
เรียงความปากเปล่า	๒	๔	๔	๔	๑๑	๓
แต่งเรื่องและเขียนย่อๆ	๑๕	๕	๒๓	๑๕	๑๗	๑๓
ให้มีตัวอย่างเรียงความ	๕	๕	๒	๒๐	๘	๑๓
อื่น ๆ	๑๓	๑๖	๔	๗	๑๗	๗
รวม	(๑๐๗)	(๕๕)	(๕๗)	(๕๕)	(๓๖)	(๓๑)

เมื่อพิจารณาจำแนกตามผลการศึกษาในวิทยาลัย ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันในด้านความต้องการพื้นฐานในการเขียนระหว่างนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกัน นักศึกษาที่มีผลการเรียนอ่อน และอ่อนมากมีผู้ที่ต้องการฝึกฝนในด้านคำศัพท์และสำนวนมากที่สุด ส่วนในกลุ่มผู้ที่เรียนอ่อนมากนั้น ยังมีผู้ที่ต้องการพื้นฐานทั้งในด้านไวยากรณ์ และคำศัพท์ในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มอื่นทั้งหมด (ร้อยละ ๒๑) ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนในชั้นปานกลางและขั้นดี มีแนวโน้มในด้านความต้องการใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ส่วนใหญ่ของทั้งสองกลุ่มต้องการความรู้พื้นฐานในด้านไวยากรณ์ และแบบฝึกหัดไวยากรณ์มากกว่าอย่างอื่น รองลงมา ได้แก่ การฝึกฝนในเรื่องคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ ข้อแตกต่างระหว่างสองกลุ่มนี้อยู่ที่กลุ่มที่มีผลการเรียนปานกลางมีความต้องการฝึกฝนในเรื่องไวยากรณ์มากกว่ากลุ่มที่เรียนดี และมีอัตราส่วนของผู้ที่ต้องการการฝึกแต่งเรียงความให้บ่อยขึ้นในอัตราส่วนที่สูงกว่ากลุ่มที่เรียนดี ซึ่งมีผู้ที่ต้องการฝึกการแต่งในอัตราส่วนที่ต่ำกว่ากลุ่มอื่นใดทั้งหมด รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ ๔-๑๖

ตารางที่ ๘-๑๖ ความต้องการพื้นฐานของนักศึกษาในการเขียน จำแนกตามผลการศึกษา
ในวิทยาลัย

ความต้องการพื้นฐานในการเขียน	ผลการศึกษาในวิทยาลัย			
	อ่อนมาก %	อ่อน %	ปานกลาง %	ดี %
ไวยากรณ์และแบบฝึกหัด	๕	๑๖	๓๔	๒๔
ศัพท์	๒๖	๒๔	๒๑	๑๘
ไวยากรณ์และศัพท์	๒๑	๑๓	๘	๑๓
เรียงความปากเปล่า	๑๑	๕	๒	๓
แต่งเรื่องและเขียนย่อ ๆ	๑๑	๑๗	๑๔	๘
ให้มีตัวอย่างเรียงความ	๑๖	๘	๗	๑๘
อื่น ๆ	๑๑	๑๖	๘	๑๖
รวม	(๑๕)	(๔๘)	(๑๖๒)	(๓๘)

จากการศึกษาถึงความต้องการของนักศึกษาจากการเรียนภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ในทุกชั้นปีต้องการฝึกทักษะในด้านการพูดและการฟังมากที่สุด ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษควรจะใช้การสื่อความหมายระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักศึกษาคุ้นเคยกับเสียงภาษาอังกฤษ ระดับความยากควรจะทวีขึ้นตามชั้นปีที่สูงขึ้น สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ นั้น นอกจากการฝึกทักษะในด้านการพูดแล้ว ยังจำเป็นต้องฝึกทักษะในด้านการเขียนให้มากกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ด้วย นอกจากนี้ทักษะในการพูดจะต้องฝึกให้แก่ นักศึกษาทุกกลุ่มไม่ว่าจะมีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับใดก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่เรียนอ่อนจนถึงเรียนดี สำหรับในกลุ่มที่เรียนอ่อนมาก นอกจากการพูดและการฟังแล้วทักษะที่ต้องการฝึกในด้านอื่น ก็ได้แก่ การอ่าน และการเขียน ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ที่อ่อนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป

ในด้านคาบเวลาที่นักศึกษาต้องการเรียนภาษาอังกฤษควรจะให้ไม่น้อยกว่า ๓ คาบต่อสัปดาห์ และถ้าเป็นไปได้ควรจะเป็น ๔ คาบต่อสัปดาห์ นักศึกษาทุกชั้นปีล้วนแสดงความต้องการเวลาเรียนภาษาอังกฤษใกล้เคียงกัน คือ ๓-๔ คาบต่อสัปดาห์ ความต้องการดังกล่าวขัดแย้งกับความเป็นจริงสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ ซึ่งมีชั่วโมงภาษาอังกฤษ สัปดาห์ละ ๕ คาบ ความต้องการเวลาเรียนที่น้อยลงกว่าเดิม ชวนให้คิดว่าเนื้อหาที่วิทยาลัยให้แก่ นักศึกษาในชั้นปีที่ ๓ ไม่น่าสนใจหรือนักศึกษาอาจจะเห็นว่าเนื้อหาน้อยเกินไป ไม่คุ้มกับการใช้เวลาถึง ๕ คาบต่อสัปดาห์ ความต้องการที่นักศึกษาแสดงออกนี้ ทำให้ผู้บริหารและผู้รับผิดชอบวิชาภาษาอังกฤษปีที่ ๓ และ ๔ จะต้องทบทวนดูเนื้อหาวิชาและวิธีการสอน เสียใหม่ว่ามีข้อบกพร่องประการใดหรือไม่

ภาษาที่นักศึกษาส่วนใหญ่ที่ต้องการให้อาจารย์ผู้สอนใช้ ได้แก่ ภาษาอังกฤษ แต่ให้ใช้ภาษาไทยบ้างในบางครั้ง เช่น ในกรณีที่ เป็นศัพท์หรือสำนวนที่ยาก นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนแปลเป็นไทย ความต้องการดังกล่าวนี้มีแนวโน้มที่เกือบจะไม่แตกต่างกันทุกชั้นปี ส่วนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยนั้น เหมาะกับนักศึกษาบางกลุ่มในชั้นปีที่ ๓ และเป็นความต้องการของบางคณะซึ่งได้แก่ คณะวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาบริหารบุคคล และคณะเศรษฐศาสตร์เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกลุ่มที่มีผลการเรียนดี เท่านั้น

การเรียนการสอนแบบที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หรือแบบที่ผู้เรียนเป็นผู้พูดผู้กระทำกิจกรรมต่าง ๆ แทนที่ครูจะเป็นผู้กระทำ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนส่วนมากต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้น สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ประมาณหนึ่งในสี่ยังคงต้องการการสอนแบบผู้สอนเป็นศูนย์กลาง คือมีอาจารย์เป็นผู้พูดและนักศึกษาเป็นผู้ฟังและจด แสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มนี้ยังไม่มีความพร้อมที่จะแสดงออกหรือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ เพราะต้องการเรียนรู้กฎเกณฑ์โครงสร้างของภาษาโดยการบอกของอาจารย์ นักศึกษาที่มีผลการเรียนโดยทั่วไปอ่อน และภาษาอังกฤษอ่อนมีผู้ที่นิยมการเรียนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลางอยู่เป็นจำนวนมากกว่ากลุ่มอื่น

ในด้านการสอนอ่านผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อในการสอนในทุกชั้นปี ตั้งแต่ปีที่ ๑ เป็นต้นไป โดยอธิบายสิ่งที่นักศึกษารับรู้เป็นภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ แทนที่จะแปลให้ฟังเป็นภาษาไทย แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาเชื่อว่าวิธีการสอนดังกล่าวจะช่วยปรับปรุงความสามารถในการฟัง เมื่อเขาศึกษาสูงขึ้น อย่างไรก็ตามในชั้นปีที่ ๑ ยังคงจะต้องใช้ภาษาไทยบ้าง เพื่อช่วยให้นักศึกษาซึ่งส่วนมากยังไม่คุ้นกับการสอนเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาซึ่งมีผลการเรียนโดยทั่วไปอ่อน และผู้ที่อ่อนภาษาอังกฤษ ซึ่งประมาณ ๑ ใน ๓ ต้องการให้แปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด ผู้สอนควรจะใช้วิธีผ่อนปรน โดยการจัดโครงการการอ่าน เพื่อให้เหมาะสมกับความรู้ของนักศึกษา พร้อมทั้งจะต้องเสริมในด้านความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างทางด้านภาษาและคำศัพท์ แต่ไม่ควรที่จะบงการตามใจนักศึกษา โดยการแปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด หากแต่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษที่ง่าย ๆ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความเคยชินกับการเรียนแบบนี้

ในด้านการเขียนเรียงความอังกฤษนั้น นักศึกษาแทบทุกชั้นปี และทุกคณะวิชาต้องการการฝึกฝนในเรื่องโครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์ และคำศัพท์ มากที่สุด ความต้องการดังกล่าวยืนยันให้เห็นว่า นักศึกษามีพื้นฐานทั้งสองด้านอ่อน ผู้สอนจะต้อง เลิกหรือ เปลี่ยนความคิดเดิมที่ว่า นักศึกษาในชั้นอุดมศึกษาควรจะมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์มาดีแล้ว ความคิดดังกล่าวอาจจะเป็นจริงสำหรับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐบาล แต่จากสภาพการณ์ที่ปรากฏและจากข้อมูลที่ยืนยันอยู่นี้ แสดงให้เห็นว่าผู้ที่รับผิดชอบ เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยจะต้องจัดโครงการพิเศษ เพื่อสร้างพื้นฐานในด้านโครงสร้างภาษาอังกฤษ เพิ่มคำศัพท์ที่นักศึกษาสามารถแสดงออกซึ่งความคิดของเขาเป็นภาษาอังกฤษได้ นอกจากการสอนในสองด้านนี้แล้ว ความต้องการอีกอย่างหนึ่งของนักศึกษาแทบทุกชั้นปีก็คือ การฝึกแต่งและเขียนบ่อย ๆ ซึ่งหมายความว่าผู้สอนจะต้องเอาใจใส่ในการให้คำแนะนำในด้านการเขียน คิด เลือกแบบฝึกหัดที่เหมาะสม และตรวจงานของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาทักษะในด้านการเขียนให้แก่นักศึกษาให้ถึงระดับที่ดีกว่าที่เป็นอยู่

สรุป

รายงานการวิจัยดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงทัศนคติของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ ปัจจัยที่จะชักใยให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาจากการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย ผลการวิจัยได้ตอบคำถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการมีทัศนคติเป็นบวกหรือเป็นลบต่อภาษาอังกฤษ เราได้พบว่าในการจะเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษได้นั้นขึ้นอยู่กับตัวแปรที่สำคัญที่สุด อันได้แก่ทัศนคติในเชิงปัญหาธรรม นั่นก็คือการปลูกฝังทัศนคติของความเป็นนักศึกษาผู้รักการศึกษาย่างแท้จริง ผู้เรียนจะต้องถูกเตรียมพร้อมให้เกิดทัศนคติ แห่งการรักความรู้ การแสวงหาความจริง การรู้จักคิด สนใจเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เป็นอาหารแห่งสติปัญญา ปรัชญาและสังคม รู้จักการอภิปราย และชื่นชมกับสัมฤทธิ์ผลทางปัญญาของนักคิดทั้งหลาย นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่มีความสำคัญรองลงมาอีกประการหนึ่ง ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องปลูกฝังให้แก่ นักศึกษา คือ ความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัย ทั้งนี้หมายถึงว่าผู้สอนจะต้องจัดเตรียมหลักสูตร เนื้อหาการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาในแต่ละชั้นปีและขณะจะต้องฝึกให้นักศึกษาเกิดการพัฒนาในทักษะทั้ง ๔ ด้าน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าได้มีการเรียนรู้และได้รับประโยชน์แห่งการเรียนนั้น ปัจจัยทั้ง ๒ นี้อยู่ในวิทยาลัยที่อาจารย์ภาษาอังกฤษสามารถกระทำได้ และจะนำไปสู่การมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชา นี้ นอกจากนี้ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจะเกิดขึ้นได้ จะต้องได้รับความร่วมมือจากอาจารย์ในสาขาวิชาอื่น ๆ ที่จะต้องช่วยกันกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความตื่นตัวในการเรียน เพราะสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนโดยทั่วไปของนักศึกษาด้วย รายงานการวิจัยนี้ได้ชี้ให้เห็นสิ่งที่ เป็นปัญหาและความต้องการของนักศึกษามาก เท่าที่ข้อมูลที่ได้รับจะให้ได้แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์ทีเดียวนัก แต่เชื่อว่าถ้าอาจารย์ภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษลองนำไปปฏิบัติดูแล้วสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยจะดีขึ้นมาก

ภาคผนวก ๑

แบบสอบถาม เกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ และบิดาการเรียนภาษาอังกฤษ

ชั้นปีที่

คณะ

กลุ่ม

นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถาม

ท่านได้รับเลือกเป็นตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม เพื่อนำไปวิเคราะห์เกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบสอบถามนี้ไม่ใช่ข้อสอบ ไม่มีข้อความใด เป็นสิ่งที่ผิด หรือถูก ขอให้นักศึกษาตอบในสิ่งที่ตรงกับความคิดเห็น หรือความรู้สึกของตัวเองนักศึกษาให้มากที่สุด นักศึกษาไม่ต้องระบุนามสกุล จึงขอให้แสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผย และตรงไปตรงมา

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

๘. ถ้าเป็นไปได้ควรจะให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกสำหรับผู้สนใจจริง ๆ
ก. เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ข. เห็นด้วย	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่เห็นด้วย	จ. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	
๙. ท่านเกลียดการทำแบบฝึกหัด และการบ้านภาษาอังกฤษ จริงหรือไม่
ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	
๑๐. ท่านไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่ผู้สอนกำหนดให้อ่านจริงหรือไม่
ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	
๑๑. ท่านเป็นคนที่ไม่ชอบอ่านนวนิยาย หรือหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษใช้หรือไม่
ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	
๑๒. ท่านไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ใช้หรือไม่
ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	
๑๓. ท่านไม่ชอบให้อาจารย์มอบหมายให้อ่าน หรือให้ใช้ตำราเรียนที่เป็นภาษาอังกฤษ ใช้หรือไม่
ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	
๑๔. ท่านไม่เคยรู้สึกสนุกกับการเรียงความภาษาอังกฤษ หรือจดหมายภาษาอังกฤษเลย จริงหรือไม่
ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	
๑๕. ท่านไม่ชอบดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษที่ไม่พากษ์ไทย หรือบรรยายภาษาไทย ใช้หรือไม่
ก. จริงที่สุด	ข. จริง	ค. ไม่นั่งใจ
ง. ไม่จริง	จ. ไม่จริงอย่างยิ่ง	

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือภาษาอังกฤษ

คำถามต่อไปี้ ต้องการทราบว่าท่านคุ้นเคยกับนิตยสารต่างประเทศหรือไม่ ขอให้ท่าน
ตอบตามความรู้สึกของท่าน กรุณาอย่าถามเพื่อน เพราะไม่ใช่เป็นการทดสอบแต่ประการใด กรุณา
ตรวจสอบรายชื่อสิ่งพิมพ์ต่อไปนี้

๑. Bangkok Post	๒. The Nation Review	๓. Seventeen
๔. Far Eastern Economic Review	๕. Reader's Digest	๖. Cosmopolitan
๗. Newsweek	๘. Glamour	๙. Vogue
๑๐. Bangkok World	๑๑. Time	

๑๒. นิตยสารประเภทการเมือง และสารคดีที่จัดว่าอยู่ในระดับเดียวกับสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ได้แก่
สิ่งตีพิมพ์หมายเลข

๑๓. นิตยสารประเภทบันเทิงสำหรับสตรี ที่จัดว่าอยู่ในระดับเดียวกับ ลลนา แพรว หรือสาวสยาม
ได้แก่ สิ่งตีพิมพ์หมายเลข

๑๔. นิตยสารประเภทสารคดี ฉบับที่มีขนาดเล็กที่สุด ได้แก่หมายเลข

๑๕. เมื่อท่านเป็นนักเรียน ชั้น ม.ศ.๓ ,๔ หรือ ๕ ท่านเคยอ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่มีรายชื่อต่อไปนี้
หรือไม่

๑. Oliver Twist	๒. A Tale of Two Cities	๓. Lorna Doone
๔. The Prisoner of Zenda	๕. Rebecca	๖. Little Women
๗. The Murder of Roger Ackroyd	๘. Seven Inventors	
๙. Six Physicists		

๑. เคย

ท่านเคยอ่านเรื่อง หมายเลข

๒. ไม่เคย

ถ้าอ่านหนังสืออื่นกรุณา ระบุชื่อ

๒๐. ในการเรียนภาษาอังกฤษท่านต้องการปรับปรุงทักษะด้านใดมากที่สุด

๑. ฟัง	๒. พูด	๓. อ่าน	๔. เขียน

๒๑. ในวันหนึ่งท่านใช้เวลาในการทบทวนภาษาอังกฤษ ทำการบ้าน หรืออ่านภาษาอังกฤษ นอกเหนือ
จากชั่วโมงเรียนตามปกติบ่อยแค่ไหน

๑. ไม่ค่อยมีเวลาทบทวน
๒. ประมาณ ๓๐ นาที - ๑ ชั่วโมง
๓. มากกว่า ๑ ชั่วโมง

๒๒. ในอาทิตย์หนึ่งท่านใช้เวลาในการทบทวนภาษาอังกฤษ ทำการบ้าน หรืออ่านภาษาอังกฤษบ่อยแค่ไหน

๑. แทบจะไม่มีโอกาสได้ทบทวนเลย
๒. ทบทวนบ้าง เป็นบางครั้ง
๓. เสมอ

๒๓. การเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ดีควรมีเวลาเรียนสักกี่คาบใน ๑ สัปดาห์

๑. หนึ่งคาบ
๒. สองคาบ
๓. สามคาบ
๔. สี่คาบ
๕. อื่น ๆ

๒๔. เกี่ยวกับตัวผู้สอนท่านชอบเรียนกับผู้สอนเพศไหน

๑. ชาย
๒. หญิง
๓. ชายหรือหญิงก็ได้

๒๕. เกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการสอนท่านเห็นด้วยกับวิธีใด

๑. ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย
๒. ใช้ทั้งอังกฤษ และภาษาไทย แต่ให้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากกว่าไทย
๓. ใช้ทั้งอังกฤษ และไทย แต่ให้พูดไทยให้มากกว่าอังกฤษ
๔. พูดภาษาไทยให้มากที่สุด

๒๖. เมื่อท่านสำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุดจากโรงเรียนเดิมท่านได้เต็มเฉลี่ยสะสมเท่าใด

๒๗. หลังจากการสอบครั้งสุดท้ายในวิทยาลัยท่านได้เต็มเฉลี่ยสะสมเท่าใด

๒๘. จากการสอบภาษาอังกฤษครั้งที่แล้ว ท่านได้เกรดอะไร

๒๙. ในการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีสำหรับท่าน ท่านเห็นด้วยกับข้อใด

๑. ผู้เรียนควรมีโอกาสพูดมากกว่าครู ครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด
๒. ครูควรเป็นผู้พูด นักเรียนควรเป็นผู้ฟัง และจด
๓. อื่น ๆ ระบุ

๓๐. ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษ ท่านเห็นว่าผู้สอนควรสอนอย่างไร

๑. อธิบายเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้ภาษาง่าย ๆ พยายามหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย
๒. ควรแปลเป็นไทยให้ฟังทั้งหมด
๓. อื่น ๆ ระบุ

๓๑. ในการเรียนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ท่านเห็นว่าผู้สอนควรสอนอย่างไร

.....

.....

.....

ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

๓๒. ในด้านการฟัง และพูด ท่านจัดอยู่ในข้อไหน (ตอบข้อเดียว)

๑. ไม่มีปัญหามากนัก
๒. ฟังประโยคสั้น ๆ เข้าใจ แต่ตอบไม่ได้
๓. ฟังประโยคสั้น ๆ ไม่เข้าใจ
๔. ฟังประโยคยาวไม่เข้าใจ
๕. ฟังประโยคยาวเข้าใจ แต่ตอบคำถามไม่ได้

๓๓. ในด้านการอ่าน ท่านมีความสามารถจัดอยู่ในข้อใด (ตอบข้อเดียว)

๑. อ่านข่าวในหนังสืออังกฤษเข้าใจเป็นส่วนใหญ่
๒. อ่านบทความทางวิชาการภาษาอังกฤษ เข้าใจเป็นส่วนใหญ่
๓. อ่านบทความทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่วิชาการเข้าใจเป็นส่วนใหญ่
๔. อ่านบทความทั่ว ๆ ไป ขนาดสั้น ๆ ได้เข้าใจเป็นส่วนใหญ่
๕. อ่านเข้าใจเฉพาะประโยคภาษาอังกฤษสั้นได้เท่านั้น
๖. อ่านประโยคภาษาอังกฤษแทบจะไม่เข้าใจเลย

๓๔. ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ สิ่งต่อไปนี้ เป็นปัญหาของท่าน หรือไม่ ท่านไม่ทราบว่าจะเขียน หรือเล่าอะไรในเรียงความ ใช่หรือไม่

๑. ใช่
๒. ไม่ใช่

๓๕. ท่านไม่สามารถเรียงลำดับความคิด และขั้นตอนของเรื่อง ใช่หรือไม่

๑. ใช่
๒. ไม่ใช่

๙๓

✓ ๓๖. ท่านมีความรู้เรื่องศัพท์จำกัด ใช่หรือไม่

๑. ใช่
๒. ไม่ใช่

๙๔

✓ ๓๗. ท่านไม่สามารถเขียนประโยค เพื่อกำยทอดความคิดของท่านเป็นภาษาอังกฤษ ใช่หรือไม่

๑. ใช่
๒. ไม่ใช่

๙๕

✓ ๓๘. ท่านไม่มีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยคศัพท์พอ ใช่หรือไม่

๑. ใช่
๒. ไม่ใช่

๙๖

๓๙. ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อท่านมีอายุเท่าใด

✓ ๔๐. ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อท่านเรียนอยู่ในชั้นใด

๔๑. เมื่อท่าน เริ่ม เรียนภาษาอังกฤษท่านกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล หรือ เอกชน
๔๒. ท่านอยู่ในจังหวัดใด เมื่อท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ
๔๓. ระยะเวลาที่ท่านเรียนภาษาอังกฤษรวมทั้งสิ้นจนถึงปัจจุบัน เป็น เวลา กี่ปี
๔๔. ในระยะ ๔ ปีแรก ที่ท่านเริ่มเรียนภาษาอังกฤษท่านรู้สึกอย่างไรต่อวิชานี้
๔๕. ภายหลังจาก ๔ ปีแรก จนถึงปัจจุบัน ท่านรู้สึกอย่างไรต่อวิชาภาษาอังกฤษ
๔๖. เมื่อท่านเข้ามาเรียนในวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ท่านรู้สึกอย่างไรต่อวิชานี้

ทัศนคติในเชิงวิชาการ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วพิจารณาว่า ตัวท่าน เป็นคนที่มีลักษณะนิสัย ตามที่ระบุไว้ในข้อความนั้น หรือไม่ ถ้าท่านเป็นถึงที่ข้อความระบุไว้จริง ให้ตอบว่าท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นแค่ไหน

๔๗. ท่าน เป็นคนมีนิสัยชอบพูดคุยหรือถกปัญหากับ เพื่อนของท่านในเรื่องที่เกี่ยวกับปรัชญา หลักความจริง และตรรกศาสตร์ หรือปัญหาที่ต้องใช้ความคิด ท่านองคตินิตศาสตร์
๑. เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๒. เห็นด้วย ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่เห็นด้วย ๕. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๔๘. ท่านมักจะคิดทบทวนในสิ่งที่อาจารย์พูด และสอนเสมอ ท่านมักจะนึกตั้งคำถามอยู่ในใจ และไม่เชื่อทุกอย่างที่อาจารย์สอน
๑. เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๒. เห็นด้วย ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่เห็นด้วย ๕. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๔๙. ท่านชอบพูดคุยเกี่ยวกับ เรื่องสังคมอุดมคติ หรือการเมืองอุดมคติมาก
๑. เห็นด้วยอย่างยิ่ง ๒. เห็นด้วย ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่เห็นด้วย ๕. ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๕๐. ท่านชอบพูดคุย ถกเถียงกับเพื่อน ๆ ของท่านเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการเมืองภายใน และภายนอก และการแก้ปัญหาบ่อยแค่ไหน
๑. บ่อยมาก ๒. บ่อย ๓. ไม่แน่ใจ
๔. นาน ๆ ครั้ง ๕. ไม่ค่อยได้พูดถึงเลย

๔๑. ท่านชอบอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับความสำเร็จของมนุษย์ ในด้านศิลปะ และวรรณคดีมากแค่ไหน

๑. ชอบมาก ๒. ชอบ ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่ชอบ ๕. ไม่ชอบอย่างยิ่ง

๔๒. ท่านชอบอ่านโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน มากแค่ไหน

๑. ชอบมาก ๒. ชอบ ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่ชอบ ๕. ไม่ชอบอย่างยิ่ง

๔๓. ท่านเคยรู้สึกอยากจะทำการค้นคว้า การวิจัยอะไรสักอย่างที่จำเป็นจะต้องใช้เวลานาน ๆ บ้างไหม

๑. อยากทำมาก ๒. อยากทำ ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่อยากทำ ๕. ไม่อยากทำอย่างยิ่ง

๔๔. ท่าน "ชอบ" ให้มีสื่ออธิบายทัศนคติ หลักการ กฎเกณฑ์ ให้แก่ท่านมากกว่าที่ท่านจะไปค้นคว้าหาคำอธิบาย ด้วยตัวท่านเองใช่ไหม

๑. ชอบอย่างยิ่ง ๒. ชอบ ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่ชอบ ๕. ไม่ชอบอย่างยิ่ง

๔๕. ท่าน "ไม่ชอบ" ที่จะเสียเวลามาก ๆ ในการแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ใช่ไหม

๑. ไม่ชอบอย่างยิ่ง ๒. ไม่ชอบ ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ชอบ ๕. ชอบอย่างยิ่ง

๔๖. เรื่องราวที่ท่านสนทนากับเพื่อนของท่านมักจะเป็น เรื่องที่คุ้นเคยกันอยู่แล้ว เป็นการส่วนตัว หรือเรื่องงานสังคมทั่ว ๆ ไป ใช่ไหม

๑. ใช่อย่างยิ่ง ๒. ใช่ ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่ใช่ ๕. ไม่ใช่อย่างยิ่ง

๔๗. ท่านเห็นว่าวิชาที่ท่านศึกษาอยู่นี้ มีคำตอบที่แน่ชัดอยู่แล้ว เพียงแต่พยายามเรียนรู้ เนื้อหาที่มีอยู่ให้จำได้ใช่หรือไม่

๑. ใช่อย่างยิ่ง ๒. ใช่ ๓. ไม่แน่ใจ
๔. ไม่ใช่ ๕. ไม่ใช่อย่างยิ่ง

ประวัติส่วนตัว

ต่อไปนี้ เป็นประวัติส่วนตัวของท่าน

๔๘. เพศของท่าน

๑. เพศชาย

๒. เพศหญิง

๔๙. อายุของท่าน

(๑) ๑๘

(๒) ๑๙

(๓) ๒๐

(๔) ๒๑

(๕) ๒๒

(๖) ๒๓

(๗) ๒๔

(๘) ระบุ

๕๐. การศึกษาสูงสุดของท่านก่อนที่จะเข้าเรียนในธุรกิจบัณฑิต คือ

๕๑. ในขณะที่ท่านมีอายุระหว่าง ๖-๑๕ ปี บิดาของท่านประกอบอาชีพอะไร

๕๒. ในขณะที่ท่านมีอายุระหว่าง ๖-๑๕ ปี มารดาของท่านประกอบอาชีพอะไร

๕๓. ท่านมีพี่น้องน้องที่สำเร็จการศึกษาจาก หรือ กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของรัฐ (ยกเว้น
รามคำแหง) หรือไม่

๑. มี

๒. ไม่มี

๕๔. บิดาของท่านมีรายได้ประมาณเดือนละเท่าใด

๕๕. มารดาของท่านมีรายได้ประมาณเดือนละเท่าใด (ไม่รวมของบิดา)

๕๖. ท่านมีพี่น้องรวมทั้งสิ้นกี่คน รวมทั้งตัวท่านด้วย

๕๗. ขณะนี้ท่านพักอยู่กับใครในกรุงเทพฯ

ภาคผนวก ๒

ตารางสลับพันซ์

ก. สเกลวัดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

	V๔	V๕	V๖	V๗	V๘	V๙	V๑๐	V๑๑	V๑๒	V๑๓	V๑๔	V๑๕
V๔	๑											
V๕	.๑๖	๑										
V๖	.๑๕	.๔๓	๑									
V๗	.๑๔	.๑๗	.๒๗	๑								
V๘	.๑๕	.๐๙	.๑๐	.๐๗	๑							
V๙	.๑๑	.๐๗	.๐๓	.๐๘	.๒๓	๑						
V๑๐	.๑๙	.๐๕	.๑๑	.๑๘	.๔๐	.๒๔	๑					
V๑๑	.๑๓	.๐๗	.๑๐	.๐๓	.๑๑	.๐๗	.๑๐	๑				
V๑๒	.๐๐	.๐๔	.๐๕	.๑๐	.๑๒	.๑๘	.๒๙	.๑๑	๑			
V๑๓	.๐๙	.๐๗	.๑๑	.๐๗	.๑๓	.๐๖	.๒๓	.๐๙	.๒๒	๑		
V๑๔	.๐๕	.๐๗	.๐๘	.๐๕	.๑๖	.๑๒	.๑๗	.๐๙	.๑๖	.๑๒	๑	
V๑๕	.๐๖	.๐๕	.๐๓	.๐๕	.๑๕	.๑๓	.๑๐	.๐๐	.๑๔	.๑๒	.๓๑	๑
V๑๖	.๐๔	.๐๙	.๑๒	.๑๒	.๑๗	.๑๙	.๒๒	.๐๙	.๒๓	.๓๐	.๑๐	.๑๗
V๑๗	.๐๙	.๐๗	.๐๑	.๐๓	.๒๓	.๑๗	.๓๑	.๑๑	.๒๗	.๒๔	.๒๑	.๑๖
V๑๘	.๑๒	.๐๗	.๑๐	.๐๙	.๐๙	.๐๙	.๐๘	.๐๕	.๑๓	.๒๑	.๑๕	.๑๗
		V๑๖		V๑๗		V๑๘						
V๑๖		๑										
V๑๗		.๒๔		๑								
V๑๘		.๒๐		.๑๘		๑						

รหัส ส. เกลวิดทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

- V ๔ มีความรู้ในวิชาชีพก็ก้าวหน้าได้ แม้ภาษาอังกฤษจะไม่ดี
- V ๕ ภาษาอังกฤษที่ย่อมก้าวหน้าในอาชีพมากกว่าคนอ่อนภาษาอังกฤษ
- V ๖ ภาษาอังกฤษที่ทำงานทำได้ง่ายกว่า
- V ๗ ภาษาอังกฤษดี ได้ความรู้ความบันเทิงมากกว่า
- V ๘ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งยากลำบาก หนักสมอง
- V ๙ ภาษาอังกฤษมีกฎเกณฑ์ซับซ้อนยากที่จะเข้าใจ
- V๑๐ ภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่าย
- V๑๑ ควรให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกสำหรับผู้สนใจจริง ๆ
- V๑๒ ท่านเกลียดการทำแบบฝึกหัดและการบ้านภาษาอังกฤษ
- V๑๓ ท่านไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่ผู้สอนกำหนดให้
- V๑๔ ท่านไม่ชอบอ่านหนังสืออ่านเล่น หรือ นวนิยายภาษาอังกฤษ
- V๑๕ ท่านไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเลย
- V๑๖ ท่านไม่ชอบให้อาจารย์สั่งให้อ่านหรือใช้ตำราเรียนภาษาอังกฤษ
- V๑๗ ท่านไม่สนุกกับการเรียงความ หรือ เขียนจดหมายภาษาอังกฤษเลย
- V๑๘ ท่านไม่ชอบดูหนังฝรั่งที่ไม่พากษ์ไทย

ข. สเกลวัดทัศนคติทางปัญญาธรรม

	V๔๓	V๔๔	V๔๕	V๔๖	V๔๗	V๔๘	V๔๙	V๖๐	V๖๑	V๖๒	V๖๓
V๔๓	๑										
V๔๔	.๒๑	๑									
V๔๕	.๑๕	.๐๘	๑								
V๔๖	.๑๖	.๒๐	.๒๖	๑							
V๔๗	.๐๙	.๐๑	.๐๗	.๑๔	๑						
V๔๘	.๑๐	.๐๔	.๑๑	.๐๙	.๒๓	๑					
V๔๙	.๐๘	.๐๓	.๐๙	.๑๙	.๑๙	.๒๐	๑				
V๖๐	.๐๒	.๐๒	.๐๘	.๑๒	.๐๖	.๐๘	.๑๐	๑			
V๖๑	.๐๔	.๐๒	.๐๑	.๐๐	.๐๒	.๐๙	.๐๕	.๑๖	๑		
V๖๒	.๑๐	.๑๖	.๑๒	.๐๘	.๐๖	.๐๖	.๑๔	.๑๖	.๑๗	๑	
V๖๓	.๐๓	.๐๘	.๐๙	.๐๒	.๐๔	.๐๑	.๐๖	.๐๗	.๐๑	.๑๙	๑

รหัส

- V๔๓ ชอบพูดคุยออกเสียงปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนในเรื่องปรัชญา และตรรกศาสตร์
- V๔๔ มักทบทวนคำพูดของอาจารย์ ไม่เชื่อทุกอย่างที่อาจารย์สอน
- V๔๕ ชอบพูดคุยเกี่ยวกับสังคมอุดมคติหรือการเมืองอุดมคติ
- V๔๖ ชอบออกเสียงเกี่ยวกับสาเหตุปัญหาการเมืองภายในและภายนอก
- V๔๗ ชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับความสำเร็จของมนุษย์ทางด้านศิลปะและวรรณคดี
- V๔๘ ชอบอ่านโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน
- V๔๙ อยากทำการค้นคว้าวิจัยที่จำเป็นต้องใช้เวลานาน ๆ
- V๖๐ ชอบให้มีผู้อธิบายหลักการทฤษฎีมากกว่าที่จะไปค้นคว้าเอง
- V๖๑ ไม่ชอบเสียเวลามาก ๆ ในการแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง
- V๖๒ เรื่องราวที่สนทนากับเพื่อน มักจะเป็นเรื่องที่คุ้นเคยกันเป็นการส่วนตัว
- V๖๓ วิชาที่ศึกษาอยู่นี้ มีคำตอบที่แน่ชัดอยู่แล้ว เพียงแต่เรียนรู้เนื้อหาให้จำได้

ค. สเกลวัดระดับของปัญหาในการเขียนเรียงความอังกฤษ

	STORY	IDEA	VOCAB	SENTENCES	GRAM
STORY	๑				
IDEA	๑๗๐	๑			
VOCAB	๑๖๘	๑๗๔	๑		
SENTENCES	๑๗๑	๑๗๔	๑๗๔	๑	
GRAM	๑๖๖	๑๗๔	๑๗๔	๑๗๗	๑

รหัส

STORY	ไม่ทราบว่าจะเขียนหรือเล่าอะไรในเรียงความ
IDEA	ไม่สามารถเรียงลำดับความคิด หรือขั้นตอนของเรื่อง
VOCAB	มีความรู้เรื่องศัพท์จำกัด
SENTENCES	ไม่สามารถเขียนประโยคเพื่อถ่ายทอดความคิด เป็นภาษาอังกฤษ
GRAM	ไม่มีความรู้เรื่องไวยากรณ์ และโครงสร้างดีพอ

บรรณานุกรม

- Anderson, D.S. and Western, J.S. An Inventory to Measure Students' Attitudes. Vol 1. no.3. St. Lucia: University of Queensland Press, 1967.
- Blalock, Robert M. Social Statistics. London : Mc Graw - Hill Book Company, 1960.
- Carmine, R.S. and Zeller, R.A. Reliability and Validity Assessment. London : SAGE Publications, Inc, 1979.
- Crystal, David, Linguistics. Harmondsworth : Penguin Books Ltd, 1971
- Engholm, Eva. Education Through English. London : Cambridge University Press, 1965
- Forum. A Journal for the Teacher of English outside the United States. Volume XVII Number 1 January 1979
- Forum. A Journal for the Teacher of English outside the United States. Volume XVII Number 2 April 1979
- Forum. A Journal for the Teacher of English outside the United States. Volume XIX Number 1 April 1981
- Forum. A Journal for the Teacher of English outside the United States. Volume XIX Number 3 July 1981
- Forum. A Journal for the Teacher of English outside the United States. Volume XIX Number 4 October 1981
- Forum. A Journal for the Teacher of English outside the United States. Volume XX Number 1 January 1982
- George, H.V. Common Errors in Language Learning. Massachusetts : Newbury House Publishers, 1972

Nie, Norman H et al. Statistical Package for the Social Sciences. 2d
rev ed., New York : Mc Graw-Hill Book Company, 1975.

Rosenberg, Morris. Occupations and Values. Illinois : The Free Press,
1957

Selltiz, Jahoda ; Wrightsman, Lawrence S ; and Cook, Stuart W. Research
Methods in Social Relations., 3d rev.ed. New York : Holt
Rinehart and Winston, 1976

กัญญา สินธวานนท์ วิทยารรณ ทองโสภิต ระเบียบ ณ กาฬสินธุ์ รายงานผลการวิจัย เรื่อง
ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย กับความต้องการของสังคมปัจจุบัน เอกสารวิจัย
หมายเลข ๔ สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๒๓

วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ระเบียบการศึกษา และหลักสูตร ๒๕๒๔ - ๒๕๒๕

สถาบันธุรกิจ